

နန္ဒာ:မြို့

သိရ်မင်္ဂလာမြို့မကျောင်း

ဆရာတော်-ဦးညာဏ

၏

ပညာသင်တန်းများအားလုံးကို

အောင်လေယျ ဝါပေဝန်ချီရေးနှင့်ပုံနှိပ်တိုက်
၈၄-လမ်း-မန္တလေးမြို့

နမ္မာ၊ မြို့၊

သီရိမင်္ဂလာ မြို့မကျောင်း။

အသျှင်ဥာဏ ၏

ဒုတိယ ကျမ်းစာ ဖြစ်သော

ဝိပဿနာနိကာယာ ဥာဏရတနာ

သာသနာရေးဦးစီးဌာန
စာကြည့်တိုက်
ကမ္ဘာအေး၊ ရန်ကုန်

အဘိုး ၃-ကျပ် ၅၀ ပြား

ထုပ်ဝေသု-ဦးနီ (အောင်ဇေယျ) ယာယီမှတ်ပုံတင်
အမှတ် (၀၁၀၉) က တာဝန်ခံထုပ်ဝေပါသည်။

ပုံနှိပ်သု-ဦးနီ အောင်ဇေယျပုံနှိပ်တိုက်၊ ၈၄-လမ်း၊ ရှမ်းစု
စာတိုက်၊ မန္တလေးမြို့ ယာယီမှတ်ပုံတင် အမှတ် (၀၀၁၂) က
တာဝန်ခံချက်နှိပ်ပါသည်။

နိဒါန်း

ဤစာအုပ်ကို ရေးရသည်မှာ စာမတတ်ဘဲ တရားလိုက်စား သူတို့တောင်းပန်ကြသဖြင့် ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ 'တပည့်တော်တို့ မှာစာမတတ်သဖြင့် ပါဠိများကို မတတ်တတ်ပါ။ သို့အတွက် ပါဠိကိုနည်းနိုင့်သမျှ နည်းစေကာ ပရမတ္ထအသားတို့ကို ဗမာ စကားသက်သက်ဖြင့် ရေးလျက် တရားမသိသေးသူတို့လည်း သိရလေအောင်၊ သိပြီးလျှင်လည်း တဆင့်ဟောပြောနိုင်အောင် ရေးတော်မူပါ' ဟုလျှောက်ထားခြင်းကြောင့် ပါဠိကိုနည်းနိုင့် သမျှနည်းစေ၍ ဗမာစကားဖြင့်သာ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်အောင် ရေးပါမည်။

ထိုတကစတို့လျှောက်ထားချက်သည် မှန်၏။ ပါဠိ သည် တရား မဟုတ်ပေ။ မာဂဓဘာသာ သာဖြစ်၏။ ပရမတ်သားပေါ်အောင် ပြောလျှင် ဘာစကားမဆိုတရားဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှိစဉ်က ရဟန်းတပါးက လျှောက်ဘူး၏။ “မြတ်စွာဘုရား-သာသနာ တော်၌ အမျိုးမျိုးသောဇာတ်မှ လာသောသူတို့သည် ရဟန်းပြု ကြကုန်ပြီးလျှင် မိမိတို့ ဘာသာဖြင့်သာ တရားကို ဟောကြကုန် ၏ ထိုသို့ဟောသော် တရားတော်ကြီး ပျက်စီးပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် မြတ်စွာဘုရားဟောသမျှတရားတို့ကို သက္ကဋ္ဌသာသာသို့ တင် ထားပါအံ့။ ဟောသော သူတို့လည်း သက္ကဋ္ဌ ဘာသာ ဖြင့်သာ ဟောပါစေ” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ လက်မခံဘဲ မိမိတို့ ဘာသာဖြင့် ဟောခြင်းကိုသာခွင့်ပြုတော်မူ၏။

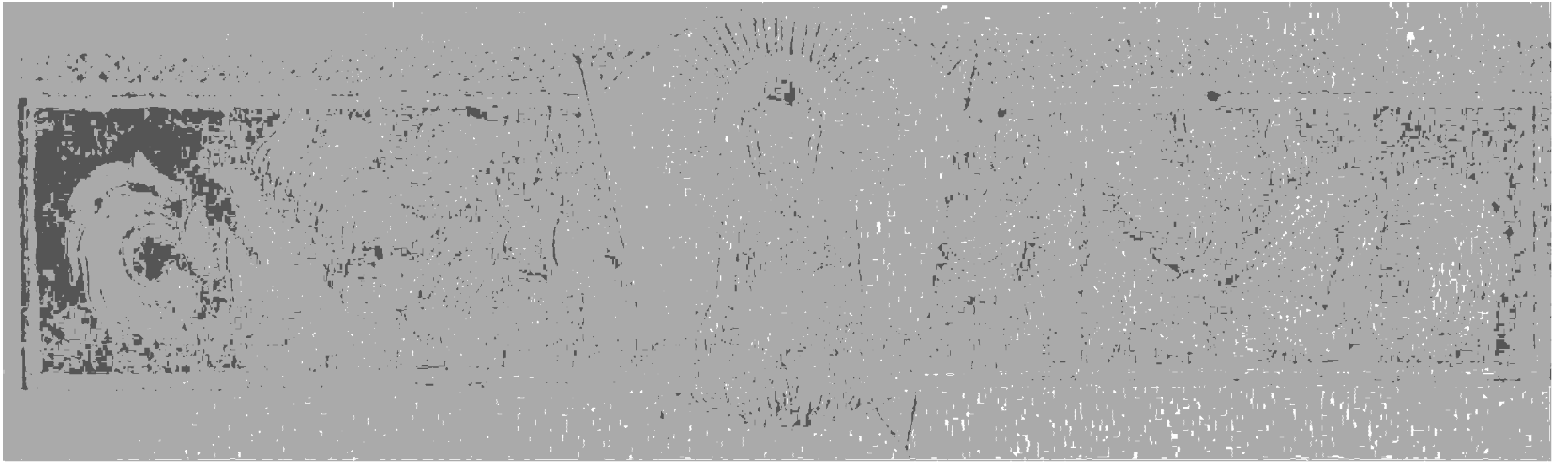
ထို့ကြောင့် ပရမတ်ညာဏ်၊ ဓာတ်ညာဏ်ပေါ်အောင် ဟော နိုင်ဘို့သာ လိုရင်းဖြစ်၍ ပါဠိ ဘာသာသည် လိုရင်းမဟုတ်ချေ မြန်မာတို့ကား ပါဠိကိုမူ တရားဟုထင်ကြကုန်၏။ ဥဒ္ဓါန်နည်း သေးစွာတောင်း။

မာတိကာ

ဦးရေ

အကြောင်းအရာ

- ၁ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး ဘုရားပင့်
- ၂ ဘုရားရှိခိုး
- ၃ သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်
- ၄ ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်
- ၅ သိက္ခာသုံးပါးမြတ်တရားတော်
- ၆ သစ္စသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်
- ၇ နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်
- ၈ သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်
- ၉ ရတနာသုံးပါးဘုရားရှိခိုး
- ၁၀ နိဂုံးဝိသေသ

ဝိမ္ဗိနိကိသ္မာဒံ ဥပဏိရထာဒံ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ၊
ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး ဘုရားပင့်

ဣဿရိယံ ဓမ္မံ ယသံ၊ သိရိံကမံ ပယတ္တကံ၊

အာဒရိတာဟံ နမာမိ၊ သော မေ တိဋ္ဌတု သီသကေ။

ဣဿရိယံ-ကိုယ်တော် စိတ်တော် ထိုနှစ်ဖော်ကိုအလိုတော် ရှိသမျှ အဓိကရ တန်ခိုးပိုင်၍ အစိုးရတော် မှုနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော ဣဿရိယ ဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူထသော ဓမ္မံ-လောကုတ် လောကီ နှစ်လီကုန်မြူး ဖူးအညွန့်ခေါင်က တင်၍ အဘိညာဉ် ဓါတ်အလိုနှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုတဲ့ ဓမ္မဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူထသော၊ ယသံ-ဘဝင်ဘုန်း လှိုင်ပျံ့ သင်းထူ သတင်းဂုဏ်ကျော်ကြား အခြံအရံပေါများခြင်းတည်းဟူသော

၂ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ယသ ဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူထသော၊ သိရိံ လက္ခဏံ၊
 ပြောင်ကြည် ရောင်ခြည်တော် အနုဉ္စတေ့ကြောင့် လူ့ ကြက်
 သရေ နတ်ကြက်သရေ နဝရတ်၏ ကြက်သရေ ပန်းတေ့အစုံ၏
 ကြက်သရေ နန်းရွှေဘုံ၏ ကြက်သရေ ရွှေကြက်သရေ ငွေ
 ကြက်သရေ အပေါင်းတို့ထက် သိန်းသောင်းသင်္ချေ မှန်မြတ်
 လှပေသည့် ကြက်သရေတကာဘို့၏ဘုရင် ကြက်သရေ တကာ
 တို့၏ ထိပ်ဘင်္ဂဟု ဆိုအပ်သော သိရိဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်
 မူထသော၊ ကာမံ စိတ်ရှိသမျှ ဣစ္ဆိတ ဓါတ်လုံးပမာ မကြာ
 လျင်ဆောလို့သောဆန္ဒ စုံပြည့်ဝသည့် ကာမဘုန်းတော်လည်း
 ရှိတော်မူထသော၊ ပယတ္ထကံ ဝီရိယဓါတ် ကြီးမြတ်ရင့်ရဲ စစ်
 ပဲ့ဟူသမျှ အောင်လံရသည့် ပယတ္ထဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်
 မူထသော၊ တံဘဂဝန္တံ ထိုဘုန်းတော်ခြောက်ဆိုင် မြိုင်မြိုင်ဖြန့်
 လွှား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို၊ အဟံ-ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ
 ငါးခန္ဓာကို သူငါမှည့်ခေါ် တပည့်တော်သည်၊ အာဒရံ လေး
 မြတ်ကြည်ညို ရိုသေစွာ၊ နမာမိ-အဉ္စလီ ညွတ်ကျိုး လက်စုံမိုး
 ရှိ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား၊ သောဘဂဝါ- ထိုဘုန်းတော်ခြောက်ဆူ
 ပန်းမဉ္ဇူကို လူလူကြိုငံသင်း ဘဝင်ချင်းအောင် ဖြန့်ခင်းနှံ
 စေ မွေးနဲ့ချေသည့် ဘုန်းရွှေထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသခင်
 ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ မေ-ခန္ဓာငါးတန် ရုပ်နှင့်နာမ်ကို
 နာမံသမုတ် အကျွန်ုပ်၏၊ သီသကေ- ကိုယ်ခြေတိုင် အမြတ်ပင်
 ဟု မှတ်ထင်ခေါ်ဆို ယုဂန္ဓိုရ်တောင်စွယ် ဦးထိပ်လယ်၌၊ ဌာတု
 ဤသတ္တဝါ ဆင်းရဲမှာကိုငါကယ်မ မည်စိတ်တော်ရည်၍ တည်
 နေကိန်းဝပ်တော်မူလှည့်ပါ၊ ဖလ်သူရိန်နေတနှုန်းကဲ့သို့ ရွှေဘုန်း
 တော် သခင်အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား။

ဘုရားရှိခိုး

ဘုရားရှိခိုး

ဒီဝါ တပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊
 သန္ဓဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ဈာယိ တပတိ ဗြဟ္မဏော၊
 အထ သဗ္ဗမဟောရတ္တိံ၊ ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇသာ။

အာဒိစ္စော-ရောင်ခြည် တထောင် အလင်း ဆောင်သည့်
 တောက်ပြောင်ထိန်လင်း ရှင်နေမင်းသည်၊ ဒီဝါ- နေ့အခါမှ
 သာလျှင်၊ တပတိ-ထွန်းလင်း ကြက်သရေ တင့်တယ်လေ၏၊
 စန္ဒိမာ-သော်တာ မြနန်း လယုန် စန်းသည်၊ ရတ္တိံ-ညအခါမှ
 သာလျှင်၊ အာဘာတိ-ထွန်းလင်းကြက်သရေ တင့်တယ်လေ၏
 ခတ္တိယော- ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊ သန္ဓဒ္ဓေါ-မင်း
 မြောက် တန်းဆာ ဝတ်ဆင်ပါမှ သာလျှင်၊ တပတိ-ထွန်းလင်း
 ကြက်သရေတင့်တယ်လေ၏၊ ဗြဟ္မဏောကိဇာသာ အာသဝေါ
 ခွါလျှောက်ကင်းကွာ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်သည်ကား၊ ဈာယိ-
 အဘိညာဉ်ကစား ဈာန်ဝင်စားမှသာလျှင်၊ တပတိ-ထွန်းလင်း
 ကြက်သရေ တင့်တယ်လေ၏ ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးဆိုင် မြတ်ပန်း
 ခိုင်ကို ကိုယ်တိုင်ဆွတ်ချူ အရယူတော်မူသော ဘုရားရှင်
 ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ အထ-ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ၊ တေဇသာ
 ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်အရှိန် အဓွေကြောင့်
 သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ အဟောရတ္တိံ-နေ့ရောညပါ ဘယ်ခါမ
 ဆိုင်း ရှိသမျှအချိန်တိုင်း၌၊ တပတိ-ထွန်းလင်း ကြက်သရေတင့်
 တယ်တော်မူလေသည်ကား၊ တံဗုဒ္ဓံ-ထိုအမြဲပဝင်း ဂုဏ်ရောင်
 လင်းသည့် တရားမင်းသခင် ဘုရားရှင်ကို၊ အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

နမာဒိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရံ စသည်လွတ်ကင်း ရှိခိုးခြင်း
ဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ဦးညွတ်ပါ၏ဘုရား။

သစ္စာသုံးခိုင်-နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

ဆရာ မောင်စိန်ရေ.....

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေ့တော့ သစ္စာ သုံးဆင့်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုပို့မှာမို့
“သစ္စာသုံးခိုင်နိဗ္ဗာန်တိုင်” ဆိုတဲ့တရားကို ဟော
ရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ရေ။

တပည့် ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သစ္စာသုံးဆင့်ဆိုဒါက-သမ္မုတိသစ္စာ, ပရမတ္ထသစ္စာ
အရိယ သစ္စာ-၎င်းသုံးပါးကို ခေါ်တယ်၊ သမ္မုတိ
သစ္စာ ဆိုဒါက-ပညတ်ကို ခေါ်တယ်၊ ဒီပညတ်ကို
ဘာပြုလို့ သစ္စာလို့ ခေါ်ရဒါလဲဆိုတော့ မုသာ
ဝါဒ မဖြစ်လို့ ခေါ်ဒါဟုမ္မတ်ကဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ.....

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဟိုရှေ့က မဲမဲမဲနှင့် လာနေဒါ ဘာဇာန်လဲ။

တပည့် ကျွဲပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ ကျွဲဆိုဒါ ပရမတ္ထအားဖြင့်တော့ ရှာမရဘူး
ပေါ့၊ သို့သော်လဲ လောကကြီးက ဒီသတ္တဝါကို

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော် ၅

ကျွဲလို့ သမုတ်ကြသည့် အတိုင်း မင်းက ကျွဲလို့ဆို
တဲ့ စကားသည် မှန်တယ်၊ မုသာဝါဒ မဖြစ်ဘူး၊
အဲဒါကြောင့် ပညတ်ကို သမ္မုတ် သစ္စာလို့ ဆိုဒါ
ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အမေ၊ အဘေလို့ မှည့်ခေါ် ထားတဲ့ ရုပ်- နာမ်ကို
သတ်တာနှင့် ခွေးလို့ အခေါ်ခံတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်ကို
သတ်တာ အပြစ်ချင်းတူပါ့မလား။

တပည့် မတူပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့်လဲ သမ္မုတ်သစ္စာ၊ ပြီးတော့ အမေ၊
အဘေလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ရုပ်-နာမ်ကို ကျွေးဒါနှင့်
ခွေးလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ရုပ်-နာမ်ကိုကျွေးဒါအကျိုး
တရားချင်း တူပါ့မလား။

တပည့် မတူပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် သမ္မုတ် သစ္စာလို့ ခေါ်ကြတယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် ပညတ် တွေဟာ ပညတ် အနေနှင့်
တော့ မှန်ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သမ္မုတ် သစ္စာ
လို့ ဟောတော်မူတယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက သမ္မုတ်သစ္စာ၊ ကိုင်းပရမတ္ထသစ္စာ
ကို ပြောကြဦးစို့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

၆

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ပရမတ္ထသစ္စာဆိုဒါက အဟုတ်ရှိ အမှန်ရှိတဲ့ တရား
ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကကြီးမှာ အဟုတ်ရှိ- အမှန်ရှိ တရားသည်
စိတ်, စေတသိက်, ရုပ်, နိဗ္ဗာန်၊ ဒီလေးမျိုးဘဲရှိတယ်
ဒီလေးမျိုးကလွဲယင် တယ်ဟာမှ အဟုတ်ရှိ အမှန်ရှိ
မဟုတ်ဘူးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အစတုန်းက ကျွဲဆိုတဲ့ စကားသည် သမ္မုတိအနေ
ဖြင့် မှန်သော်လည်း ပရမတ် အနေဖြင့် မရှိဘူး၊ မရှိပုံ
ကို ပြောဦးမယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ကျွဲလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ သတ္တဝါကို ခေါင်းက စပြီး
အမြီးထိအောင် လက်မနှင့် နှိပ်ကြည့်စမ်း-ဘာသ
ဘော တွေ့ရသလဲ။

တပည့် မာသဘော တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ မာသဘောကို ကျွဲလို့ ခေါ်ဒါလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ လက်ဝါးနှင့် အသာအုပ်ကြည့်စမ်း၊ ဘာသဘော
ကို တွေ့ရသလဲ။

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗန်တိုင်တရားတော်

တပည့် ပူအေးသဘောကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ ဒီ-ပူအေးသဘောဟာ ကျွဲလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ မျက်စိနှင့် ကြည့်တော့ ဘာရောင်ကို မြင်ရသလဲ။
တပည့် အမဲရောင်ကို မြင်ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အမဲရောင်ကို ကျွဲခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ ဒုတ်နှင့်ရိုက်လိုက်ယင် ဘာပေါ်လာသလဲ။
တပည့် အသံ ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အသံကို ကျွဲလို့ ခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ နှာခေါင်းနှင့် နမ်းကြည့်ယင် ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။
တပည့် အနံ့ကိုသာ တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အနံ့ကို ကျွဲလို့ ခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ လျှာနှင့်လျက်ကြည့်ယင် ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။
တပည့် အရသာကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အရသာကို ကျွဲလို့ ခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ကျွဲဆိုဒါ ရှာလို့ တွေ့သလား။
တပည့် ရှာလို့ မတွေ့ပါဘုရား။
ဆရာ အဲဒီလို ရှာလို့ မတွေ့ရ ပြောဆိုသူ၏ စိတ်ထဲ၌ ထင်
မှုမျှသာဖြစ်သောကြောင့် ကျွဲဆိုဒါ ပညတ်သမ္မုတိ
သစ္စာဖြစ်သည်။ ရှာလို့ တွေ့ရသော မာမူသဘော

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ပု-အေးသဘော၊ ရှုပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသဇရုံ၊
တို့ကို ပရမတ္ထသစ္စာလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပရမတ်က အဟုတ်ရှိ၊ ပညတ်က သမုတ်ရှိတဲ့ကဲ့
မှတ်ထား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် “မရှိပညတ်၊ ရှိပရမတ်-အတတ်သိ
ကြစေ”လို့ ပညာရှိကြီးများ ဆိုခဲ့ဒါပေါ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်းလာ ဆိုဒါ ပူသ
လား၊ အေးသလား။

တပည့် သဘောတရား မရှိပါဘုရား။

ဆရာ သဘောတရား မရှိယင် ပညတ်ပေါ့၊ အဟုတ်ရှိ၊
မဟုတ်ဘူးပေါ့ကဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပညတ်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ အဟုတ်ရှိ မဟုတ်တဲ့ ပညတ်တွေကို အဟုတ်
ရှိ ထင်ပြီး ပြဿဒါးကို ကြောက်ရ၊ ရက်စရာလောက်ကို
အားကိုးရနှင့် ပုထုဇဉ်တွေမှာ မောပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေ
ကြတယ်မဟုတ်သား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဒုက္ခဖြစ်ကြပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပြဿဒါးနေမှာ ထန်းလျက်ကို စားယင် မချိုဘူး
လား။

တပည့် ချိုပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကုသိုလ်လုပ်ယင် ကုသိုလ်မဖြစ်ဘူးလား။

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။
 ဆရာ ကုသိုလ်ကံသည် အကျိုးပေးခွင့်ရသော်လဲ ပြဿ
 ဒါးနေ့မှာ အကျိုး မပေးသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့နေတယ်
 လို့ ဘုရားဟောသလား။

တပည့် မဟောပါဘုရား။
 ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ကံကောင်း ထောက်ပံ့ နေသော သူ
 သည် ပြဿဒါးနေ့မှာ အိမ်ထိုင် ထူခြင်း ကြောင့်
 မကောင်းကျိုးကို ရအုံးမှာလား။

တပည့် မရပါဘုရား။
 ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ပြဿဒါးနေ့က ကြောက်စရာ မဟုတ်၊
 အကုသိုလ်ကိုသာ ကြောက်ရမယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။
 ဆရာ အဲဒါကြောင့် အကုသိုလ်ကို မကြောက်ဘဲ ပြဿဒါး
 ကို ကြောက်လျှင် ပြာဟ္မဏဘာသာ၊ ပြဿဒါးကို
 မကြောက် အကုသိုလ်ကို ကြောက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ
 လို့ မှတ်ကွဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
 ဆရာ ရက်ရာဇာနေ့မှာ ငြုတ်သီးစားယင် မစပ်ဘူးလား။

တပည့် စပ်ပါတယ်ဘုရား။
 ဆရာ ရက်ရာဇာနေ့မှာ လှုပ်သော အကုသိုလ် သည်
 မကောင်းကျိုးကို မပေးဘဲ နေပါ့မလား။

တပည့် မနေပါဘုရား။
 ဆရာ ကံမကောင်းသောသူသည် ရက်ရာဇာနေ့မှာ အိမ်
 တိုင်ထူခြင်းကြောင့် ချမ်းသာပါ့မလား။

၁၀ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

တပည့် မချမ်းသာပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်တို့ရွာ အိမ်ခြေဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

တပည့် ၁၀၀-ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအိမ်ခြေ ၁၀၀-မှာ ရက်မရှေးဘဲ ဆောက်တဲ့ အိမ် ပါရဲ့လား။

တပည့် မပါ-ပါဘုရား။

ဆရာ ရက်ရှေးပြီး ဆောက်တဲ့ အိမ်တွေသည် ချမ်းသာတဲ့ အိမ်တွေချည်းဘဲလား။

တပည့် မဲ့သောအိမ်တွေသာ များပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ရက်ကောင်းတွေက ကောင်းကျိုး ပေးနိုင်သလား။

တပည့် မပေးနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ရက်မရှေးဘဲ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ လင်မယား ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ လင်မယားတိုင်း မကွဲမကွာနှင့် ချမ်းသာတာချည်း ဘဲလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ ရက်ကောင်းတွေကို အားကိုးရဒါ အလကားပေါ့။

တပည့် အလကားပါဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် ရက်ကောင်းကိုသာ အားကိုး၍ ကုသိုလ် ကို အားမကိုးလျှင် ပြာဟုံဏဘာသာ၊ ရက်ကောင်း

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗန်တိုင်တရားတော်

ကို အားမကိုးဘဲ ကုသိုလ်ကို အားကိုးမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗုဒ္ဓဘာသာမီမီ အိမ်တိုင်ထူတတ်သလား။

တပည့် မထူတတ်ပါဘုရား။

ဆရာ အိမ်ဆောက်မည့် နေရာကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပြီး ၎င်းနေရာမှာ သံဃာတော်များကို ပင့်ဘိတ်လျက် ရတနာသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်ပရိတ်ကို ရွတ်စေပြီး ထိုက်သည့် အားချော့စွာ ကျေးမွေး၍ အိမ်စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်တို့ကို အမျှဝေရတယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ခရီးသွားတတ်ရဲ့လား။

တပည့် မသွားတတ်ပါဘုရား။

ဆရာ လူကြီး၊ မိဘကို ကန်တော့ပြီး မိမိသွားမည့် အရပ်က သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာပွားပြီး သွားရတယ်။ ရှေးတုန်းက ပညာရှိများ ခရီး သွားပုံကို ပြောအုံးမယ် နားထောင်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ငါတို့ ဘုရားအလောင်းသည် နှုစဉ်က ဗာရာဏသီပြည်ပြုဟွဒတ် မင်းကြီး၏ သားပေါင်း တထောင်တို့တွင် အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သတဲ့.....။ အဲဒီဘုရားလောင်းသည် ပညာစုံတဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ စဉ်း

စားတယ်၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားသလဲဆိုတော့ ဒီညီအစ်ကို တထောင်ထဲမှာ ငါသည် အငယ်ဆုံး ဖြစ်တယ် အစဉ်အတိုင်း သာနန်းစံကြလျှင် ငါ့အလှည့်မကြခင် ဘဲငါအိုတော့မှတော့ သို့အတွက်နက်ဖြန်ခါ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါများ ကြွလာလျှင် မေးအုံး မှတ်ဟု ကြံစည်လျက် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့အလာကို နေရာများ ခင်း ပြီး စောင့်နေသတဲ့၊ ဒါနဲ့ အချိန်ကျလို့ ကိုယ်တော်တော့ ကြွလာတဲ့အခါ ကိုယ်တိုင်ခြေများကို ဆေးကိုယ်တိုင် သုတ်ပြီး ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းကပ် သတဲ့ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ဘုရားလောင်းက ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါများကို လျှောက်ထားတယ်။

လျှောက်ထားပုံကတော့- “အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်သည် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရမည့် ကုသိုလ်ကံ ပါသည် မပါသည်ကို ဒီဗုဒ္ဓကွဲဖြင့် ရှုတော်မူကြပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားသတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများကလဲ ဘုရားလောင်း လျှောက်သည့်အတိုင်း ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်၍ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဘို့ ကံပါသည်ကို မြင်သဖြင့် ပါကြောင်းကို ပြောကြားသတဲ့၊ ဒီတော့ ဘုရားလောင်းက “ကံပါတာဟုတ်ပြီ ဒီတိုင်းပြည်မှာဘဲ ဖြစ်ရမည်လား၊ တခြားပြည်မှာဘဲဖြစ်ရမည်လား ဆိုဒါကို ကြည့်တော်မူကြပါအုံး” လို့ တောင်းပန်ပြန်တော့ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဖြစ်ရမှာကို မြင်၍ မြင်သည့်အတိုင်း ပြောကြားသတဲ့ “ဒီလိုဆိုလျှင် တပည့်တော် သွားလိုပါသည်၊ လမ်းညွှန်တော်မူကြပါ” လို့ လျှောက်သတဲ့။

ဒါနဲ့ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါများက “မင်းသား..... ဗာရာဏသီမှ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ယူဒနာ တရားရှစ်ဆယ်ဝေးတယ်၊ လမ်း

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

ခရီးအကြားဝယ် ဘီလူးစောင့်သော တောအုပ်ကြီးသည်ရှိ၏ ၎င်းတောအုပ်၌ ဘီလူးတို့သည် လာသမျှသော လူတို့ကို အာရုံငါးပါးဖြင့် ဖြားယောင်းပြီး စားကြကုန်၏။ ထိုတောအုပ်ကို ကွင်း၍ သွားလျှင် ယူဇနာတရာရှိ၍ အဖြောင့်သွားလျှင် ယူဇနာငါးဆယ်ရှိ၏။ ဘီလူးမတို့၏ အာရုံငါးပါးကို အရေးမစိုက်ဘဲ သွားနိုင်သည်ရှိသော် ယခုနေ့မှ ခုနှစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ မင်းဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပြောကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ မင်းသားသည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့ကို ပရိတ်ရွတ်စေလျက် ပရိတ်ရေ ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ပန်း၊ ပရိတ်သဲတို့ကို ယူ၍ အမိအဘ ၂- ပါးတို့အား ကောင်းမွန်စွာ ကန်တော့ပြီးလျှင် ဘီလူးစောင့်သော တောကြီးကို ဖြတ်၍ သွားသတဲ့။

ဘီလူးတွေကလဲ ရွာကို ဖန်ဆင်းလျက် ရူပါရုံဖြင့်၎င်း၊ သဒ္ဓါရုံဖြင့်၎င်း၊ ဂန္ဓာရုံဖြင့်၎င်း၊ ရသာရုံဖြင့်၎င်း၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံဖြင့်၎င်း၊ ဖြားယောင်းကြသတဲ့။ ဘုရားလောင်း၏ နောက်က ပါခဲ့သော လူငါးယောက်လဲ အာရုံဒဏ် မခံနိုင်၍ ဘီလူးစာ ဖြစ်ကုန်ကြရတယ်တဲ့။ ဘုရားလောင်းကတော့ ဘယ်အာရုံကိုမျှ ဂရုမပြုဘဲ သွားမြဲ သွားဒါဘဲတဲ့။ ဒါနဲ့ ဘီလူးမတယောက်က ဒီလူသည် ထက်သေခ ပညာရှိ၏။ သင့်အသားကို စားပြီးမှ ငါပြန်မည်ဟု ကြံစည်လျက် အမျိုးဟန်ဖြင့်၎င်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မဟန်ဖြင့်၎င်း သားတယောက် အမေဟန်ဖြင့်၎င်း အမျိုးမျိုးသော ဟန်ဖြင့် လိုက်သတဲ့။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ညအိပ်လျှင် ပရိတ်ချည်ကို ကာဝိုင်းလျက်၊ ပရိတ်ရေကိုသောက်လျက်၊ ပရိတ်ပန်းကို

၁၄ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ပန်လျက်၊ ပရိတ်သဲကို လက်ဖြင့်ကိုင်လျက် အိပ်သတဲ့၊ ဘီလူးမသည် အနားသို့မကပ်နိုင်။

ဤနည်းဖြင့် ဘုရားလောင်းက ရှေ့က ဘီလူးက နောက်မှ လိုက်ကာ သွားကြလေရာ မြင်သမျှ လူအပေါင်းက ဘုရားလောင်းကို “အမောင်... မိဘကို စွန့်လျက် လင့်မျက်နှာကို တရွာထင်ကာ လိုက်ခဲ့သော မိန်းမအား မပင်ပန်းရအောင် ပြေးပြေး ဆိုင်း၍ သွားပါလေစွ” ဟု ပြောကြသတဲ့၊ ဒီတော့ ဘုရားလောင်းက “ကျုပ်မယားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီလူးမပါ” လို့ ပြောသတဲ့ ဘီလူးမကလည်း “သူတို့ယောက်ျားများ စိတ်ဆိုးလျှင် ဘီလူးမလို့ ဆိုလိုဆီ၊ ခွေးမလို့ ဆဲလိုဆဲ၊ ပြိတ္တာမလို့ ပြောလိုပြော၊ ဒါဟာ ယောက်ျားတို့ ထူးစံဘဲ” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဘဲ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်တော့ ဘုရားလောင်းသည် စရပ်မှာ ဝင်ပြီးထိုင်သတဲ့၊ ဘီလူးမကတော့ ဘုရားလောင်း၏ တန်ခိုးကြောင့် မဝင်နိုင်ဘဲ တခါးဝမှ နေရသတဲ့။

ဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ကြီးကလဲ ဆင်စီးပြီး မြို့ကိုပတ်ကြည့်တယ် ဆိုကိုးကွဲ့၊ ဒါနဲ့ နတ်သွီးနှင့် တူအောင် ဖန်ဆင်းထားသော ဘီလူးမကို မြင်ရတော့ “စက္ခုရွှေပေ နှစ်သံဝါသာ ရာဂပုတ္တံ ဝိဇာယတိ” ဟု ဆိုသည့် အတိုင်း ရာဂသားကလေးဖွားလာ၍ သားငိုမခံနိုင်သော မင်းကြီးမှာ ၎င်းအမျိုးသွီးကလေးကို လင်ရှိ မရှိ အမေးခိုင်းပါရေတဲ့ကွဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘီလူးမက “ဟိုက ယောက်ျားသည် ကျွန်မ လင်ပါ” လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ ဘုရားလောင်းက “မဟုတ်ပါဘူး ဗျာဘီလူးမကြီးပါ၊ ကျွန်တော်၏ လူငါးယောက်ကိုတောင် စားပြီးပါပြီ” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့၊ အမတ်ကြီးလည်း

ထိုသူ-နှစ်ယောက်လုံး၏ စကားကို မင်းကြီးအစား သံတော်ဦး
တင်သတဲ့၊ ဒီတော့မင်းကြီးက “အရှင်မရှိ မင်းဘဏ္ဍာ” ဆိုသည့်
အတိုင်း လင်မရှိယင်လဲ ငါ့ဥစ္စာ ပေါ့ကွာ၊ သွားခေါ်ချေကြလို့
ဆိုပြီး ဆင်ပေါ်တင်ကာ သွားပါရောတဲ့ကဲ့။

ဒါနဲ့ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်ကြတော့ မိန်းမကမာယာနဲ့
ငိုရောတဲ့၊ သူ့မှာတော့ တကောင်ကြက် တမျက်နဲ့ သူ့များ မိဖု
ရားတွေမှာတော့ ဆွေနဲ့ မျိုးနဲ့ မျက်နှာကြီးတယ်၊ ဒီနန်းတော်
တွင်းရှိလူတွေကို သူ့ အားမအပ်လျှင် နန်းတော်ထဲမှာ မနေရဲပါ
ဘူးလို့ ဘီလူးမက မူရာမာယာတွေ ပေါ်တော့ ဘိုးချောမင်း
ခမျာလဲ အရေးကြီးတဲ့အခါမို့ အလိုလိုက်ရပါရောတဲ့ကဲ့၊ ဒါနဲ့
ဘီလူးမလဲ သူပိုင်ပြီမို့ မင်းအား ကံလေသာဖြင့် နှစ်သိမ့်စေ
လျက် အားလုံး အိပ်ပျော်ကြသောအခါ မင်းမိဖုရားနှင့် တကွ၊
တနန်းတော်လုံးစားပြီး အရိုးပုံဖြစ်စေလျက် ပြန်သွားသတဲ့
ဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်း၍ တံခါးဖွင့်ချိန် ရောက်လျက် မဖွင့်သော
ကြောင့် အတင်းဖွင့်ပြီး ကြည့်ကြသောအခါ အရိုးပုံကြီးကို
မြင်ကြသဖြင့် မင်းကြီးမနော့က ယူသော မိန်းမသည် စရပ်မှ
လူကလေး ပြောသည့်အတိုင်း ဘီလူးမ အစစ်ဘဲဟု သိကြ၍
ဘုရားလောင်းအား မင်းအဖြစ် ဘိသိက် သွန်းကြသတဲ့၊ ကဲ
ဒီဝတ္ထုမှာ ကြည့်စမ်းကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့၊ ဘုရားလောင်းသည် ဒီ
သွားခါနီးမှာ ရက်မရွေးပါဘူးကဲ့ လူကြီးမိဘတို့ကိုသာ ကန်
တော့ပြီး သွားဒါမဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
ဆရာ အဲဒါကြောင့်.....

အဘိဝါဒန သီလိဿ၊ နိစ္စံ ဝုဇ္ဈာ ပဇာယိနော၊
စတ္တာရော ဓမ္မာဝဇ္ဈန္တိ၊ အာယုဝဏ္ဏော သုခံ ဗလံ။

အနက်ကတော့— အဘိဝါဒနသီလိဿ— ကာယဝစီ မနော
ချီလျက် အဉ္စလီဂါရဝ ပဏာမဖြင့် ရှိခိုးထိုက်ငြား ပုဂ္ဂိုလ်တို့
အား အမြဲမပြတ် ရှိခိုးတတ်သော အလေ့ဝါသနာ ရှိကာနေထ
သော၊ နိစ္စံ-ဘယ်ခါမဆိုင်း အချိန်တိုင်းပင်၊ ဝုဇ္ဈာပဇာယိနော
ဂုဏဝုဇ္ဈံ ဝယဝုဇ္ဈံ စရှိထွေပြား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ဝတ်ကြီး ငတ်ငယ်
အသွယ်သွယ်ကို မဖယ်မလွဲ တကယ်ဘဲ ပြုလေ့ ရှိထသော
ဘဿ—ထို လိမ္မာပြောပျောင်း ဖျေဖယောင်းကဲ့သို့သော သူ
တော်ကောင်းအား၊ အာယုစ- ဆတက်ထမ်းပိုး အသက်တိုး၍
ရှည်ရခြင်း၎င်း၊ ဝဏ္ဏောစ— ကိုယ်ရောင် အဆင်း ပွင့်လင်း
တောက်ပခြင်း၎င်း သုခဉ္စ- ကာယသုခ စိတ္တသုခ ထိုနှစ်ဝနှင့်
ပြည့်စုံရခြင်း၎င်း၊ ဗလဉ္စ- ကာယ ဥာဏ စသည်ထွေပြား အား
အစားစားနှင့် ပြည့်စုံရခြင်း၎င်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စတ္တာရောဓမ္မာ
လေးပါးသော အကျိုးထူး တရားတို့သည်၊ အဘိဝဇ္ဈန္တိ- တနေ့
တခြားတက်နေလားကဲ့သို့ တိုးပွားစည်ပင်ကြံလေကုန်သတည်း
မြတ်စွာဘုရားကလဲ ဒီလိုသာ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပေဒင်အတိုင်းသာ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်ကြရယ်....
သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ ဖွားဘက်တော်
ခုနှစ်ယောက်လဲ တချိန်တည်း မွေးဖွားကြတယ်၊ ဖွား
ဘက်တော်တို့၏ ဇာတာခွင်နှင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

ဇာတာခွင်သည် အထူထူဘဲ၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရား
ဖြစ်လျှင် ဖွားဘက်တော်တွေလဲ ဖြစ်သင့်တယ်။ အခု
တော့ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်ကြရဒါက ပေဒင်၏ ဇာတာ
ခွင် အတိုင်းမဟုတ်။ ကံကြမ္မာအတိုင်းသာ ဖြစ်ကြရ
သောကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက ဘုရားဖြစ်၊ ကာဠု
ဒါယီတို့က ရဟန္တာဖြစ်ကြရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် ပေဒင် အခေါ် ဖြစ်သော ပြဿဒါး
ရက်ရာဇာ ရှမ်းရက် တာနောရက် ဝါရမိတ္တု ကမ္ဘာ
ပျက်ရက်တို့သည် ပညတ်တွေဟုမှတ်။ ကောင်းကျိုး
ဆိုးကျိုးမပေးနိုင်။ အခုလိုပြောရဒါ ပေဒင်ဆရာတွေ
ကို ထမင်းအိုးခွဲဒါ မဟုတ်ဘူးကဲ့။ ပညတ်စွဲ ကွာ
အောင် ခွဲရဒါဘဲဟဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အေး..... ပညတ်တွေ အတော်လေး စုံအောင်
ပြောအုံးမကွဲ့။ ပညတ်စင်မှ ပရမတ်ကို မြင်မှ
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ဆိုတဲ့ လူနာမည်ကို နာမပညတ်လို့ ခေါ်
တယ်။ ယောကျ်ား၊ မိန်းမဆိုဒါကို ပုဂ္ဂလပညတ်
လို့ခေါ်တယ်။ လူ- နတ်- ပြဟ္မာ စသည်ကို သတ္တ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ပညတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ မြေ-တောင် စသော နံမည်
 သည် မိုမောက်သော သဏ္ဍန်ကို စွဲ၍ဖြစ်သော
 ကြောင့် သဏ္ဍာနပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အိမ်-
 လှည်း ရထား စသော နံမည်သည် သစ်သား အ
 ဆောက်အဦးတို့၏ အပေါင်းကိုစွဲ၍ ခေါ်ထားသော
 ကြောင့် သမူဟပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ လ၊ နေ၊ တို့၏
 မြင်းမိုရ်ခတောင်ကို လှည့်ပတ်ပြီးသွားလာပုံ အခြင်း
 အရာကို စွဲ၍ခေါ်ထားသော အရှေ့ အနောက်၊
 တောင်၊ မြောက်စသော နံမည်ကို ဒိသာ ပညတ်
 လို့ ခေါ်တယ်။ နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေ စသော
 နံမည်သည် အချိန်ကိုစွဲ၍ ခေါ်ထားသောကြောင့်
 ကာလ ပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ မဒတ္တထိကောင်း
 သော အခြင်းအရာကို စွဲ၍ခေါ်ထားသော တွင်း၊
 လိုက်ဂူ စသော နံမည်ကို အာကာသ ပညတ်လို့
 ခေါ်တယ်။ သမထထိုင်တဲ့ အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော
 ပရိကမ္မနိမိတ်၊ ဥဂ္ဂဟနိမိတ်၊ ပဋိတာဂနိမိတ်တို့ကို
 နိမိတ္တပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ပြောခဲ့သော
 ပညတ် မှန်သမျှသည် “အဟုတ်ရှိမဟုတ်၊ သမုတ်
 ရှိသာ” ဖြစ်တယ်။ လောကမှာ စကားပြောရုံ မှည့်
 ခေါ်ထားသော သင်္ကေတ တွေဘဲလို့ မှတ်ကြ
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
 ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။
 ယခုပြောမှာက အဟုတ်ရှိကိုပြောမယ်။ လောကမှာ
 တကယ်ရှိ အဟုတ်ရှိသော တုရားသည် စိတ်၊ စေတ

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

သိက်, ရုပ်, နိဗ္ဗာန် ခေါ်သော ပရမတ္ထသစ္စာသာ
ဖြစ်တယ် ဆိုဒါ အစတုန်းက ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ကဲ
အကောင်အထည်ဖော်ကြစို့။

တပည့် ဖော်ပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်၏ မျက်စိနှင့် ရူပါရုံ တိုက်ဆိုင်မိတဲ့အခါ
မြင်မှု ဖြစ်ပေါ်၍မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီမြင်မှုကို စက္ခုဝိညာဉ် ခေါ်သော စိတ်ပရမတ်
လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတယ်။ အဲဒီ
မြင်မှုခေါ် စိတ်ပရမတ်သည် အထင် အရှား မရှိ
ပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နားနှင့်အသံ ထိခိုက်တဲ့အခါ ကြားမှု ဖြစ်ပေါ်၍
မလာဘူးလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီကြားမှုကို သောတ ဝိညာဉ်လို့ မြတ်စွာဘုရား
က ဟောတော်မူတယ်။ ဒီကြားမှုခေါ်သော သော
တဝိညာဉ်စိတ် ပရမတ်သည် အထင်အရှား မရှိ
ပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့ ထိခိုက်တဲ့အခါ နံ့မှု ဖြစ်ပေါ်၍
မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

၂၀ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ အဲဒီ...နံ့မို့ကို သာနဝိညာဉ်စိတ်လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဒီနံ့မို့ခေါ်သော သာနဝိညာဉ် စိတ်ပရမတ်သည် အထင်အရှားမရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လျှာနှင့် အရသာ ထိခိုက်တဲ့အခါ ချို-အျဉ်-ဖန်-ခါး သိမ့်ကို ဖြစ်ပေါ်၍ မလာပါလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီသိမ့်ကို ဇိဝှာဝိညာဉ်စိတ်လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဒီလျက်သိ စိတ်ပမတ်သည် အထင်အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကိုယ်ကာယနှင့် ဖေါဠုဗ္ဗရုံကို ထိခိုက်တဲ့ အခါ ပူမှန်း အေးမှန်း၊ နံ့မှန်း ကြမ်းမှန်းကို သိမ့်ဖြစ်ပေါ်၍ မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီသိမ့်ကို ကာယဝိညာဉ်စိတ်လို့ ဘုရားက ဟောတော်မူတယ်။ ဒီစိတ်ပရမတ်သည် အထင်အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မနောအကြည်နှင့် ဓမ္မာရုံ ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါ တွေးတောကြံစည်မှု ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

ဆရာ အဲဒီ တွေးတောကြံစည်မှုကို မနောဝိညာဉ်စိတ်လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဒီမနောဝိညာဉ် စိတ်ပရမတ် သည် အထင်အရှားမရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ပြီးဒါက စိတ်ပရမတ်ဖြစ်တယ်။ စေတ သိက် ပရမတ်ကို ပြောအုံးမယ်၊ နားထောင်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဟောတော်ပါဘုရား။

ဆရာ စက္ခုဝိညာဉ်ခေါ် မြင်စိတ်သည် တင့်တယ်ကောင်း မြတ်သော ရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါ သဘောကျမှု ဖြစ်မလာပါလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ သဘောကျမှုကို သောမနဿ ဝေဒနာ စေတ သိက်လို့ခေါ်တယ်။ ဘာကြောင့် စေတသိက်လို့ ခေါ်သလဲဆိုတော့ မြင်စိတ်ဖြစ်မှ သူဖြစ်နိုင်တယ်၊ မြင်စိတ်မဖြစ်ယင် သူမဖြစ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ကို မှီပြီးဖြစ် ရတယ်။ ဒါကြောင့် 'စေတသိ နိဿိတံ စေတသိကံ' လို့ ဆိုသည့်အတိုင်း စေတသိက်ဟု ဆိုရသည်။ ဒီ ဝေဒနာ စေတသိက်သည် အထင်အရှားမရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်သည် မကောင်းသော ရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါ သဘောမကျမှု ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

၂၂

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ အဲဒီ သဘောမကျမှုကို ဒေါ်မနုဿဝေဒနာ စေတသိက်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကော အထင်အရှား မရှိဘူးလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်သည် ရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါစသည်ကို မှတ်သားမှုဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ မှတ်သားမှုကို သညာစေတသိက်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကော အထင်အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်သည် တင့်တယ်သော ရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါ ခိုးချင်သော အကုသိုလ်စေတနာ၊ သို့မဟုတ် ဘုရားကို လှူလိုသော ကုသိုလ် စေတနာ ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ အဆိုးဘက်ကိုပြုလို့မ၊ အကောင်းကို ပြုလို့မကို စေတနာ စေတသိက်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကော အထင်အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခု ပြောခဲ့ဒါက စေတသိက် ပရမတ် ဖြစ်တယ်။ ရုပ်ပရမတ်ကို ပြောကြားအုံးစို့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

ဆရာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်ရှာလျှင် တကယ်တွေ့ရဒါက မာသဘော နုသဘော၊ ပူသဘော— အေးသဘော တွန်းကန်သဘော လှုပ်ရှားသဘော၊ ဖွဲ့စည်းသဘော ယိုစီးသဘော၊ စက္ခုသောတ၊ သာဓု၊ ဇိဋ္ဌါ၊ ကာယ စသည်တို့ဘဲ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြေကြီးမှာရှိသော ပထဝီ မာသဘောသည် ရေနှင့် ထိယင် ရှုံ့ဖြစ်ပြီး နုသဘောသို့ ဖောက်ပြန်၍ မသွားပါလား။

တပည့် သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တခါ အဲဒီ ရှုံ့တွေဟာ နေပူပြန်တော့ ချောက်ပြီး မာ သဘောသို့ တဖန်ပြန်၍ မဖောက်ပြန်လား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်ဘုရား။

ဆရာ မင်းတို့ ငါတို့ ခန္ဓာမှာရှိသော မာသဘောသည်လည်း နွေရာသီရောက်၍ အပူနှင့် တွေ့သော အခါ ချွေးထွက်ပြီး အသားအရေ နုညံ့ခြင်းသို့ ရောက်မလာပါလား။

တပည့် ရောက်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တခါ အဲဒီ နူးညံ့သော အသားအရေ တို့သည် ဆောင်းရာသီရောက်၍ အအေးနှင့် တွေ့ပြန်သော အခါ အသားတွေ ပပ်ကြားကဲ့လျက် ကြမ်းထမ်းခက်မာခြင်းသို့ တဖန်ပြန်၍ မဖောက်ပြန်ပါလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။

၂၄

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိသော တေဇော ပရမတ်ကလဲ နွေ
ရာသီရောက်လို့က် ချွေးထွက်၍ အေးလိုက်၊ ဆောင်း
ရာသီရောက်လို့ ချွေးပိတ်၍ ပူလိုက်နှင့် ဖောက်
ပြန်၍မနေပါလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်ဘုရား။
ဆရာ ဝါယောပရမတ်ကလဲ ငြိမ်နေသောအခါ ထောက်
ခံဝါယောဖြစ်၍ ထကြွသော အခါ လှုပ်ရှားဝါ
ယောဖြစ်ကာ ဖောက်ပြန်၍မနေပါလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အာပေါပရမတ်ကလဲ အပူနှင့်တို့ယင် ချွေးထွက်
ကာ ယိုစီးအာပေါဖြစ်၍ အအေးနှင့် တို့သော
အခါ ချွေးပိတ်ပြီး ဖွဲ့စည်းအာပေါအဖြစ်သို့ ဖောက်
ပြန်မသွားပါလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ စက္ခုပသာဒကလဲ အပူနှင့် တို့ယင် မျက်စိတို့နီ
မလာဘူးလား။

တပည့် နီလာပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အေးမြသော မျက်စဉ်းခတ်လိုက်တော့ တဖန် ပြန်၍
ဖြူမလာပါလား။

တပည့် ဖြူပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အဲဒီလို အအေးနှင့်တို့ယင် တမျိုး၊ အပူနှင့်ကြုံရင်
တဖုံ ဖောက်ပြန်သောကြောင့် ရုပ်လို့ ခေါ်တယ်

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

မြတ်စွာဘုရားကလည်း “သီတေနပိရူပုတိ၊ ဥဏှေ နပိ ရူပုတိ” လို့ ဟောတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ

ယခုပြောခဲ့သော ဖေါက်ပြန်တတ်သည့် သသောတရား တွေဟာ ခန္ဓာမှာ အထင်အရှား မရှိပါလား။

တပည့်

ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ

ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်ရှာရင် တကယ်တွေ့ရဒါက ဒီစိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ် ပရမတ်တွေဘဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ ပရမတ်ကိုမြင်ရင် ပညတ်စွဲတွေကွာယင် ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကလျာဏ ပုထုဇဉ်လို့ ဆိုတယ်။ မိမိ ကိုယ်ကို ပညတ် ကွာ၊ မကွာ ဘယ်လို သိရသလဲဆို တော့ ပြဿဒါးကို ကြောက်ရသေးသလား၊ ရက် ရာဇာကို အားကိုးသေးသလား ဆိုဒါကို ဆင်ခြင် ကြည့်ရမယ်။ အကုသိုလ်ကို ကြောက်ရဲ့လား၊ ကုသိုလ်ကို အားကိုးရဲ့လား ဆိုဒါကို ဆင်ခြင်ကြည့် ရမယ်။ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်းလာ ဆိုဒါကို ပါးစပ်က သမ္မုတိ သစ္စာအတိုင်း ပြောရုံသာ ပြော၍ အနှစ် သာရအားဖြင့် မထင်ယင် ကုသိုလ် ကိုသာ အား ထား၍ အကုသိုလ် ကြောက်ယင် ငါတော့ ပညတ် စွဲ ကွာပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၊ အန္ဓပုထုဇဉ် ဘဝမှ ကလျာဏ ပုထုဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မဟာသောပန်ဖြစ် အောင် ကြိုးစားဘို့သာ လိုတော့တယ်ဟု အားတက် ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

၂၆

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ မောင်စိန်ရေ..... နိဗ္ဗာန်ပရမတ်ကို ပြောသို့ ကျန်သေး
တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါ ကျန်ပါသေးတယ်ဘုရား။

ဆရာ နိဗ္ဗာန် ပရမတ်ကို အလွတ်ပြောလို့ မရဘူး၊ ကြေး
ဖလားမှာရှိတဲ့ အရောင်ကို ကြေးညှော်တွေကို ပြောင်
အောင်မတိုက်ဘဲ တွေ့နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မတွေ့ရပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့..... နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ရအောင် ဖုံးကွယ်
ထားသော ကိလေသာ ကြေးညှော်တွေကို ပြောင်
အောင် ပွတ်နိုင်မှ မြင်မှာကွဲ့။ အဲဒီ ကိလေသာ
ကြေးညှော်တွေ ပြောင်ဘို့ကလဲ အရိယသစ္စာ ၄-
ပါးမြင်အောင် ဟောပြောမှ ကိလေသာ ကြေး
ညှော် ပြောင်မှာကွဲ့၊ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန် ပရမတ်ကို
မပြသေးဘဲ အရိယသစ္စာ ၄-ပါးကို ပြကြအုံးစို့ကွဲ့
မောင်စိန်ရဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲ အောက်ပါ
အတိုင်း ဟောတော်မူတယ်၊ ဟောပုံက ဒီလိုတဲ့.....။

စတုန္ဒံ အရိယသစ္စာနံ ယထာဘူထံ အဒဿနာ၊
သံသရိထံ ဒိဿမဒ္ဓါနံ တာသုတာသေဝ ဇာတိသု။

ဘိက္ခုဝေ- သံသရာဘေး လာမည့်ရေးကို မြှော်တေး
ကြောက်ငြား အိုချစ်သားတို့၊ စတုန္ဒံ- သင်္ချေအားဖြင့် ၄-မျိုး
၄-စားရှိကုန်သော၊ အရိယသစ္စာနံ- သဘောအားဖြင့် မဖောက်
မပြန် အမှန်ဝင်စစ် အနှစ်ဓမ္မသာရမြူတေ ဆိုအပ်ပေငြား အရိ

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

ယသစ္စာတရားတို့ကို၊ ယထာဘူတံ—အကြောင်းက ဘယ်အမျိုး
 အကျိုးကဘယ်အနေဟု အခြေပါပါ ပညာဉာဏ်ဖြင့် ဟုတ်မှန်
 သော အတိုင်း၊ အဒဿနာ အဝိဇ္ဇာမှောင်ပိတ်ဖုံးသဖြင့်လုံးလုံး
 ကြီးအမှန်မပေါ်အောင် ဉာဏ်ချော်၍ နေကြကုန်သောကြောင့်
 သတ္တာ-သူရောငါပါ သတ္တဝါအနန္တ မှန်သမျှတို့သည်၊ တာ
 သုတာသွေဝ ဇာတိသု- ထိုထိုမျှားစွာ ဘဝသံသရာတို့၌၊ ဒီဃ
 မဒါနံ- ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး၊ သံသရိတံ သံသရိ-
 ကျင်လည် ပြေးသွား မျောပါးနှစ်မှန်းကာ နေခဲ့ကြရလေပြီ
 တကား။

အဝိပ္ပာယ်ကတော့ - အရိယသစ္စာ ၄- ပါးကို မသိကြသော
 ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမရဘဲ သံသရာထဲမှာကျင်လည်ပြီး နေကြရဒါ
 လို့ဆိုတယ်။ သို့အတွက် အရိယသစ္စာ ၄-ပါးကို ပြကြစို့လား
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ အရိယသစ္စာဆိုဒါက ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊
 နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ အဲဒီ ၄-ပါးကို ခေါ်တယ်။
 ၎င်းသစ္စာ ၄- ပါးသရုပ်ကို သိဒါက သစ္စာဉာဏ်
 ခေါ်တယ်။ ဒုက္ခသစ္စာက ပိုင်းခြား၍ သိရမည့် သစ္စာ၊
 သမုဒယ သစ္စာက ပယ်ရမည့်သစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊
 က မျက်မှောက်ပြုရမည့် သစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာက ပွား
 များရမည့် သစ္စာ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရမည့် အလုပ်ကို သိ
 ဒါက ကိစ္စဉာဏ်ခေါ်တယ်။ မဂ္ဂသစ္စာသည် ပွားရ
 မည့် သစ္စာလို့ဆိုပြီး ဘာကို ပွားရမှာလဲဆိုတော့

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြား၍ သိအောင် လုပ်တာကိုခေါ်
တယ်၊ မှန်တယ်၊ မဂ္ဂသစ္စာဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်း
ခြား၍ သိလိုက်လျှင် သမုဒယသစ္စာကို ပယ်မှုကိစ္စ
နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက် ပြုမှု ကိစ္စတို့သည်
တခါတည်း အပြီးအစီး ဖြစ်သွားတော့ဒါဘဲ။ ဒါ
ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာကိုသာ ပြုကြစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ဒုက္ခသစ္စာနှင့် ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှေးဦးစွာ ခွဲခြား၍
သိထားကြအုံးကဲ့၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ဆိုဒါက ကိုယ်-
စိတ် ၂-ပါး မခံသာဒါကို ခေါ်တယ်။ ဒီ ဒုက္ခဝေဒ
နာသည် သုခသောမနဿ ဖြစ်သောအခါ သူမဖြစ်
ဘူး၊ ဒုက္ခသစ္စာဆိုဒါကတော့ ဘာဝေဒနာဘဲ ဖြစ်
ဖြစ် သင်္ခါရ်တရားမှန်လျှင် ပါဒါချည်းဘဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာ
မှာ သဘော ၄-ခုရှိတယ်။ သင်္ခါတသဘော၊ ဝိပရိ
ဏာမ သဘော၊ ပိဋနသဘော၊ သန္တာပသဘော၊
၄-ခုရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက သင်္ခါတ သဘောကို
ပြောကြစို့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သင်္ခါတ ဆိုဒါက မာကဓကား၊ ဗမာလိုပြောရလျှင်
သူ့ဘာသာ သူဖြစ်နိုင်သော သတ္တိမရှိ။ အကြောင်း
တရားတွေ စုပေါင်းပြီး ထောက်ပံ့မှု ဖြစ်နိုင်တယ်
လို့ ဆိုဒါကဲ့။ ဒါကိုပင် ကာရကသတ္တိ၊ ဝေဒက
သတ္တိ၊ အတ္တသတ္တိမရှိဘူးလို့ ဆိုရတယ်။ ဒါကြောင့်

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

ကမ္မဿ ကာရကော နတ္ထိ၊ ဝိပါကဿစ ဝေဒကော၊
သုဒ္ဓဓမ္မာ ပဝတ္တန္တိ၊ ဝေံ တံ သမ္မဒဿနံ။

ကမ္မဿ- ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံကို၊ ကာရကော-ပြု
တတ်သောသူသည်လည်း၊ နတ္ထိ-ပရမတ္ထ ဓါတ်သဘာဝကြောင့်
မုချပုံသေ မရှိချေ၊ ဝိပါကဿစ- ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ
ထိုနှစ်တန်၏ အကျိုးဝိပါက် ယင်းအချက်ကို၊ ဝေဒကော ခံစား
တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ သူတပါးသည်လည်း၊ နတ္ထိ
ကြောင်းကျိုးနှစ်ဝ ယင်းကိစ္စကြောင့် မုချပုံသေ မရှိချေ- သုဒ္ဓ
ဓမ္မာ-ပုဂ္ဂိုလ်မဘက် သက်သက်သော အကြောင်းအကျိုး ထို
နှစ်မျိုးတို့သည်၊ ပဝတ္တန္တိ- ဖြစ်ကာပျက်ကာ ပြောင်းလဲကာ နေ
ကြကုန်၏၊ ဝေံ- ဤသို့အကြောင်းအကျိုး ထိုနှစ်မျိုးတို့သာပါတ
ကားဟုမြင်သော၊ တံဒဿနံ- ထိုအမြင်သည်၊ သမ္မဒဿနံ-ဘုရား
ပစ္စေကဒုဒ္ဓါ အရိယာတို့ ကောင်းစွာမသွေ မြင်သော အမြင်တို့
သာတည်း။ ကိုင်း စိတ်ပရမတ်ကို စိစစ်ကြစို့ ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။ ။

တပည့် စိစစ်တော်မူပါဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်ဟာ မျက်စိအကြည်မရှိဘဲ သူ့ သတ္တိနှင့် သူ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိရှိပေမဲ့ ရူပါရုံမရှိယင်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိနှင့် ရူပါရုံ ရှိပါတယ်တဲ့၊ အလင်းရောင် မရှိ
ယင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိ၊ ရူပါရုံ၊ အလင်းရောင် သုံးပါးလုံးရှိပါတယ်
တဲ့၊ ရူပါရုံသို့ ဦးလှည့်မှုဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော နှလုံး
သွင်းခြင်း မနုဿိကာရမဖြစ်ယင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီ မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊ နှလုံးသွင်း ဆိုတဲ့
အကြောင်းတရား လေးပါး မပေါင်းဆုံ မိခင်က
ခန္ဓာကိုယ်ထည့်မှ မြင်စိတ်ရယ်လို့ များရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဥပမာ ပေးကြအုံးစို့ ကွဲမောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပေးတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ကြေးစည်ထဲမှာ အသံဟာ အမြဲတန်းရှိနေသလား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ မရှိပေမဲ့ ဒုတ်နှင့် ခေါက်လိုက်ယင် အသံဟာ ပေါ်
မလာဘူးလား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အသံဟာ ကြေးစည်နှင့်ဒုတ် မထိမီ
ကလဲ မရှိ၊ ထိပြီးယင်လဲမရှိ။ ထိဆဲ ပစ္စုပ္ပန်ခဏမှာ
သာ ဖြစ်နေဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဘဲ မျက်စိက ကြေးစည်နှင့်တူတယ်၊ ရူပါရုံ
က ဒုတ်နှင့်တူတယ်၊ အလင်းရောင်က လက်မောင်း
နှင့် တူတယ်၊ နှလုံးသွင်းက အားထုတ်၍ တီးမှုနှင့်

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

တူတယ်၊ မြင်စိတ်က အသံနှင့်တူတယ်၊ အသံသည် ပစ္စုပ္ပန် ခဏမှသာ ရှိသလို မြင်စိတ်သည်လည်း မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊ မနသိကာရတို့ ပေါင်းစုကာ ထောက်ပံ့ဆဲပစ္စုပ္ပန်ခဏမှသာရှိတယ်။ အမြဲတန်း ရှိ၍မနေ၊ အဲဒီသဘောကို သင်္ခတ သဘောလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလိုအကြောင်းတရား ထောက်ပံ့၍သာ ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ သူ့သတ္တိနှင့်သူ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော သတ္တိမရှိ၊ ဒါတွေကိုမြင်တော့ အနတ္တဉာဏ် အမြင်ပေါက်၍ အတ္တသတ္တိ ကာရကသတ္တိ ဝေဒက သတ္တိတွေမရှိ၊ ဆိတ်သည်း၍ နေဒါကို မြင်တော့ ဒါပေါ့၊ အဲဒီလို မြင်ဒါကို သုညတကို မြင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကဲကဲ ဝိပရိဏာမ သဘောကို ပြောကြားအုံးစို့ ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ။

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ကုသားကြီးနှင့် ကုသားမကြီးက မွေးတဲ့ အကောင်ကို ဘာကောင်ခေါ်မလဲ။

တပည့် ကုသားကလေးလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့၊ မြင်စိတ်၏ အမေနှင့်တူသော မျက်စိ အကြည်ကလဲ အပူနှင့်တွေ့လိုက် နီလိုက်၊ အအေးနှင့် တွေ့လိုက် ဖြူလိုက်နှင့် ဖောက်ပြန်တတ်သော အမျိုး၊ မြင်စိတ်၏ အဘေနှင့်တူသော ရူပါရုံကလဲ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

သစ်ရာမှ ဟောင်း၍ သွားတတ်သဖြင့် ဖောက်ပြန်
တတ်သော အမျိုး၊ အဲဒီလို ဖောက်ပြန် တတ်သော
အကြောင်းတရားတွေ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်ပေါ်လာ
ရသော မြင်စိတ်သည် အဘယ်မှာ မဖောက်ပြန်ဘဲ
နေပါ့မလဲကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့၊ မြင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး
လျှင် အမြဲတန်း၍ နေရဲ့လား။

- တပည့် မနေပါဘုရား။
- ဆရာ မျက်စိကိုမှိတ်လိုက်ယင် ချုပ်၍မသွားလား။
- တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါဖြစ်ခြင်း ဥပါဒ် သဘောမှ ပျက်ခြင်း ဘင်
သဘောသို့ ဖောက်ပြန်ဒါဘဲမဟုတ်လား။
- တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ကဲ ပိဋကသဘောကို ပြောကြားအုံးစို့ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။
- ဆရာ ပိဋကဆိုဒါ ဗမာလို ပြောရယင် အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့
သဘောလို့ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်တယ်၊ ဘယ်တရားတို့
၏ အနှိပ်အစက်ကို ခံရသလဲဆိုတော့ ဒီမြင်စိတ်မှာ
ဖြစ်မှုခေါ်တဲ့ ဇာတိဘေး၊ ရင့်မှုခေါ်တဲ့ ဇရာဘေး၊
ပျက်မှုခေါ်တဲ့ မရဏဘေး၊ ၎င်းဘေးသုံးပါးတို့၏
အနှိပ်အစက်ကို ခံနေရသည့် အတွက် ဖြစ်လိုက်
ပျက်လိုက်နှင့် တည်တံ့ခိုင်ကို မရှာဘဲ ပင်ပန်းနေရ
ဒါမဟုတ်လားကဲ့။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

ဆရာ အဲဒီလို အနှိပ်စက်ခံနေရ၍ ပင်ပန်းနေတဲ့သဘောကို ပိဋ္ဌနုသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သန္တာပသဘောကိုပြောကြားအုံးစို့ ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သန္တာပဆိုဒါ ဗမာလိုပြောယင် ပူပန်ရတဲ့ သဘောလို့ ဆိုလိုတယ် ၊ ဘယ်လို ပူပန်နေရသလဲဆိုတော့ ဥပမာ ပေးအုံးမကဲ့၊ မောင်စိန်တို့ရှာမှသာသွင်း ဒါးပြု ရှိတယ် ဆိုယင် စိတ်ချ၍မအိပ်ရဘဲ ငါတို့အိမ်များတိုက်မလား လို့ ပူမနေရဘူးလား။

တပည့် ပူနေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့ စိတ် စေတသိက် ရုပ်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရတရား ထဲမှာ ဘယ်သင်္ခါရဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီသုံးပါးပါလာတဲ့အ တွက် အိုဘေး၊ နှာဘေး၊ သေဘေးကို အမြဲပူနေရ တယ်၊ ပူလို့ ကောရသလားဆိုတော့ မရပါဘူး၊ အိုဒါ နှာဒါ သေဒါပါတဲ မလွတ်ပါဘူး ၊ အဲဒီလို ပူစရာ ကောင်းတဲ့ ဘေးသုံးပါးရှိနေဒါကိုပင် သန္တာပ သ ဘောလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက စိတ်ပရမတ်မှာရှိသော ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်ကဲ့၊ ကျန်တဲ့ စေတသိက် ရုပ်တို့မှာ လဲ ၎င်းအတိုင်းဘဲ၊ ဘိုးသူတော် စိပ်ပုစီး စိပ်သလို

ပေါ့ကွယ်၊ မင်း ဘိုးသူတော် စိပ်ပုတီး စိပ်တာကို
ကြားဘူးသလား။

တပည့် မကြားဘူးပါဘုရား။

ဆရာ အေး မကြားဘူးယင်လဲ ပြောရအုံးမှာပေါ့.....
ရှေးတုန်းက ဆရာတော်ကြီး တပါးက သူ့ကျောင်း
မှာ နေသောဘိုးသူတော်ကို အမိန့်ပေးသတဲ့၊ ပေးပုံက
ဟဲ့ သူတော်နှင့် ‘စားပြီးအိပ်နေဘိက္ခုဝေ သေယင်
၎င်းတုပ် ဂိဇ္ဈကုဋ်’ဆိုဒါလို စားကာ အိပ်ကာ မနေ
နှင့် ပုတီးတနေလျှင် အပတ် ၁၀၀-ရအောင် စိပ်
ဟဲ့လို အမိန့်ပေးသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘိုးသူတော်က ပုတီး
စိပ်ရန် ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းသတဲ့၊ ဒီတော့ ဆရာတော်
ကြီးက ပုတီးတလုံးကို ‘သောဘဂဝါ ဣတိပိအရဟံ’
ဟု ဆို၍ စိပ်လို ပေးလိုက်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘိုးသူတော်
ကလဲ ၎င်းကမ္မဋ္ဌာန်းကို မမေ့အောင် ပါးဝင်က ဆို
လျက် မိမိနေရာ စရပ်ကျောင်းကိုပြန်၍ တင်ပလွှင်
ခွေကာ ‘သောဘဂဝါ ဣတိပိ အရဟံ’ ဟု တခါ
ဆိုလိုက် ပုတီးတလုံး ချလိုက်နှင့် ပြုလုပ်ရာ ပုတီး
၄-၅ လုံး ချမ်းတာ့ စဉ်းစားပြန်သတဲ့၊ ဟို အလုံးလဲ
အရဟံ ဒီအလုံးလဲ အရဟံ အတူတူချည်းဘဲ၊ စာ
ရေးတဲ့ အခါမှာ တူနေလျှင် “၎င်း” လို့ ရေးရဒါဘဲ၊
အခုလဲ မထူးပါဘူးလေဟု အကြံဖြစ်ကာ ပုတီး
ကို လက်ညှိုးမှာစွပ်လျက် ‘၎င်း၊ ၎င်း’ ဟု ဆိုကာ
အပတ်တခုပြည့်အောင် ဝင့်လိုက်သတဲ့၊ ၎င်းနေခက်

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

ကိုင်း ဒီနေ့တော့ နေ့တက်စီပြီဆိုပြီး တခေါခေါနှင့် အိပ်ရောတဲ့ကဲ့၊ အဲဒီလိုပေါ့ တရားဆိုဒါ တခုလောက် သဘော ပေါက်သွားလျှင် “၎င်း” တွေချည်းဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် မှန်ပါဘုရား၊

ဆရာ ယခု ပြောဆိုပြီးခဲ့သော ဒုက္ခသစ္စာအနက် သဘောကြီး လေးချက်ကိုမြင်မှ ဒုက္ခသစ္စာကိုမြင်သည် မည်တယ်၊ ဗိုက်ထဲကနာတာတွေ၊ ကျောထဲက အောင့်ဒါတွေ၊ ပေါင်ထွေ တောင့်တင်းဒါ တွေကို ဒုက္ခဝေဒနာလို့ မှတ်ရမယ်၊ ၎င်း ဒုက္ခ ဝေဒနာကိုတော့ ခွေးလဲ သိဒါဘဲ၊ ဝက်လဲ သိဒါဘဲ၊ နွားလဲ သိဒါဘဲ၊ ဒီဒုက္ခဝေဒနာကို သိလို့သာ တရားသိရမယ်ဆိုယင် ငရဲသားတွေက အရင်ဆုံး ကျွတ်တမ်းဝင်မှာပေါ့၊ ယခုလူတွေ ပြောနေကြဒါက မအောင့်နိုင်ဒါ ဒုက္ခသစ္စာလို့ ပြောနေကြတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မအောင့်နိုင်ဒါ ဒုက္ခ ဝေဒနာလို့သာဆိုရမယ်၊ ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ဒုက္ခသစ္စာကို ခွဲခြား၍ သိနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့မှ ခွဲခြား၍သိရတယ်၊ အချို့ကလဲ ပြောကြသေးတယ်၊ ဘုရားတောင် ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်ရသေးဒါ အဆင်းရဲမခံဘဲ ဘယ်နယ်နိဗ္ဗာန်ကို ရမလဲလို့ ဆိုကြတယ်၊ ဒီလူတွေကို ကြောင်တောင်ကန်းတွေလို့ ဆိုချင်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

၃၆

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုက္ခရုစရိယာ ကျင့်ဒါကတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခရုစရိယာကျင့်လို့ ဘုရား ဖြစ်တာလား၊ သို့မဟုတ် ၎င်းအကျင့်သည် အတ္တ ကိလမထာနုယောဂ အကျင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု သိပြီး ထိုအကျင့်ကို ပယ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို အားရှိအောင် မွေး၍ မယ်သူဇာလှသော နို့ဆွမ်းကို စားပြီးမှ ဘုရားဖြစ်တာလားဆိုဒါကို မောင်စိန်ရေ စဉ်းစား၍ ဖြေစမ်း။

တပည့် မယ်သူဇာ၏ ဆွမ်းကို စားပြီးမှ ဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ မယ်သူဇာ၏ နို့ဆွမ်းကိုစားပြီးမှ ဘုရားဖြစ် ကြောင်းကို သိကြပါရက်သားနှင့် ဒုက္ခရုစရိယာ ကျင့်လို့ဘဲ ဖြစ်သယောင်ယောင် ပြောနေကြဒါ ကြောင်တောင်ကန်းဘဲ မဟုတ်လားကွဲ့ မောင် စိန်ရဲ။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
ဆရာ လူတိုင်းလိုလိုပင် ထင်ကြဒါက တောထွက်မှဘဲ တရားရ မယောင်ယောင် ဂုဏ်အောင်းမှဘဲ တရား တွေ့မယောင်ယောင် ထင်နေကြတယ်ကွဲ့ မောင်စိန် ရဲ။

တပည့် အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။
ဆရာ တဆုံးဆိုဒါ တောထွက်တိုင်းလဲမရ ဂုဏ်အောင်း တိုင်းလဲမရဘူးကွဲ့၊ ဘယ်လိုမှ ရမှာလဲဆိုတော့ တရား

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

ပြုဆရာကလဲ သပ္ပာယ်သဖြစ်ပါမှ မိမိကလဲ တရားကို နာ၍ ရိုရိုသေသေဆင်ခြင်ကာ ပယ်သင့်ဒါကို ပယ် ပြီး ယူသင့် ဒါကိုယူမှ တရားကိုရဒါကဲ့၊ တရားဆိုဒါ ခန္ဓာမှသာသာရှိတယ်၊ တောထဲမှာမရှိဘူး၊ တောထွက် တယ် ဂူအောင်းတယ်ဆိုဒါ အာရုံဆိတ်ငြိမ်ဘို့မျှသာ ဖြစ်တယ်၊ အရေးကြီးဒါက ဆရာကောင်း တွေဘို့ ဘဲမောင်စိန်ရဲ့၊ မင်းကော လူတွေထင်သလို တော ထွက်မှ ဂူအောင်းမှလို့ ထင်သလား။

တပည့် ဆရာ

တပည့်တော်လဲ ထင်ခဲ့ပါတတ်ဘုရား။ ရှေးတုန်းက အမပူရ ခေါ် တောင်မြို့တွင် ထိုနန်း စိုက်သော ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးသည် ရွှေကြက် ယက် ဘုရားကို အဖူးအမြှော်ထွက်သတဲ့၊ ဘုရားကို ရောက်၍ အင်မတန် ကျယ်ဝန်းသော ရောစတီမြစ် အပြင်ကို မြင်ဒါနဲ့..... အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကို ခေါ်ပြီးပြောသတဲ့၊ ဘယ်လို ပြောသလဲ ဆိုတော့ “ပေါ်ဦး..... ဒီလောက် ကျယ်ဝန်းသော မြစ်ကြီးကို ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်အောင် ကူးနိုင်ပါ့ မလား” လို့ မေးသတဲ့၊ ဒီတော့ ပေါ်ဦးက “ရွှေဘုန်းတော် ကြောင့် ကူးနိုင်ကြောင်းပါဘုရားလို့” သံတော်ဦး တင်သတဲ့၊ ဒီတော့ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးက အံ့ဩ သော အမူအယာဖြင့် “ကူးနိုင်ယင်ကူးစမ်းပါ ငါကြည့် မယ်” လို့ အမိန့်ရှိသတဲ့၊ ဒီတော့ ဦးပေါ်ဦးက ခါးတောင်းလေးကိုမြှောင်နေအောင်ကြိုက်လျက် ဟို ကြည့် ဒီကြည့်နှင့် မြစ်နမ်းအတိုင်း ပြေးနေ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

သတဲ၊ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်က ဒီပေါ်ဦးဟာ မြစ်ကို မကူးဘဲ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ပြေးနေရုံသာ ပြေးနေတယ်။ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်မည်လဲလို့ ပြောဆိုလျက် မင်းချင်းယောက်ျား တယောက်ကို ခေါ်ပြီး ပေါ်ဦးကို အမြန်လာရမည်ဟု အမိန့်တော် ပြန်ချေဟု စေခိုင်းသတဲ။ မင်းချင်း ယောက်ျားလဲ အမြန် ပြေးလျက် ဦးပေါ်ဦးကို ရှင်ဘုရင် ခေါ်နေကြောင်း ပြောတော့ ဦးပေါ်ဦးလဲ ဘုရင့်ထံ ရောက်လာသတဲ။ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ပြောသတဲ “ဟဲ့ ပေါ်ဦး မြစ်ကို ကူးပါလို့ ငါခိုင်းသည်ကို မကူးဘဲ ဘာပြု၍ ပြေးနေရသလဲ” ဟုပြောသတဲ။ ဒီတော့ ဦးပေါ်ဦးက “မှန်လှပါ အမိန့်တော် အတိုင်း ကူးဘို့ရာ လေ့ရှာနေကြောင်းပါဘုရား” လို့ သံတော် ဦးတင်သတဲ။ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်က “လေ့နှင့်သာကူးရယင် လိုတိုင်းကူးနိုင်ရဲ့” မိန့်တော်မူသတဲ။ ဒါနဲ့ ဦးပေါ်ဦးက “မှန်ပါ ရွှေဘုန်းတော်ကျွန် ဝန်ငပေါ်ဦးလဲ လိုတိုင်းထဲကပါဘုရား” ဟု သံတော်ဦး တင်ပြန်သတဲ။ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကလဲ ပြုံးတော်မူလျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်တော်မူသတဲ မောင်စိန်ရဲ့၊ ယခုလဲ မောင်စိန်မှာ လိုတိုင်းထဲကပေါ့။

တပည့် မှန်ပါ ယခုတော့ လိုတိုင်းထဲက မဟုတ်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ လူတွေထင်တဲ့ အတိုင်းသာ မှန်နေယင် ဘုရားတောင် ပွင့်စရာမလိုဘူးကဲ့၊ လူတွေထင်ဒါက တမျိုး

ဖြစ်တာကတမျိုးမို့သာ ဘုရားပွင့်ရခြင်း ဖြစ်တယ်
 မောင်စိန်ရဲ့၊ လူတွေထင်ဒါက လူတကာနှင့် မတူ
 အောင်နေမှ၊ မထူအောင်စားမှ၊ မထူအောင်အိပ်မှ
 အထင်ကြီးကြတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ
 စားပေါက် ချောင်နေဒါပေါ့။ အရေးကြီးဒါက
 အသိဉာဏ်သာ အရေးကြီးတယ်။ အသိဉာဏ်ကိုလဲ
 ဆရာကောင်းကို တွေ့၍ မှီခိုဆည်းကပ်မှ ရမယ်။
 ဘာကြောင့် အသိဉာဏ်သည် အရေးကြီးသလဲဆို
 တော့ အသိဉာဏ်နှင့်သာ ကိလေသာကို သေ
 အောင် သတ်နိုင်တယ်။ သီလသမာဓိက ဉာဏ်၏
 အကူ အညီမျှသာ ဖြစ်တယ်။ သီလသည် ဝီတိက္ကမ
 ကိလေသာကိုသာ ပယ်နိုင်၍ ကျန် ကိလေသာကို
 မပယ်နိုင်။ သမာဓိက ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာကိုသာ
 ပယ်နိုင်၏။ ကျန်ကိလေသာကို မပယ်နိုင်။ အသိ
 ဉာဏ်ပညာကမှ အနုသယကိလေသာကို ပယ်နိုင်
 တယ်။ အနုသယသေယင် ဘာကိလေသာမှ မဖြစ်
 နိုင်တော့ပြီ။ ဥပမာပေးအုံးမယ်..... သူခိုးဒါးပြုများ
 ဟာ ဘယ်အချိန်ကို အားကိုး၍ မိုက်ကြဒါလဲ။

တပည့် မောင်မိုက်သော ညအခါကို အားကိုး၍ မိုက်ကြပါ
 တယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့--- ညအခါနှင့် အဝိဇ္ဇာနှင့် တူတယ်။ သူ
 ခိုး ဒါးပြုနှင့် ကိလေသာနှင့် တူတယ်။ တရားကိုမသိ
 မှ အဝိဇ္ဇာ ကအားကြီးလေလေ ကိလေသာတွေက

ထကြွလေလေဘဲ၊ ဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာကို မူလတရား
လို့ ဟောတော်မူဒါပေါ့၊ အဝိဇ္ဇာသေလျှင် ကံလေ
သာ အားလုံး သေတော့ဒါဘဲ၊ အမှောင်ကိုမလိုချင်
ယင် ဘာလုပ်ရသလဲ။

တပည့် ဓါတ်မီးထွန်းရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့... အဝိဇ္ဇာမှောင်ကို မလိုချင်ယင် ဥာဏ်
ဓါတ်မီးကို ထွန်းပေးရတယ်၊ အသိဥာဏ်ကမူ ကို
လေသာကို နိုင်ဒါကွဲ့၊ သို့သော်လဲ အသိဥာဏ်က သုံး
မျိုးရှိတယ်။

တပည့် မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ သညာသိ၊ ဝိညာဉ်သိ၊ ပညာသိဟူ၍ သုံးမျိုးရှိတယ်၊
အဲဒီသုံးမျိုးတို့တွင် သညာသိဆိုဒါက စာသင်ဘူး၍
သော်၎င်း၊ စာဘတ်ဘူး၍ သော်၎င်း၊ ကြားဘူးနားဝ
ရှိ၍သော်၎င်း သိတဲ့အသိကိုခေါ်တယ်၊ အဲဒီသညာ
သိဖြင့် ကိလေသာကို မသေစေနိုင်ဘူး၊ ဒီအသိမျိုး
ကိုတော့ ကိလေသာက ခေါင်းတောင် မခဲဘူးကွဲ့၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပထမကြီး၊ ပထမကျော်၊
ဓမ္မာစရိယ၊ တိပိဋကဓရ၊ သိရောမဏိ အောင်ပြီး
သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘာမျှအနှစ်သာရ မရှိသော
လောကီ ပညာတွေကို အနှစ်သာရအားဖြင့် အထင်
ကြီးကာ ညကျောင်းကို ပိုက်ဆံပေး၍ တက်ကြွတယ်
မဟုတ်လား၊ ၁၉၅၀-ခုနှစ်က ၁၀-တန်းဖြေတာရင်း

သစ္စာဆုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

တွင် ဘုန်းကြီး ၄၀၀၀-ပါသည့်ကို သတိပြုကြ၊
 ဒီအထဲတွင် ပထမကြီး၊ ပထမကျော်၊ ဓမ္မာစရိယ
 တွေ အများကြီး ပါဝင်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ အနှစ်
 သာရ မရှိသောပညာကို မြတ်နိုးခြင်းသည် သညာ
 သိမျှသာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
 ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပဋိပတ်ကို ကြိုးစားလိုစိတ်
 မရှိ၊ သူတို့၏ လက်မှတ်ကလေး တံဆိပ်ကလေးဖြင့်
 သာ ဝါကြားနေလိုကြ၏။ သံဝေဂဉာဏ်မှာ အ
 နည်းငယ်မျှမရှိ၊ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရမှုသည်လည်း သညာ
 သိမျှဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။ သညာသိမျှသာ
 ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏လိုစိတ်သည် နို့စို့ ကလေး သူငယ်နှင့်
 သာ တူပေသည်။ မမှီဝဲထိုက်သေးချေ၊ ဗဟုသုတမျှ
 သာ အလိုရှိမှု မှီဝဲနိုင်ပါ၏။ သညာသိကာ၊ ပရိယတ်
 ဉာဏ်ပေတည်း။

တပည့်
 ဆရာ

ဝိညာဉ်သိကို အမိန့်ရှိပါအုံးပါဘုရား။
 ဝိညာဉ်သိက ပဋိပတ်ဉာဏ်ကို ခေါ်တယ်။ သူက
 အရာကျယ်တယ်၊ ဝိပဿနာကို လေ့လာ ဆင်ခြင်
 သည်မှ မဂ်ဉာဏ် တိုင်အောင် ဉာဏ်စုများသည်
 ဝိညာဉ်သိတွေချည်းဘဲ၊ သညာသိနှင့် သိထားတဲ့
 အတိုင်း ဆင်ခြင် ပွားများ၍ ပဋိပတ်လမ်းသို့ရောက်
 လာယင် သံဝေဂ ဉာဏ်သည်ဖြစ်လာတယ်။ သံဝေ
 ဂဉာဏ်မဖြစ်သေးယင် ပဋိပတ်စခန်းသို့ မရောက်
 သေးဟုမှတ်၊ ၎င်းဉာဏ်ဖြစ်လာယင် လောကီဂုဏ်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥပဏ္ဍိတရထား

နှင့် လောကီပညာတွေကို သိတ်ပြီး အနုပုထုစဉ်
 တုန်းကလို အထင် မကြီးတော့ဘူး။ လောကီကို
 အနှစ်သာရအားဖြင့် ထားသူကိုမြင်ယင် ၎င်းလူကို
 အထင်သေးပြီး ရယ်ချင်သလို ဖြစ်လာတယ်။ မြင်
 မြင်ကရ လူကို အထင်မကြီးပြီ။ မှီဝဲရမည့် လူကိုရှေး
 ချယ်၍လာတော့သည်။ အဲဒါ နာနာသတ္တံ ဥလ္လော
 ကနဘေးက လွတ်တော့ဒါတဲ့။ ဘာဝနာပွားရဒါကို
 တရားစကား ဆွေးနွေးရဒါကို အရသာတွေ၍လာ
 တော့သည်။ သူတော်ကောင်း စကားကိုသာ ကြား
 ချင်လာတော့သည်။ သူတော်ကောင်းဖြစ်၍ လာ
 တော့သည်။ သူယုတ်မာကို ရှောင်ကြဉ် လိုတော့
 သည်။ ဂုဏ်ပကာသနကိုလည်း သိတ်ပြီး မလိုလား
 တော့ချေ။ သို့သော် ပြတ်ပြတ်ကြီးကား မဖြစ်နိုင်
 သေးချေ။ ပုံကလေးတခုပြောအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။ ။

တပည့်
 ဆရာ

ပြောပါအုံးဘုရား။
 ရှေးတုန်းက လူတယောက်သည်။ စီးပွားရေးကလဲ
 ကျပ် လုပ်ရကိုင်ရဒါကလဲ ပင်ပန်းလွန်း၊ မယားက
 လဲ ဆင်းရဲသည့် အလိုက် ပြုပြင်ခြင်းက မရှိ ဖြစ်
 နေတော့ ၎င်းလူမှာ တဏှာသည် ငြိမ်ပြီးမရှိသလို
 ဖြစ်နေဒါပေါ့။ ဒီတော့ လင်က ရှေ့ခမ်းကနေပြီး
 ညည်းသတဲ့။ ဘယ်လို ညည်းသလဲဆိုတော့ “ငါ့မှာ
 တောသာ ထွက်ချင်တော့တယ်။ ဒီသားမယားတွေ
 ကြောင့်သာ အိမ်မှာ နေရပါတော့တယ်။ ငါ့အလို

ဆိုယင် အိမ်စိတ်တွေဟာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး” လို့ ညည်းသတဲ့၊ ဒီလိုခဏခဏ ညည်းတာကို မိန်းမက ကြားရတော့ “ငြီးငွေ့ယင်လဲ ရဟန်းပြုပါ၊ ငါတို့ အတွက်တော့ ဘာမှမပူနှင့် ဖြစ်သလိုလုပ်ပြီး ရှာ စားပါမယ်” လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ လင်က “အင်း... စဉ်းစားပြီးပြောလေ၊ ငါ့ရှိလို့သာ မင်းတို့ သားအမိကို လှလေးစားဒါ၊ ငါမရှိယင် ဘယ်သူမှ လေးစားမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ မိန်းမက “အမယ်လေး မပူပါနဲ့ မွေးတုန်းက တယောက်ထဲ မွေးခဲ့ဒါပါ၊ ရှင်ကိုယ်ကိုသာ ရှင်အရေး စိုက်ပ’၊ ကျမတို့ကို ဘာမှပူစရာမလိုပါဘူး၊ စဉ်းစား စရာလဲ မလိုပါဘူး၊ ရဟန်း ဝတ်ချင်ယင် အခုဘဲ ဝတ်ဝတ် ကျမတို့ကိုတော့ ထဲ ပြီးမပြောပါနှင့်” လို့ နှုတ်သီး ကောင်းကောင်းနှင့် ပြောတော့ “အဲလေ နင်တို့မစဉ်းစားယင်လဲ ငါစဉ်းစားရအုံးမှာဘဲ” လို့ ပြောသတဲ့၊ အဲဒီလို ပြတ်လဲ ပြတ်ချင်ရဲ့ မပြတ်လဲ မပြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသေးသော အသိကို ဝိညာဉ်သိ လို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

မှန်ပါဘုရား။

ပညာသိကို ပြောကြအုံးစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ပညာသိ ဆိုဒါက ပဋိဝေဓဉာဏ်ကို ခေါ်ဒါက္ကဲ့၊ အမှားစွဲတွေကို တခါတည်း အမြစ်ပြတ် စွန့်နိုင်တဲ့

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဥာဏ်ကို ခေါ်တယ်။ ဥပမာ-ဗမာတယောက်သည်၊ အမှန်တရားကို မသိခင်တုန်းက ကမ္ဘာပျက်ရက်မှာ အိမ်တိုင်မထူရဲဘူး။ နောက်ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့၍ အမှန်တရားကိုတွေ့တော့ ဒီကမ္ဘာပျက်ရက် ဘာရက် ညာရက်ဆိုဒါတွေဟာ ပညတ်တွေဘဲဟု မကြောက်တော့ဘဲ အိမ်တိုင်ထူရဲသွားတယ်။ ထူရဲတဲ့ ဥာဏ်က မဂ်ဥာဏ်နဲ့ တူတယ်။ အမှားရှဲပျောက်တာက ဆမုဒယသစ္စာ ကွာဒါနှင့်တူတယ်။ ကြောက်စိတ်က ဒုက္ခသစ္စာနှင့်တူတယ်။ ကြောက်စိတ်ပြေ၍ ချမ်းသာမှုကို ရဒါက နိရောဓ သစ္စာကို မျက်မှောက် ပြုဒါနှင့် တူတယ်။ သို့သော် ပင်ကိုယ်က အယူ မရှိကြသော ကုလား၊ တရုတ်ဘို့လဲ ကမ္ဘာပျက်ရက်မှာ အိမ်တိုင် ထူရဲကြတယ်။ အဲဒီအရဲက ဓမ္မတာရဲမို့ ပညာသိမဟုတ်။ ရဲရင့်ခြင်းသည် လောဘရဲ၊ ဒေါသရဲ၊ မောဟရဲ၊ ဓမ္မတာရဲ၊ ပညာရဲဟုငါးမျိုးရှိတယ်။ အဲဒီငါးမျိုး တို့တွင် ပညာရဲသာ အဘိုးတန်သည် ကြွင်းသော ရဲခြင်းများသည် အဘိုးမတန်ချေ။ ဥပမာ- တီကောင်သည် သူတပါးကိုလည်းမသတ်၊ သူ့ဥစ္စာကိုလည်းမခိုး၊ ကာမေသုကိုလည်းမပြု၊ မုသားလည်းမဆိုး၊ သုဒ္ဓါဒေရယလည်း မသောက်၊ ငါးပါးသီလ လုံပေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဓမ္မတာသီလမို့ နတ်ပြည်သို့ မရောက်၊ အဲဒီလိုဘဲ ဓမ္မတာရဲမို့ ပညာသိ မဆိုးရ။ အမှားအမှန်ကို ပညာဖြင့်သိပြီး ရဲသော အရဲမှ ပညာသိ ဆိုးမယ်။ ယခုပြောခဲ့ဒါက အသိ သုံး

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော် ၄၅

မျိုးဖြစ်တယ်၊ အရိယ သစ္စာကို ပြန်ဆက်ကြစို့၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဆက်တော်မူပါဘုရား။

ဆရာ တကယ်ရှိတဲ့စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တို့သည် စင်စစ်အားဖြင့် သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏ်သသဘော၊ ပိဋနသဘော၊ သန္တာပသဘောတရားတို့သာ ဟုတ်ပါကလားလို့ ပညာသိဖြင့် သိလိုက်ယင် ၎င်းစိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တို့မှာ အနှစ်သာရမရှိဒါတွေ(စါ) အနတ္တသဘောတွေ ဖောက်ပြန်တတ်သောကြောင့် ကြောက်စရာ ကောင်းသော အနိစ္စ သဘောတွေ၊ နှိပ်စက်တတ် ပူပန်တတ်သောကြောင့် လန့်စရာ ကောင်းသော ဒုက္ခသဘောတွေ မြင်၍ လာဒါပေါ့ အဲဒီလို သင်္ခတ တရားတွေမှာ ဘေးရှိ ပါကို မြင်လာ ယင် သင်္ခတ တရားတို့၏ ချုပ်ရာ အသင်္ခတ ပရမတ် နိဗ္ဗာန်ခေါ်ကို စိတ်က အာရုံပြု တော့ဒါပေါ့ ဥပမာ နောက်က ခွေးလိုက်လာယင် ခွေးလွတ်ရာကိုသာ အားကိုးသလို သင်္ခတ တရားသည် ဘေးအစုတ်လို့ အမှန်သိယင် သင်္ခတ ချုပ်ရာ အသင်္ခတမှသာ ဘေး ကင်းမှာဘဲလို့ စိတ်သည် ဖြစ်မြဲဘဲကွဲ့၊ အဲဒါက ဂေါတြဘူဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန် ကိုမြင်ဒါလို့ ဂေါတယ် ဒီလို ဂေါတြဘူဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်လိုက်ယင် ကြောက်စရာ ကောင်းသော သင်္ခတတရားကိုစိတ် က လွတ်ကစရာကွဲ့ အဲဒီလို လွတ်တာက မဂ်ဉာဏ်

ဘဲကွဲ (ဝါ) မဂ်ဥာဏ်ဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာကို သိသော
ကြောင့် သမုဒယသစ္စာကွာဒါလို့ လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်
ဥပမာ—မျောက် များသည် သစ်ကိုင်း တကိုင်းမှ
တကိုင်းသို့ ပြောင်းသလိုပေါ့၊ မျောက်တွေ ခုန်တဲ့
အခါ အကိုင်း ဟောင်းကိုလဲ လှုတ်လျှက် အကိုင်း
သစ်ကိုလဲ ရှေးရှုလျက် ခုန်ဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ

အဲဒီလိုဘဲ သင်္ခတတည်းဟူသော အကိုင်းဟောင်းကို
လှုတ်လျက် အသင်္ခတတည်းဟူသော အကိုင်းသစ်
ကို ရှေးရှုလျက် မဂ်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်
ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့၊ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပုံကို ပြောအုံးမယ်
နားထောင်၊ ဖိုလ်စိတ်ဆိုဒါက အကျိုးစိတ်ကို ဆို
ဒါ၊ ဘယ်လို အကျိုးစိတ်လဲဆိုတော့ မဂ်စိတ်ဖြင့်
နိဗ္ဗာန်ကိုလဲမြင် ကိလေသာကိုလဲ သတ်ထားဒါ
ဖြစ်သည့်အတွက် ရန်သူဘေးမှ အေးမြခြင်း၊ တသံ
သရာလုံးက မမြင်ဘူးသော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရသဖြင့်
ဝမ်းသာရွှင်လန်းချမ်းသာမှု ဖြစ်တာကို ဖိုလ်စိတ်
လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီလို မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတွေကိုရခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏
တရားတော်ကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ

အဲဒါကြောင့် “သွာက္ခာတော ဘဂဝတောဓမ္မော”
လို့ ဟောတော်မူဒါပေါ့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား

သစ္စာဆုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

တော်ကြီးသည် မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်သုံးတန်ချမ်းသာ အတွက် မကေ့မထောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မှန်စွာ ဟောထားသော တရားကြီးပါကလားလို့ ဉာဏ်ဖြင့် သွာက္ခာတတဂုဏ်ကို မတွေ့ရပါလား။

တပည့် တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကြီးကိုလဲ ဂေါတြဘူဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် မြင်ရှု၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန် အရသာကို ကိုယ်တိုင် ခံစားရသဖြင့် တရားတော်၏ သန္ဓေဌာန်ဂုဏ်ကို မတွေ့ရပါလား။

တပည့် တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာကိုသတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရတော့ ဝမ်းသာမှု၊ နိဗ္ဗာန်၏ အရသာကို ခံစားမှု ဟု ဆိုအပ်သော ဖိုလ်စိတ်လဲ ဖြစ်ပါရော့ကဲ့။ အကြောင်းဖြစ်သော မဂ်စိတ်နှင့် အကျိုးဖြစ်သော ဖိုလ်စိတ်ကြားမှ စိတ်တလုံးမှ မခြားဘဲ တဆက်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အတွက် “အကခလိကော” အခါမလင့် အကျိုးပေးတတ်၏ဟု ဆိုအပ်သော အကာလိက ဂုဏ်ကြီးကိုလဲ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်တော့ဒါဘဲမဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လာကြစမ်း၊ ကြည့်လဲ့ ကြစမ်းလို့ ထအံ့တဩပြဘို့ ကောင်းသော အရာသည် အလွန်ထူးဆန်း၍ တခါမှ မကြုံဘူးသော အာရုံကိုသာ ပြသင့်တယ် သုံးဆဲ။

၄၈

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

တတု အတွင်းရှိ လောကီ အာရုံကိုသည် တဘဝ မတွေ့ရယင် တဘဝမှာတွေ့မြဲမို့ အာရုံ အရိုးတွေ သာ ဖြစ်ကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ် ချမ်းသာကြီး ကို ဘယ်ဘဝတုန်းကမျှား တွေ့ဘူး ကြသလဲ။ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မတွေ့ဘူးပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဘယ်ဘဝတုန်းကမှ မကြုံဘူး မတွေ့ဘူး တဲ့ အာရုံကြီးမို့ လာကြစမ်း၊ ကြည့်လဲ့ ကြစမ်းပါ လို့ ခေါ်ပြီးလျှင် ပြလို့ သာရယင် ပြဘို့မကောင်း ဘူးလား။

တပည့် ကောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “ဟိပဿိကော” လို့ ဆိုဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကမှာ အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ ဓါတ်လုံးများကို မိမိကိုယ်မှာ အမြဲတန်း ဆောင်ထားရိုး မရှိကြ ဘူးလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သူတို့ဆောင်ထားတဲ့ အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ ဓါတ် လုံးများသည် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးနှင့် အပါယ်ဘေးများကို ကာကွယ်နိုင်ကြရဲ့လား။

တပည့် မကာကွယ်နိုင်ပါဘုရား။

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော် ၄၉

ဆရာ မဂ်ချမ်းသာ တည်းဟူသော အင်း၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ တည်းဟူသော လက်ဖွဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတည်းဟူသော ဓါတ်လုံးများသည် ဆံသရာ ဘေးအပေါင်းကို ကာကွယ်နိုင်သောကြောင့် အမြဲတန်းမဆောင်ထားသင့်ပါလား။

တပည့် ဆောင်ထားသင့်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး - ဒါကြောင့် “ဩပနေယျဓိကော” လို့ ဆိုခေါ်ပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ လောကီရတနာ ဖြစ်ကြသော ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ ကျောက် စသည့်ရတနာများသည် ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့်ဆက်ဆံသောကြောင့်၎င်း၊ သေစောအခါ မပါသောကြောင့်၎င်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းစစ်ရဲ့လား။

တပည့် မစစ်ပါတုရား။

ဆရာ မိမိ ရရှိသားသော မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးကို ဘယ်ရန်သူမျိုး ဖျက်ဆီးနိုင်ကြသလဲ။

တပည့် ဘယ်ရန်သူမှ မဖျက်နိုင်ပါတုရား။

ဆရာ သောတာပန် တည်ပြီးယင် နောက်နောက် တဝမှာ ပုထုစဉ်ပြန်ဖြစ်ရိုးထူးစံမရှိသောကြောင့် တဝတပါးသို့လဲ ထိုချမ်းသာ ပါသွားတော့သည်။ သို့အတွက် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလို့ မဆိုနိုင်ပါလား။

တပည့် ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

၅၀ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “ပစ္စုတ္တံ ဝေဒိတဗျောဝိညုဟိ” လို့ ဆိုဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးကို မျက်စိနဲ့ မြင်ရသလို ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်ဖြင့် မမြင်ရပါလား။

တပည့် မြင်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလို မြင်ရတော့ တရားအပေါ်မှာ မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရား ဖြစ်မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ “ဓမ္မေ အဝေစ္စ ပဿဒေါ” ဆိုသော- သောတာပန် အင်္ဂါတဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မြတ်စွာဘုရားက....

ယောဟိ ပဿတိ သဒ္ဓမ္မံ၊ သောမံ ပဿတိ ပဏ္ဍိတော
အပဿမာနော သဒ္ဓမ္မံ၊ မံ ပဿမ္ပိ နပဿတိ

ယောပဏ္ဍိတော = အကြင်သစ္စာမြင်ငြားငါ့ချစ်သားသည် သဒ္ဓမ္မံ-သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကိုပဿတိကောင်းစွာမသွေ သိမြင်လေ၏။ သောပဏ္ဍိတော ထိုသစ္စာမြင်သိ ပညာရှိသည် မံ-သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားကို ပဿတိ- ယူစနာတရာ ဝေးကွာ သော်လဲ အမြဲမြင်သည်မည်၏။ ယောဗာလော-အကြင်သစ္စာ မသိ လူငတ်သည်၊ သဒ္ဓမ္မံ-သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို နပဿ တိ-အဝိဇ္ဇာတို့မိလုံး ပိတ်ကာဖုံးသဖြင့် လုံးလုံးမထင် မသိမြင်

သစ္စာဆုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

သောဗာလော-ထိုသစ္စာမသိလှဒိဋ္ဌိသည်၊ မ-သင်တို့ဆရာ ငါ
ဘုရားကို ပဿမ္မိ-မျက်လုံးနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် တသက်လုံး ဘက်
ကကြည့်ငြားသော်လည်း၊ နပဿတိ-ကောင်းစွာပိုင်ပိုင်မမြင်
နိုင်ပါတကား။

အဲဒီလို တရားမြင်မှ ဘုရားကိုမြင်မယ်လို့ ဟောတော်မူခဲ့
သည့်အတိုင်း ဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးရှိသော တရားတော်ကို
မြင်ရတော့ ဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို
ဟောနိုင်ဒါ ဘုရားစစ်လို့ သာဓောနိုင်ပေတယ်လို့ ဘုရားအ
ပေါ်မှာ မတုန်မလှုပ်သော ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား ဖြစ်လာ
ဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက “ဗုဒ္ဓေ အစေ့ ပဿာဒေါ” ဆိုသော
သောတာပန် အင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်ပြန်ဒါပေါ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သံဃာဆိုဒါက မဂ်ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်၊ ဖိုလ်
ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက် ဤရှစ်ယောက်ကို ခေါ်
တာကွဲ့၊ မိခင်ကိုယ်တိုင် သံဃာဖြစ်နေတော့ အခြား
သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလဲ ယုံကြည်မှုဖြစ်လာ
ဒါပေါ့၊ ကိုယ်ကမဖြစ်မှ သူတပါးကို မယုံဒါကွဲ့၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

၅၂ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

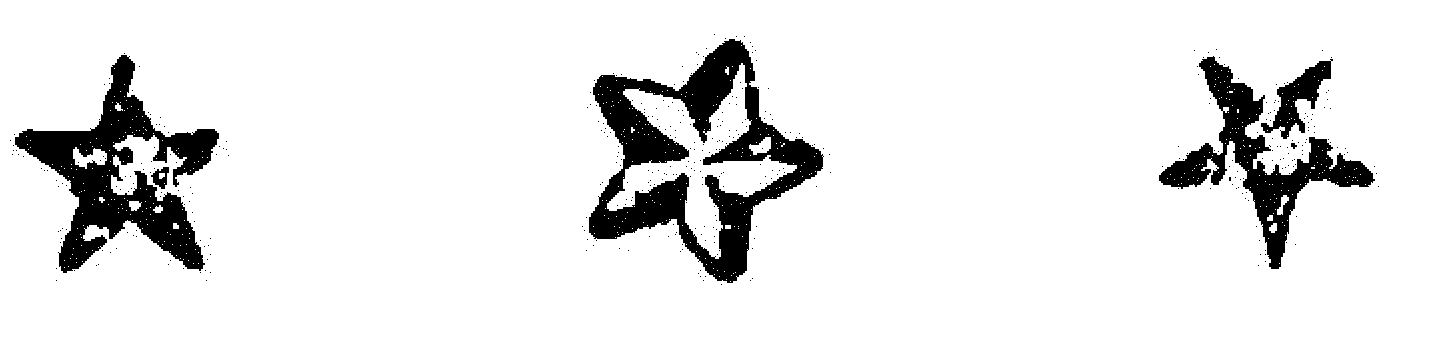
ဆရာ အဲဒါက “သံဃော အဝေစ္စ ပသာဒေါ” ဆိုသော
သောတာပန်အင်္ဂါလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ရတနာ
သုံးပါး၏ဂုဏ်ကို မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်သည့် သူ
တော်ကောင်းသည် ငါးပါးသီလကို ကျူးလွန်
ချင်ပါအုံးလား။

တပည့် မကျူးလွန်ချင်ပါဘုရား။
ဆရာ အဲဒီလိုမကျူးလွန်ချင်ယင် မကျူးလွန်ဘဲ ဖြူစင်
သော သီလနှင့် ပြည့်စုံဒါကို “အရိယကန္တေ ဟိ—
သီလေဟိ သမန္နာဂတော” ဆိုသော သောတာပန်
အင်္ဂါလို့ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
ဆရာ အဲဒီ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံယင် သောတာပန်
တည်တော့ဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
ဆရာ ယခု ဟောခဲ့သော သောတာပန် တရားကို နာသ
သော ကောင်းမှုကြောင့်၊ သောတာပန် တည်၍
နိဗ္ဗာန်ကို လျှင်မြန်စွာ ရောက်လွယ်ကြပါစေကုန်
သတည်း။

(သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်ပြီး၏)

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

၅၃

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ မောင်စိန်ရေ ...

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေ့တော့ ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့်ဖြင့် မဂ်ဉာဏ်သို့ ပို့မ္မာမို့ ယခု ဟောမည့် တရားတော်ကို “ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့်” လို့ ဆိုရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ရေ။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးဆိုဒါက ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိ တဲ့ မောင်စိန်ရေ။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုဒါက ဒီလိုကွဲ- ကုသိုလ်ကံကြောင့်သာ ကောင်းကျိုးကိုရ၍ အကုသိုလ်ကံကြောင့် မကောင်းကျိုးကို ရတယ်လို့ ကံကိုသာ ယုံကြည်တယ်။ ဝါရမိတ္တုရက်မှာ ခရီးသွားမိလို့ မကောင်းကျိုးကို တွေ့ရတယ်။ လာဘ်တိုက်သော အရပ်ကို သွားမိလို့ လာဘ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ကံနှင့် လွတ်ကင်းသော စကားကို မယုံကြည်ဘူး။ အဲဒီအသိဉာဏ်ကို ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိလို့ ဆိုတယ် မောင်စိန်ရေ။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အေး... ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက။

သဗ္ဗေ ကမ္မဿကာ သတ္တာ၊
 ကမ္မ သန္တတိ ဝိဘဇ္ဇတိ။
 ဟိန ပဏိတ ဘာဝါယ၊
 နစိန္တာယ သမိဒ္ဓိနော။

အဲဒီလိုဟောတော်မူတယ်၊ အနက်ကတော့ ဒီလိုတဲ့...။

သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းဥဿု အလုံးစုံကုန်သော သတ္တာ သတ္တဝါ
 အနန္တမှန်သမျှတို့သည်၊ ကမ္မဿကာ-ကံနှင့်သာတုံပျော် အဖေ
 သဟံ မြဲမြံခိုင်ခိုင် ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြလေကုန်၏၊
 ကမ္မ-ကောင်းမကောင်းနှင့် သောင်းပြောင်းများပြား ကံတရား
 သည်၊ သဇ္ဇေ- သတ္တဝါအနန္တ မှန်သမျှတွေကို၊ ဟိနပဏိတ
 ဘာဝါယ-ဇာတိမသန့် မျိုးယုတ်ညံ့နှင့် သန့်ပြန်မျိုးနွယ် ဂုဏ်
 သိန်ကြွယ်၍ တင့်တယ်ပါစေခြင်းအကျိုးငှါ၊ ဝိဘဇ္ဇတိ- အလိုက်
 အလိုက် ထိုက်သလိုပင် ပြုပြင်စီမံ ဝေဘန်တတ်လေ၏၊ တသ္မာ
 ထို့ကြောင့်၊ စိန္တာယ- မော်တော်ကားစီး ထိုက်ကြီးကြီးနှင့်
 အနည်းအနည်းပျော်အဖေ စုံညီ နေချင်သည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူး
 ဘဝင် မြူးသဖြင့်၊ နသမိဒ္ဓိနော-တောင်းတိုင်းမရ တတိုင်းမပေါ်
 အကြံချော်သဖြင့် အမြော်စွမ်းဟုန် မပြည့်စုံဘဲ ရှိကြကုန်တော့
 သည်သာလျှင်တည်း။ ဒီကံတရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောဒါ
 ဘာကိုပယ်ချင်လို့ ဆိုဒါကို သိရဲ့လား။

တပည့် မသိပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီကံတရားကို ဟောဒါက ပြဿဒါး ရက်ရာဇာ
 စသော ဗေဒင်စွဲတွေ၊ ကံမရှိသော ဥစ္စေဒအယူတွေ
 ပယ်ချင်လို့ ဟောဒါကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ ဥစ္ဆေဒဆိုဒါက ပါဠိစကား၊ ဗမာလိုတော့ ပြတ်တာ လို့ဆိုတယ်။ ဘာပြတ်တာလဲဆိုတော့ ဘဝပြတ်တာ သေယင် မြေကြီးဖြစ်၏။ နောက်ဘဝမရှိ၊ အဒီလို ယူဒါကို ဥစ္ဆေဒ အယူလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိကနေပြီး ပွားလာပြန်ဒါက နောက် ဘာ မရှိသောကြောင့် ကုသိုလ် ပြုပေမဲ့ ကုသိုလ်၏ အကျိုးမရှိ၊ အကုသိုလ်ကို ပြုသော်လဲ အကုသိုလ် ၏ အကျိုးမရှိဆိုတဲ့ နတ္တိက ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်လာတယ်။ ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုး မရှိဒါသည် ကောင်း သောကြောင်း၊ မကောင်းသော အကြောင်းပေါ် လို့ မရှိခြင်းကြောင့်ဘဲ ဆိုတဲ့ အဟေတုက ဒိဋ္ဌိလဲ ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းကျိုး မရှိဘဲ ကုသိုလ်ပြုလို့လဲ အပိုဘဲ၊ မကောင်းကျိုးမရှိဘဲ အ ကုသိုလ်ကို ရှောင်လို့လဲ အပိုဘဲဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ် ဒိဋ္ဌိလဲဖြစ်လာပြန်တယ်။ အဲဒီနတ္တိကဒိဋ္ဌိအဟေတု ကဒိဋ္ဌိ၊ အကြံဉာဏ်ဒိဋ္ဌိတို့သည် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကပွား လာဒါဘဲ။ ဒိဋ္ဌိတကာတို့တွင် အယုတ်မာ ဆုံးမို့ သူတို့ကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီယုတ်မာတဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေကို ပယ်ချင်လို့ ကံဇ ရားကို ဟောဒါကလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

၆

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥပဏ္ဍိတရထား

ဆရာ ကံတရားကလဲ “သဟဇာတကံ၊ နာနက္ခဏိကကံ”
လို့ ၂- မျိုးရှိတယ်။ “သဟဇာတကံ” ဆိုဒါက မိမိ
နှင့်အတူ အကျိုးကို ဖြစ်စေသော ကံကိုခေါ်တယ်။
ဥပမာ.....လူတယောက်စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ စိတ်ဆိုးဒါ
နှင့် တပြိုင်နက် မျက်နှာမဲပြီးမလာဘူးလား။

တပည့် မဲပြီးလာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ မျက်နှာမဲ၍ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ကြီး
က အကျိုးတရား၊ မျက်နှာကို မဲစေတတ်သော ဒေါ
သနှင့် ယှဉ်သောစေတနာက အကြောင်းတရား ဖြစ်
သော “သဟဇာတကံ” တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ “နာနက္ခဏိကကံ” ဆိုဒါက အကြောင်း စေတ
နာ ချုပ်ပြီးသည့်နောက်မှ အကျိုးတရားကို ဖြစ်စေ
သောကံကိုခေါ်တယ်။ အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုး
တရားတို့ ပြိုင်တူဖြစ်ကြတဲ့ အကြောင်းချုပ်ပြီးမှ
အကျိုးကို ဖြစ်စေသောကံလို့ ဆိုဒါပေါ့။ “နာနာ
ဆိုဒါက အသီးသီး၊ ခဏ- ဆိုဒါက ဖြစ်ရာအချိန်”
အဲဒီလိုမှတ်ပေါ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ဥပမာ- ဒေါသဖြစ်တာနှင့် သတ္တဝါ တကောင်ကို
သတ်လိုက်တယ်။ သတ်လျှင် သတ်ခြင်းတော့ အပါယ်
မကျသေးဘူး။ သေပြီးတော့ ငရဲမှာ ဖြစ်ရတယ်။
အကြောင်းတရားက ဒီဘဝမှာ ဖြစ်တယ်။ အကျိုး

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

တရားက ဒုတိယဘဝမှာဖြစ်တယ်၊ အကြောင်းနှင့် အကျိုးဖြစ်ရာကာလ မတူသောကံကို နာနာကွဏ်က ကံလို့ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မျိုးစေ့ရှိယင် အပင်ပေါက်မြဲမဟုတ်လား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပေါက်မြဲပါဘုရား။

ဆရာ အေး... ဒီလိုပေါ့ ကံကြမ္မာ ရှိယင်လဲ ခန္ဓာဆိုဒါ ဖြစ်မြဲတဲ့၊ ကံကြမ္မာက မျိုးစေ့နှင့်တူတယ်၊ ခန္ဓာက အပင်နှင့် တူတယ်၊ ကံကြမ္မာဆိုဒါ စေတနာကို ဆိုဒါကဲ့၊ ဒီစေတနာ ထားပုံဟန်ယင် ခန္ဓာဖြစ်ရာ မှာ ဟန်ဒါတဲ့၊ စေတနာ ထားပုံ မဟန်ယင် ခန္ဓာ မဟန် ဖြစ်တာပေါ့၊ ဓါတ်ပုံရိုက်တဲ့အခါ အနေ အထိုင် စောင်းယင် အရုပ်ဟာ ဘယ်နှယ် နေမလဲ၊ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အနေစောင်းယင်လဲ ပုံလဲစောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့... စေတနာ ထားပုံဟန်ယင် ခန္ဓာဖြစ်ပုံ လဲ ဟန်ဒါပေါ့၊ စေတနာထားပုံ ဟန်ဘို့ကလဲ ဥာဏ် ယှဉ်မှ ဟန်ဒါကဲ့၊ ဥာဏ်မယှဉ်ယင် မဟန်ဘူး၊ များသောအားဖြင့် သတ္တဝါတွေ ထားကြတဲ့ စေတနာသည် ဥာဏ်မယှဉ်ဘဲ ထူးစံအရ ထားကြတဲ့ စေတနာကသာ များတယ်၊ ထူးစံအရ များပုံကို ပြောပါအုံးမယ်၊ မောင်စိန် မန္တလေးကို ရောက်ဘူး သလား။

တပည့် ရောက် ဘူးရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားမှာ
တောင် ရွှေချခဲ့သေးတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီစေတနာဟာ ဥာဏ်မယှဉ်တဲ့ စေတနာပေါ့ကွဲ့၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အမှန်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ရုပ်ပွားဆင်းတု ဆိုဒါ ၃၂- ပါးသော လက္ခဏာ
တော်ကြီးကို ရုပ်လုံးဖော်ဒါ၊ လှိုင်သမ္မာ လှအောင်
လုပ်ရဒါမျိုးကွဲ့ ရွှေမရှိတဲ့ ရုပ်ပွားဆင်းတုကို တင့်
တယ်အောင် ရွှေချဒါကိုသာ ချီးမွမ်းစရာရှိတယ်၊
ယခု မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်ကြီးမှာ
မင်းတို့လို အမိုက်တွေက ဝိုင်းအုံ့ပြီး အရုပ်မဆိုး
ဆိုးအောင် လုပ်ကြဒါနဲ့ ရုပ်ပွားကြီးဟာ ဘယ်မှာ
တင့်တယ်တော့ သလဲ၊ လက်ချောင်းတွေ ဆိုဒါ၊
ဘုရားလက်နှင့် တူဘို့ဝေးစွာ တောင်သူ လယ်သမား
ကြီးဘို့၏ လက်လောက်တောင်မလှဘူး၊ ဒူးကြီးက
လဲ ဖေါတ်လူ၏ ဒူးနှင့်သာ တူနေပါပေါ့ကလား၊
ကိုယ်လုံးကလဲ၊ ငါးကြွင်း ကြေးကွက်တွေ၊ ထ၍
နေတဲ့အပြင် အဖုတွေ အပိန့်ကြီးတွေ က၍ နေကုန်
ပြီ၊ မျက်နှာကလွဲယင် ဘယ်နေရာမှ ကြည့်၍ ကြည့်
ညို့စရာ မရှိသည့် အပြင်... ကြောက်စရာ ကြီးသာ
ဖြစ်နေပါပေါ့ကလား... မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ဒါလဲ ဘုရားလူကြီးတွေက ခွင့်ပေးဒါကိုးဘုရား။

ဆရာ ဘုရား လူကြီးတိုင်းလဲ၊ ဥာဏ်ရှိဒါ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊
မဲပေးတဲ့ လူတွေက ဥာဏ်ရှိသူများမှ ပညာရှိသော

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဘုရားလူကြီးကိုရမှာ၊ မဲဆန္ဒရှင်တွေကလဲ၊ အမိုက်
 သာ များတယ်၊ ၎င်းအမိုက်တွေကို သင့်မြတ်အောင်
 ပေါင်းနိုင်မှ မဲနိုင်ဒါဆိုတော့ အမဲကြီးတွေကသာ
 မဲနိုင်တတ်တယ်၊ သို့သော် မဲနိုင်တိုင်းလဲ အမဲတွေ
 မဟုတ်ပါဘူး၊ များသောအားဖြင့်၊ ပြောရဒါသာ
 ဖြစ်ပါတယ်၊ ရွှေတိဂုံ ဘုရားလူကြီးတွေ ကျတော့
 ချီးမွမ်းစရာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ရွှေကို
 ထင်သလို ချခွင့်ပေးဘူး၊ ရွှေဆိုင်းတွေကိုသာ လက်
 ခံ၍ ရွှေပြားခတ်ကာ စေတီမှာ ကပ်ထားလေတော့
 သိပ်ပြီး ကြည့်ညှိစရာကောင်းဒါပဲ မောင်စိန်ရဲ့။ ။

တပည့် မှန်ပါ ကောင်းဒါကို ချီးမွမ်း၍ မကောင်းဒါကိုကဲ့ရဲ့
 ဒါ တရားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အိုးထိန်းသည်များ အိုးကိုရိုက်တာ လှအောင်ရိုက်
 တာလား၊ ကဲ့အောင်ရိုက်တာလား။

တပည့် လှအောင်ရိုက်တာပါတဘုရား။

ဆရာ အေးဆရာလဲ ကဲ့ရဲ့ပေမဲ့ ဉာဏ်ရှိစေချင်တဲ့ စေတ
 နာနှင့် လှအောင် ရိုက်ပေးဒါပဲ၊ ငါ့တို့ ဗမာတွေ
 ထင်နေကြဒါက တန်ခိုးကြီး ဘုရားကို ရွှေချယင်
 ၎င်းဘုရားက သူတို့ကို ကယ်လိမ့်မည်လို့၊ ထင်နေ
 ကြတယ်၊ အဲဒီလိုထင်ယင် ထာဝရ ဘုရားကို ကိုး
 ကွယ်ဒါနှင့် ဘာထူးသလဲ၊ အကျိုး ပေးဒါက မိမိ
 စေတနာကသာ မိမိကို ပြန်ပေးဒါပဲ၊ ရုပ်ပွားဆို
 ဒါက အာရုံပြုဘို့သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရုပ်ပွား ဆင်း
 တုကို မြင်သောအခါ တထောင့်ငါးရာ ကိုလေသာ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

တွေ့ကို ဆရာရှေ့ ကိုယ်တိုင်သိသော ဥာဏ်ဖြင့်၊
 တခုမကျန် အကုန်သတ်လျက်၊ ကိလေသာဘေးမှ၊
 အအေးကြီး အေးတော်မှုသော မြတ်စွာ ဘုရား
 သည် ဤပုံသဏ္ဍန်ပါကလေးလို့ “အရဟံ” ဂုဏ်
 ဘော်ကြီးကို အာရုံပြုပြီး၊ ကြည်ညိုစိတ်တွေ ဖြစ်
 လိုက်ယင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန် အေးမြသော စေ
 တနာ မျိုးစေ့တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီစေ
 တနာ မျိုးစေ့တွေက ကောင်းကျိုးတွေကို တခုပြီး
 တခု ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်စေဒါကဲ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။ ။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကလဲ....

ကလျာဏကာရီ ကလျာဏံ၊

ပါပကာရီစ ပါပကံ၊

ယာဒိသံ ဝပ္ပတေ ဗီဇံ၊

တာဒိသံ ဟရတေ ဖလံ။

အဲဒီလို ဟောတော်မူတယ်။ အနက်ကတော့

ကလျာဏကာရီ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ ရှိသော၊
 ပုဂ္ဂိုလ်များသည်၊ ကလျာဏံ-ကောင်းကျိုးဖလ ဟူသမျှတွေကို
 လဘတေ-မုချပုံသေ ရတတ်ပေ၏။ ပါပကာရီ-ယုတ်မာညစ်ညမ်း
 လွန်ဟော့ရမ်းတဲ့ အမှုကိုပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်၊ ပါပကံ-ယုတ်
 စွအဆိုး မကောင်းကျိုးကိုတွေ့ကို၊ လဘတေ-မုချပုံသေ ရတတ်
 လေ၏။ ကိမိဝ- ‘ဥပမာပုံ’ ဆို ဘယ်လိုနည်းဟူမူကား၊ ယာဒိသံ-
 အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ ဗီဇံ-စပ်ခါးပူပြင်း မျိုးစေ့ဖျင်းကို

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဝပ္ပဒေတ-ယာခင်းထဲမှာ စိုက်ပျိုးငြားအံ့၊ တာဒိသံ-ထိုသို့သဘော
ရှိသော၊ ဖလံ-စပ်ခါးပူဆိုး အသီးမျိုးကို၊ ဟရတေ- ကိုင်းလုံး
ညွတ်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်သကဲ့သို့တည်း။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံ ပြုတတ်ဘို့
ဆက်ပြောအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ၊ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သမ္မာ-ဆိုဒါက မှန်မှန်ကန်ကန် မမှားမယွင်းလို့၊
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ သံ-ဆိုဒါက မိမိကိုယ်တိုင် ဆရာ
မရှိလို့၊ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဗုဒ္ဓ- ဆိုဒါက ဥေယျဇံ
တရားများကို သိတော်မူတယ်လို့၊ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊
ပေါင်းလိုက်တော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆရာမရှိ မိမိ
အလိုလို ဥေယျဇံ တရားများကို၊ သိတော်မူသော၊
ဘုရားလို့၊ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဥေယျဇံ တရားဆိုဒါက၊ သင်္ခါရ၊ ဝိကာရ၊ လက္ခဏ၊
နိဗ္ဗာန်၊ ပညတ် ဤငါးရပ်ကို ခေါ်တယ်၊ ဒီငါးရပ်
အပြင် သိစရာမရှိတော့ဘူး၊ သိစရာမှန်သမျှ ဒီငါးရပ်
ထဲမှာ အကျုံးဝင်ကုန်တယ်၊ သင်္ခါရ ဆိုဒါက
စိတ်၊ စေတသိက်၊ နိဗ္ဗန္ဒရုပ်တို့ကို ခေါ်တယ်၊ စိတ်
သည် အကျဉ်းအားဖြင့် ၈၉- အကျယ်အားဖြင့်
၁၂၁-ပါးရှိတယ်၊ ဒီထက်ပို၍ မရှိဟူ၍ ၎င်း၊ ၎င်းစိတ်
တို့သည်၊ အာရုံကြောင့် ဖြစ်ကြရသည်၊ အာရုံနှင့်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟူ၍ ၎င်း၊ အသက်ရှည်ရာ ကာလက ဥပါဒ်၊ ဌ၊ ဘင် ဟုဆိုအပ်သော ခဏငယ် သုံးခုသာရှိသည်၏။ ဒီထက် ပို၍ မရှည်ဟူ၍ ၎င်း၊ စိတ် နှင့် ပတ်သက်၍၊ သိစရာအားလုံးကို၊ သိတော်မူ တယ်၊ စေတသိက်သည် ၅၂-ပါး ရှိသည်။ ထိုထက် အပိုမရှိ၊ စိတ်ဖြစ်ယင် သူဖြစ်၍ စိတ်ချုပ်ယင် သူ ချုပ်ဘယ်၊ စိတ်မှီသော ဝတ္ထုကို သူမှီ၍ စိတ်ပြုသော အာရုံကို သူပြုတယ်။ စိတ်နှင့်ကင်း၍ သူ မဖြစ် အသက်ရှည်ရာကာလမှာ စိတ်နှင့် အတူတူပင်၊ ရှည်၊ သည်ဟု စေတသိက်နှင့် ပတ်သက်၍ သိစရာအား လုံးကို သိတော်မူတယ်။ နိဗ္ဗန္ဒရုပ်သည်၊ ၁၈- ပါး ရှိ သည်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အဟာရတို့ကြောင့် ဖြစ်ကြ သည်။ ၎င်းလေးပါးနှင့်ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်၊ ရုပ်တို့သည် စိတ်တို့ကဲ့သို့ အာရုံကို မယူနိုင်၊ အသက်ရှည်ရာ ကာ လမှာ စိတ္တက္ခဏအားဖြင့် ၁၇- ချက်၊ ခဏငယ် အားဖြင့် ၅၁-ချက်ခန့် ရှည်ကြသည်။ ဒီထက်ပို၍ မနေနိုင်ဟု ရုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အားလုံးကို သိတော် မူတယ်။ ဝိကာရသည်ကား... လဟုတာ၊ မုဒုတာ ကမ္မညတာ၊ ကာယဝိညတ်၊ ဝစီဝိညတ်ဟု ငါးပါးရှိ သည်။ ဒီထက် အပို မရှိဟူ၍ ၎င်း၊ လက္ခဏာသည် ဥပစယ၊ သန္တတိ၊ ဇရတာ၊ အနိစ္စတာ ဟု ၄-ပါး ရှိသည်။ ၎င်းထက် မပိုချေဟု ၎င်း၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုသည်မှာ ရုပ်ဒုက္ခ၊ နာမ်ဒုက္ခတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာကို ခေါ်သည်ဟု ၎င်း၊ ပညတ်ဆိုသည်မှာ သဘာဝအားဖြင့် မရှိ

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ပြောရရုံ ခေါ်ရုံမျှသာ ဖြစ်၍ စိတ်၏ အထင်အမြင် အရ မှည့်ခေါ်ကြသော နှံ့မည်အားလုံးကို ခေါ်သည် ဟု လောကကြီးမှ သိစရာ မှန်သမျှကို သိတော်မူ သော ဥာဏ်တော်ကြီးကို “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဟု ခေါ် ဒါက္ခံ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်လောကဓါတ်ဆရာ၊ သိပ္ပံဆရာ တွေမှ ဒီလို သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော တရားတွေကို မသိ နိုင်ပါဘူး။ လောကဓါတ်ဆရာ သိပ္ပံဆရာတွေ စိတ် နှင့် စေတသိက်ကိုတောင်မှ မခွဲခြားနိုင်ပါဘူး။ စိတ် က ဘယ်နှစ်ခု၊ စေတသိက်က ဘယ်လောက်ရှိတယ် လို့ သိဘို့ရာမှာ ဝေးပါသေးတယ်။ သူတို့အသိနိုင်ဆုံး အရာသည် အနုမြူအထိလောက်သာ သိနိုင်ဒါပါ။ ဒီအနုမြူမှာ ဓါတ်ဘယ်နှစ်ပါး စုဝေးတယ်ဆိုဒါကို မသိကြပါဘူး မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကဓါတ် ဓါတုဗေဒဆရာ၊ သိပ္ပံဆရာတို့၏ အားကိုးက မှန်ဘီလူးနှင့် မျက်စိဘဲရှိတယ်။ ဒီမျက်စိ ဟာလဲ၊ လူကို အမြဲလိမ်နေတယ်။ လိမ်ပုံကို ပြော အုံးမယ်။ အလွန်ဖြောင့်သော မီးရထားလမ်းအလယ် ဇလီဖါးတုံးပေါ်မှာ ခြေကိုစုံရပ်ပြီးကြည့်စမ်း၊ မျက် စိအမြင်အားဖြင့် သံလမ်း နှစ်ခုဟာ တဖြေးဖြေး ပူးသွားတယ်လို့ မထင်ရဘူးလား။

တပည့် ထင်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပူးဘယ်လို့ ထင်ရတဲ့နေရာကို တကယ် သွားကြည့်
ယင် မျက်စိကထင်သလို တကယ်ပူးရဲ့လား။

တပည့် မပူးပါဘုရား၊ တကယ်ပူးယင် မီးရထား မှောက်
သွားမှတ်။

ကောင်းကင်ကို မော့ပြီး ကြည့်ပြန်တော့ ၁၀-မိုင်
လောက် ပေးတဲ့နေရာမှာ ကောင်းကင်ဟာ ခုံးပြီး
မြေသို့ ကျလာတယ်လို့ မထင်ရလား။

တပည့် ထင်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ထိုနေရာကို တကယ်သွားကြည့်ယင် မျက်စိက မြင်
သလို တကယ်ဘဲ ကျလာရဲ့လား။

တပည့် မကျပါ စိတ်ကထင်ဒါပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို လူကို လိမ်နေတဲ့ မျက်စိအမြင်ကို မူတည်
ပြီး ကြံဆကြတဲ့ လောကဓါတ် ဓါတုဗေဒဆရာ၊
သိပ္ပံဆရာတို့၏ အသိအမြင်ကို မှန်တယ်လို့ ဘယ်
နှယ်ဆိုနိုင်မလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကကြီးမှာ သိရမည့် အရာသည် အမျိုးမျိုး
ရှိတယ်၊ မျက်စိဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ နားဖြင့်သာ
သိနိုင်တဲ့အရာ၊ နှာခေါင်းဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊
လျှာဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ ကိုယ်ကာယဖြင့်သာ
သိနိုင်တဲ့ အရာ၊ မခနာ ဝိညာဉ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့
အရာ၊ လောကီဥာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့ အရာ၊
အဘိဥာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ လောကုတ္တရာ
ဥာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့ အရာ၊ ပကတိ သာဝက

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

၆၅

ဥာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ မဟာသာဝကဥာဏ်
ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ အဂ္ဂသာဝက ဥာဏ်ဖြင့်သာ
သိနိုင်တဲ့အရာ၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဥာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့
အရာ၊ သဗ္ဗညုတ ဥာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့ အရာ၊
အဲဒီလိုသိစရာ အမျိုးမျိုးရှိသည်ကို နေရာတကာမှာ
မှန်ဘီလူးကိုချည်း အားကိုး၍ ဘယ်မှာ အမှန်ကို
သိနိုင်ပါ့မလဲကွဲ့။

တပည့် မှန်ပါ မသိနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကဓါတ် ဆရာတွေ အရာမဟုတ်သောအား
ဖြင့် ကြံပုံကို ပြောအုံးမယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ လောကဓါတ် ဆရာတယောက်က နောက်ဘဝရှိ
မရှိကို သိရအောင် လေလုံသော မှန်ခေါင်းကြီးလုပ်
ပြီးတော့ သေခါနီး လူတယောက်ကို ၎င်းမှန်ခေါင်း
ထဲမှာထဲ၍ အပြင်ဘက်က ကြည့်နေသတဲ့၊ မကြာ
ခင်ဘဲ ဒီလူမမာလဲ ပါးစပ်ကလေးရဲ့ ပြီး သေသွား
ရော့တဲ့၊ ဒါနဲ့ လောကဓါတ်ဆရာကြီးက မှန်ဘီလူး
ကြီးကို ကိုင်ပြီး ဟိုနေရာကိုကြည့်၊ ဒီနေရာကြည့်
နှင့် ထွက်ပေါက်ကို ရှာသတဲ့၊ ဘယ်နေရာတွင်မှ
အပေါက်မတွေ့သဖြင့်၊ သတ္တဝါသည် သေသည်၏
အခြားမဲ့၌ နောက်ထပ် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြောသတဲ့
အဲဒီ လောကဓါတ်ဆရာကြီး၏ စကားအရ ကွန်မြူ
နစ်တို့၏ အဘိဓမ္မာ ဖြစ်သော ရုပ်ဝါဒ ပေါ်လာ၍

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထမ်း

ကမ္ဘာ အနှံ့အပြား ဆူနေကြတယ် မဟုတ်လားကဲ့၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလောကံဓါတ်ဆရာကြီး၏၊ အကြံကို အရာမဟုတ်
သောနည်းလို့ ဘာကြောင့် ဆိုနိုင်သလဲ ဆိုတော့
ခြေထောက်မှာ ဆူးစူးဒါကို နဖူးမှာ ဆူးထွင်လို့ရ
ပါလော့။

တပည့် မရပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒီလိုပေါ့... ဝိပဿနာ ဥာဏ်၊ မဂ်ဥာဏ်တို့၏၊
အရာကို မှန်ဘီလူးနှင့်ရှာ၍ ဘယ်က လာတွေ့မှာလဲ၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဘဝနှင့် တဘဝ ကူးပုံကို ဥပဇာ ပေးအုံးမယ်၊ နား
ထောင်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ထောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငါက သံပရာသီးကိုစားပြီး မျက်နှာ ရှုံ့လိုက်ယင်
ငါ့မျက်နှာကို မြင်သော မင်း၏ပါးစပ်ထဲမှာ တံတွေး
ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မင်းပါးစပ်ထဲမှာ တံတွေးဖြစ်ပေမဲ့ ငါ့ထံက သံပုရာ
ရည်သည် မင်း၏ ပါးစပ်ထဲကို လာရဲ့လား။

တပည့် မလာပါဘုရား။

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ မလာပါဘဲ ဓါတ်ခိုက်ပြီး မင်းပါးစပ်ထဲမှာ တံတေး
 ဖြစ်သလိုဘဲ၊ ဒိဋ္ဌပမာအတိုင်း သေခါနီးတဲ့အခါ
 ကံကြမ္မာတခုခုကို အမှတ်ရလိုက်တော့၊ ထိုကံဖြင့်
 ဓါတ်ခိုက်ပြီး ၎င်းကံနှင့် လျှော်စွာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာဘု
 ဌာနမှာ ခန္ဓာဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ရာဘုံက မင်း၏ ပါးစပ်
 နှင့်ထူတယ်၊ ခန္ဓာက တံတေးနှင့် ထူတယ်၊ သေခါနီး
 မှာ ကံတခုခုကို အမှတ်ရဒါက သံပုရာသီးကို စား
 ပြီး မျက်နှာရှု ဒါနှင့်ထူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ သတ္တဝါတွေ ထင်ဒါက ဘဝဟောင်းက အသက်
 ကလေးသည် သတ္တဝါ သေတဲ့အခါ ခန္ဓာဟောင်း
 ကို စွန့်ပြီး ထွက်သွားတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ အဲဒီ
 လို့ ထင်မှုကို သဿတဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်တယ်၊ သတ္တဝါ
 တွေ ထင်တဲ့အတိုင်းသာ၊ ထွက်သွားရိုး မှန်ယင်
 အပါယ်လေးပါးမှာ သတ္တဝါ ဘယ်ရှိတော့မလဲ....
 နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာချည်း ဖြစ်ကြမှာပေါ့....
 လူမဲ့ ဝမ်းထဲကို ဘယ်သူဝင်တော့မလဲ၊ သူဌေးအိမ်
 မှာချည်း ဖြစ်ကြမှာပေါ့၊ ထွက်သွားဒါ မဟုတ်ဘဲ
 ဓါတ်ခိုက်ပြီး ဖြစ်ကြရဒါမို့သာ အပါယ်လေးပါး
 မှာ သတ္တဝါ အများဆုံး၊ လူဆင်းရဲ အများဆုံး
 အရုပ်ဆိုးအများဆုံး ဖြစ်ကြရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဘဝဟောင်းက တစုံတရာမှ ဘဝသစ်သို့
 သွားဒါ မဟုတ်ဘူးလို့ အပြတ်သိလျှင် သဿတ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဒိဋ္ဌိက လွတ်သကဲ့၊ ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်သည် တခုစီ ဖြစ်ပေမဲ့ ဘဝဟောင်းက ကံခါတ်ကြောင့် ဘဝသစ် ဖြစ်ရဒါဟု အကြောင်းအကျိုး ဆက်သွယ် ဒါကိုသိယင် ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိက လွတ်သကဲ့၊ ဥစ္ဆေဒ သဿဘ ၂-ပါးမှ လွတ်မှသာ ဗုဒ္ဓဝါဒဖြစ်တယ်၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီလို့ ဆိုရမယ်၊ ဒါမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ် တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကံအကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောအုံးမယ်... မြတ် စွာဘုရား ရှိစဉ်တုန်းက 'သုဘ' လုလင်သည် လူချင်း တူပါလျက် တဥျးနှင့်တဥျး ထူးခြားဒါကို မြင်ရသ ဖြင့် မရှင်းလင်းဒါနဲ့ တဆဲ လေးချက်သော ပြဿ နာကိုမြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ထားသတဲ့လျှောက် ထားပုံကတော့... 'မြတ်စွာဘုရား လူချင်း တူပါ လျက် အဘယ်ကြောင့် အချို့မှာ အသက်တို၍ အချို့မှာ အသက်ရှည်ပါသနည်း' အဲဒီလို လျှောက် ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက "ဤလောက၌ အချို့ သော မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည်... သတ္တဝါတို့ အပေါ်၌ သနားကြင်နာ ကရုဏာ ကင်းလွတ်လျက် ရက်စက် ဆိုးဝါးသူများ အသက်ကို သတ်ဖြတ်လေ့ ရှိကြတယ်၊ ထိုသူမျိုးသည် သေယင် ငရဲသို့ရောက်ရ တတ်၏၊ ငရဲမှလွတ်ခဲ့၍ လူ့ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ယင် ကြာရှည်စွာ နေခွင့်မရ၊ အသက်တိုကြရတယ်၊ အချို့ သော မိန်းမ ယောက်ျားတို့ကား သတ္တဝါတို့အပေါ်

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

၌ သနားကြင်နာ ကရုဏာ ကြီးမားလျက် သူ့
 အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ကြကုန်၏။
 ထိုသူများသည် သေယင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ
 တယ်။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာဖြစ်ယင်
 လဲ အသက်ရှည်စွာ တည်နေရတယ်” လို့ ဖြေတော်မူ
 တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

ဆရာ

တဖန် ထပ်ပြီး လျှောက်ထားပြန်ဒါက “မြတ်စွာ
 ဘုရား အချို့ မှာ အဘယ်ကြောင့် ရောဂါများ၍
 အချို့ မှာ အဘယ်ကြောင့် ရောဂါရှင်းပါသလဲ” တဲ့
 ဒီလို လျှောက်ထားပြန်စော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်
 သား သုဘ ဤလောက၌၊ အချို့သော မိန်းမ
 ယောက်ျားတို့သည် တပါးသော သတ္တဝါကို လက်
 ဖြင့်သော်၎င်း၊ ခဲ၊ ဒုတ်၊ ဒါး - စသော လက်နက်ဖြင့်
 သော်၎င်း ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိ၏။ ထိုသူများသည်၊ သေ
 ယင် ငရဲကျတတ်၏။ ငရဲသို့ မကျခဲ့ယင် ရောဂါထူ
 ပြော အနာပေါ၏။ ချစ်သား သုဘ ဤလောက၌
 အချို့သော မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည်၊ တပါး
 သော သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲတတ် သနားကြင်
 နာတတ်၏။ ထိုသူတို့သေယင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်
 ရ၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်မူ၍ လူ့ဖြစ်ခဲ့ယင် ရောဂါ
 ကင်းရှင်း တတ်တယ်” လို့ ဖြေတော် မူတယ်ကဲ့၊
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက “မြတ်စွာဘုရား.....

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

အချို့မှာ ဘာကြောင့် အရုပ်ဆိုး၍ အချို့မှာ ဘာကြောင့် အဆင်းလှရသလဲ” တဲ့ ဒီလို လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားသုဘ ဤလောက၌ အချို့သော မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည် အလွန်ဒေါသကြီး၏။ အနည်းငယ် စကားပြောစရာ ရှိယင် သူတပါးကို ထိပါးပုတ်ခတ်၍ ပြောလေ့ရှိ၏။ ထိုသူတို့ သေယင် ငရဲကျတတ်၏။ ငရဲသို့မကျခဲ့သော် မျက်နှာပုပ်သိုး အရုပ်ဆိုး တတ်တယ်။ ချစ်သား သုဘ ဤလောက၌ အချို့သောသူတို့သည် အမျက်မထွက်တတ်။ စိတ်ကို ကြည်လင်အေးမြစွာ ထားတတ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သေယင် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏။ နတ်ပြည်၌ မဖြစ်ဘဲ လူဖြစ်ခဲ့သော် ကြည်လင် လှပသော အဆင်းကို ရတတ်တယ်” လို့ ဖြေတော်မူတယ်။

ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက “မြတ်စွာဘုရား... အချို့မှာ ချွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာ နဲပါး၍ အချို့မှာ ဘာကြောင့် ချွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားပါသလဲ” တဲ့ ဒီလို လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား သုဘ --- ဤလောက၌ အချို့သောသူတို့သည် ဣဿာတရားအားကြီးကြ၏။ ထိုသူတို့သည် သေယင် ငရဲကျတတ်၏။ ငရဲမကျဘဲ လူဖြစ်လာယင် ချွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာ နည်းပါးတတ်တယ်။ ချစ်သား သုဘ.....အချို့သော သူတို့ကား

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဣဿာတရား မထားကြ၊ ထိုသူတို့သေယင် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်တတ်၏။ လူဖြစ်လာယင် ချွေရံစိုးမိုး တန်ခိုး အာဏာကြီးမားတတ်တယ်” လို့ ဖြေတော်မူတယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက “မြတ်စွာဘုရား..... အဘယ်ကြောင့် အချို့မှာ ဥစ္စာပစ္စည်း ပေါများ၍ အချို့မှာ အဘယ်ကြောင့် ရှားပါးပါသနည်း” တဲ့၊ အဲဒီလို လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက ‘ချစ်သား သုဘ-ဤလောက၌ အချို့သော မိန်းမ ယောက်ျား တို့သည် မစ္ဆေရမရှိဘဲ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းလေ့ ရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သေယင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြ ရကုန်၏။ လူဖြစ်ယင်လဲ ဥစ္စာပြည့်စုံ ကုန်လုံကြယ်ဝကြကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည် မစ္ဆေရတရား လှူဒါန်းကြီးမားသဖြင့် ပေးကမ်း လှူဒါန်း လေ့မရှိ၊ ပစ္စည်း တိုးပွားမှုကို ယာ ပြုလေ့ ရှိကုန် ၏။ ထိုသူတို့သေယင် ငရဲသို့ ရောက်ရတတ်၏။ ငရဲကျေ ဘဲ လူဖြစ်ပြန်ယင် ဥစ္စာမရှိဘဲ အလွန်ဆင်းရဲကြ ကုန် ၏’ လို့ ဖြေတော်မူတယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက “မြတ်စွာဘုရား..... အဘယ်ကြောင့် အချို့မှာ ယုတ်မာသော အမျိုးမှာ ဖြစ်ရ၍ အချို့မှာ မြတ်သော အမျိုးမှာ ဖြစ်ရပါသလဲ” တဲ့၊ ဒီလို လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

သား သုဘ....ဤလောက၌ အချို့သော မိန်းမ
 ယောက်ျားတို့သည် အလွန်မာန်မာန ကြီးကြကုန်၏။
 ရိုသေအပ်သော ဂုဏ်ဂုဏ်-ဝယဂုဏ်တို့ကို ရိုသေမှန်း
 မသိ၊ ပူဇော်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပူဇော်လေ့ မရှိ၊ ထိုသူတို့
 သည် သေယင် ငရဲကျတတ်၏။ ငရဲမကျဘဲ လူဖြစ်
 ပြန်လျှင်လည်း ယုတ်ညံ့သော အမျိုး၌ ဖြစ်ကြကုန်
 ၏။ ချစ်သားသုဘ အချို့သော သူတို့သည် မာန်
 မာန မရှိကြ။ ရိုသေရမည့် သူကို ရိုသေတတ်၏။
 ပူဇော်ရမည့်သူကို ပူဇော်လေ့ ရှိ၏။ ထိုသူတို့သေယင်
 နတ်ပြည်သို့ ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ
 လူဖြစ်ပြန်ယင် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ရတတ်
 တယ်”လို့ ဖြေတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ။ ။

ဆရာ

တဖန်အပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက “မြတ်စွာဘုရား.....
 အဘယ်ကြောင့် အချို့မှာ ပညာဥာဏ် နည်းပါး၍
 အချို့မှာ ပညာဥာဏ် ကြီးမား ရပါသလဲ” တဲ့ဒီလို
 လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား
 သုဘ ဤလောက၌ အချို့သော မိန်းမ ယောက်ျား
 တို့သည် ပညာရှိထံချဉ်းကပ်၍ ကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်
 ကို၎င်း၊ အပြစ်ရှိ မရှိကို၎င်း၊ မှီဝဲထိုက် မမှီဝဲထိုက်
 ကို၎င်း၊ နောင်သံသရာဝယ် ရှည်ကြာလေးမြင့် ဖွဲ့
 ဖွဲ့ ပြီးပြီး အကျိုးပေးမည့်အရာ မပေးမည့်အရာကို
 ၎င်းမေးမြန်းလေ့ မရှိ၊ ထင်မိထင်ရာ ဒုစရိုက်တို့ကို
 သာ လုပ်၍နေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သေယင် ငရဲသို့
 ကျရောက်တတ်၏။ ငရဲသို့ မကျဘဲ လူဖြစ် ပြန်ယင်

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် ဖော်ပြပန်းပွင့် တရားတော်

ပညာ ဥာဏ်ကင်း လူမပျင်း လူအ လူမိုက် ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ချစ်သားသုဘ အချို့သော သူတို့သည် ထို ကဲ့သို့သော တရားအချက်တို့ကို နှစ်သက် ကြည်ဖြူ နာယူ မေးမြန်းလေ့ ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့သေယင် နတ် ပြည်သို့ ရောက်တတ်ကုန်၏။ နတ်ပြည်သို့မရောက်ဘဲ လူဖြစ် ပြန်ယင် အသိအလိမ္မာ ဥာဏ်ပညာကြီး မား၍ ထက်မြက်သော အခြေအနေ ရှိတတ်တယ်” လို့ ဖြေတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စံနီရဲ့။ ။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီမြတ်စွာဘုရား၏ အဖြေကို လေးစားတော့ ရုပ် ပွားဆင်းတုရှေ့မှာ ခရမ်းသီးကလေးတဖတ် ၂-ဖတ် ချဉ်ပေါင်ရွက်ကလေးတရွက် ၂-ရွက်နှင့် ဆွမ်းတော် တင်ပြီး အကောင်းမှန်သမျှ စုံအောင် ဆုတောင်းကြ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တောင်းသမျှ ရနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် ရနိုင်စရာ မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဘူးပင်ကို စိုက်ပြီးယင် ဘူးသီး သီးအောင် ဆုတောင်း စရာ လိုသေးသလား။

တပည့် မလိုပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုပေါ့ အကြောင်းကို လုပ်ထားယင် အကျိုးတရား ဆိုဒါ မတောင်းသော်လဲ ရဒါပါတဲ့၊ သို့သော် ဆု မတောင်းရဘူး လုံးလုံးမဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းနှင့် တန်ရုံတောင်းရမည့် အရာကိုတော့ တောင်းကောင်း ပါတယ်။ အခုတော့ လုပ်ထားတဲ့ အကြောင်းကလေး က နဲ့နဲ့ တောင်းလိုက်တာက စုံနေဒါတဲ့၊ ဆိုင်မှာစျေး

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဝယ်တဲ့အခါ တကျပ်ပေးယင် တကျပ်နှင့် ထန်ရုံဘဲ
ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့ကွဲ့၊ ဘုရားဖြစ်ချင်ယင် ဘုရားအဖြစ်နှင့်
တန်အောင် ဖြည့်ကျင့်ရဒါကို ကြည့်ပါလား၊ တော်ရုံ
တန်ရုံနှင့် ဘုရားမဖြစ်ဘူးကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် အင်မတန် ဆုတောင်းအားကိုးတဲ့
ဗမာတွေ စဉ်းစားသင့်တယ်ကွဲ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုမန္တလေး မဟာမြတ်မုနိ၊ ရုပ်ပွားကြီး အရုပ်
ဆိုး သွားရဒါ ဆုတောင်း သမားတွေကြောင့်ပေါ့
ခါးနာတဲ့ လူတွေက ရုပ်ပွား၏ ခါးကို ရွှေချပြီး
ခါးနာ ပျောက်ရ ပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းကြတယ်
ဒူးနာတဲ့လူက ဒူးမှာရွှေချပြီး ဒူးနာ ပျောက်ရ ပါလို့
၏လို့ ဆုတောင်း ကြတယ်ကွဲ့၊ ရုပ်ပွားကို ဆေး
သမားဖြစ်အောင် လုပ်ကုန်ကြပြီကွဲ့၊ ထာဝရ ဘုရား
လို့ များ ထင်နေကြသလား မပြောတတ်ဘူး မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့် အဘိဉာဏ် ကတော့ ထာဝရ ဘုရားကို ကိုးကွယ်
သူနှင့်သာ တူနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မန္တလေးက မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွား ဆင်းတုနှင့် မင်း
တို့အိမ် ဘုရားစင်မှာ ထားတဲ့ ရုပ်ပွား ဆင်းတုကို၊

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

တတန်းစားထဲ ထားနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် ထားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကဲ့၊ မန္တလေးက မဟာမြတ် မုနိသည် ငါတို့အိမ်က ဘုရားထက် တန်ခိုးကြီးတယ် လို့ ထင်နေယင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဗုဒ္ဓ ဗလာချာသာ ဖြစ်နေသေးတယ်။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ဗမာတွေ ဆုတောင်း အားကိုးလွန်းသည့် အတွက် ဆုတောင်းခန်းကို ရှင်းအုံးမယ်၊ ဆုတောင်းတယ် ဆိုဒါ အကျိုးကို ရည်ရွယ်ဒါဘဲကဲ့ စပါးလိုချင်တဲ့ လူသည်၊ စပါးရဘို့ကို ရည်ရွယ်ပြီး လယ်များကို စိုက်ရသလို ဘုရားဖြစ်ချင်တဲ့သူသည်၊ ဘုရားအဖြစ် ကို ရည်ရွယ်လျက် ဘုရား ဖြစ်စေ နိုင်တဲ့ ပါရမီ ၁၀-ပါး အပြား သုံးဆယ်ကို ဖြည့်ကျင့် ရတယ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ချင်သူသည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ရတယ်၊ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ချင်သူသည် အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် အဂ္ဂသာဝက ပါရမီ ကို ဖြည့်ကျင့်ရတယ်၊ မဟာသာဝက ဖြစ်ချင် သူ သည် မဟာ သာဝက အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် မဟာသာဝက ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ရတယ်၊ ပကတိ သာဝက အဖြစ်နှင့် ကျွတ်တန်း ဝင်လိုသူသည် ၎င်း အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် ၎င်း၏ ဆိုင်ရာ အလုပ်ကို လုပ်ရတယ်၊ ဆိုင်ရာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ဒါက လိုရင်း

ဆုတောင်းဒါက အကုအညီမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ယခု
 ဗမာတွေက ဆုတောင်းကိုသာ ပေါ်နေ ထားနေကြ
 တယ်။ ဘာဘဲလုပ်လုပ် ဆုတောင်းဒါက “အပါယ်
 လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြင်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါး
 ပါး ဝိပတ္တိတရားလေးပါး ပျသနတရား ငါးပါးထို့မှ
 အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်း၍ အဆုံးစွန် ဘဝ
 နောင် ကာလ၌ နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်ကို ရပါလို့၏
 ဘုရား” တဲ့။ ကိုင်းဒီဆုတောင်းကို စစ်ကြရအောင်
 မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် စစ်သော်မှပါဘုရား။

ဆရာ ပရိတ်ကြီး ပါဠိတော်မှာ ဟောဒါက....

သဟာဝဿ ဒဿန သမ္ပဒါယ၊ တယဿ၊ ဓမ္မာ ဇဟိတာ
 ဘာန္တိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိံ ဝိစိကိစ္ဆိံ တဉ္စ၊ သီလဗ္ဗတံ ဝါပိ ယဒတ္ထိံ ကိဉ္စ
 စဘူဟာပါယေဟိစ ဝိပုမုတ္တော-လို့ ဟောတော်မူတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကအရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သောတာပတ္တိ မဂ်
 ဥာဏ်ကို ရဒါနှင့် တပြိုင်နက်သက္ကာယဒိဋ္ဌိံ, ဝိစိကိစ္ဆိံ, သီလဗ္ဗတ
 ပရာမာသ ဤသုံးပါးတို့ကို စွန့်ကုန်၏။ ကိလေသာအနိဝယ်ကျန်
 သော်လဲ အပါယ် လေးပါးမှ အမြဲတန်း လွတ်တော့၏တဲ့။ အဲဒီ
 ဒေသနာအရ သောတာပန်တည်မှ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်မှာ
 မဟုတ်သေး။ ဆွမ်းကလေးဘဆုပ် ရေကလေးတမုတ်ကို ဆွမ်း
 တော် တင်ပြီး ဆုတောင်းဒါနဲ့သာ လွတ်မယ်ဆိုယင် အပါယ်
 လေးပါးမှာ သတ္တဝါတောင်မှ ရှိဘော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သောတာ
 ပန် တည်အောင် လုပ်ဘို့ပျင်းတိုင်း ဆုတောင်းအားကိုးတဲ့ ဗမာ

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

တွေ့ ပရိတ်ကြီး ပါဠိတော်အတိုင်း မရဘူးလို့သာ မှတ်ကွဲ၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကပ်သုံးပါး ဆိုဒါက သတ္တန္တရ ကပ်၊ ရောဂန္တရ
ကပ်၊ ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်တဲ့၊ ၎င်းသုံးပါးသည် ရံခါ
ရံခါ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား နှိပ်စက်တတ်တယ်။
ဒီကပ်သုံးပါးမှ လွတ်တို့ဆိုဒါ ခန္ဓာငါးပါး ချုပ်ရာ
အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ကိုရမှ လွတ်မှာကွဲ၊ မြက်စွာ
ဘုရားတောင် ဝေရဉ္စာပြည်မှာ ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရ ကပ်နဲ့
တွေ့၍ မုယော ဆွမ်းကို စားရတယ် ဟုတ်လား၊
မလိုချင်တဲ့ ဒုက္ခတွေ့ကို ဆုတောင်းလို့သာရကြယင်
နိဗ္ဗာန်ကိုတောင် ရောက်ရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီလို
တွေ့ရဒါ ခန္ဓာအပြစ် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပညာရှိ
ကြီးတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငြီးငွေ့ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို
သွားကြဒါကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဆိုဒါ အပါယ်လေးဘုံမှာ ဖြစ်ရဒါ
အသညသတ်ဘုံမှာ ဖြစ်ရဒါ၊ ဘုရားပွင့်သောအချိန်
မှာ အရူပလေးဘုံမှာ ပုထုဇဉ် အဖြစ်နဲ့ နေရဒါ၊
ဘုရားမပွင့်တဲ့ အချိန်မှာ ပညာရှိဖြစ်ရဒါ၊ ဘုရားပွင့်
ချိန်မှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်နေရဒါ၊ သူတော်ကောင်းပညာ
ရှိ မရောက်နိုင်တဲ့ တိုင်းစွန့်ပြည်ဖျားမှာ ဖြစ်ရဒါ၊
တရားကို မနာနိုင်တဲ့ ပဋိသန္ဓေက နားပင်းသူဖြစ်
ရဒါ၊ တရားကို မသိနိုင်တဲ့ သုဂတိအဟိတ်၊ ဒွိဟိတ်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရဒါ အဲဒါတွေကို ခေါ်တယ်၊ စင်စစ်
ဆတ္တုချလိုက်ယင် သူတော်ကောင်း တရားကို မနာ
ရသော အဖြစ်ကို ဆိုဒါဘဲ၊ ဒီရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးက
လွတ်ချင်ယင် ယခုလိုအခါမှာ ဆုတောင်း နေစရာ
မလိုပါဘူး၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်ပေါက်ဖိုလ်ရောက်
ဟောနိုင် သလဲဟု သတင်းကို နားထောင်ပြီး လိုက်
၍ နာရုံပါဘဲကွဲ့၊ ဒီလိုပညာရှိ ရှာရမှာ ပျင်းတိုင်း
ဆုတောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရန်သူမျိုး ငါးပါး ဆိုဒါက ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊
မချစ် မနှစ်သက်သော သူကိုခေါ်တယ်၊ ရေဘေး
မီးဘေးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည့် အကုသိုလ်ကံ ပါလာ
ယင် တွေ့ရမှာဘဲ၊ မပါယင်မတွေ့ရဘူး၊ မင်းဆိုဒါ
လဲ မင်းမကြိုက်တာကို လုပ်ယင် တွေ့ရမယ် မလုပ်
ယင် မတွေ့ဘူး၊ ခိုးသူဆိုဒါလဲ ပစ္စည်းရှိယင် တွေ့
ရတတ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ပစ္စည်း ဆို
ဒါ ခိုးသူနှင့် ဆက်စပ်တဲ့ အမျိုးဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်
သူတော်ကောင်း တွေဟာ ပစ္စည်းတွေကို စွန့်ပြီး
တောထွက် ကြတယ် မဟုတ်လား၊ မချစ်မနှစ်သက်
သောသူဆိုဒါလဲ ခန္ဓာရယ်လို့ ဖြစ်လာယင် ပါလာ
မြဲဘဲ၊ ဒါကြောင့်....

ဇာတိပိဒုက္ခာ၊ ဇရာပိဒုက္ခာ၊ မရဏံပိ ဒုက္ခံ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယော
ဂေါ ဒုက္ခော၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ယမ္ပိဣစ္ဆံ
နုလဘတိ၊ တမ္ပိ ဒုက္ခံ....လို့ ဟောတော်မူတယ်ကွဲ့။

ခန္ဓာမရှိမှ ဒီဒုက္ခတွေ ချုပ်မှ၊ ဒီဒုက္ခတွေချုပ်မှ နိဗ္ဗာန်ကို ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်သူမျိုးငါးပါးမှ ကင်းလွတ်ချင်ယင် နိဗ္ဗာန်ကိုသာ ရအောင် အားထုတ်ပါ။ နိဗ္ဗာန်မရသမျှ ဒီရန်သူမျိုး ငါးပါးမှအေးအောင် ဆုတောင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝိပဏ္ဍိတရား လေးပါး ဆိုဒါက သီလဝိပဏ္ဍိ = သီလ အကြီးစား ပျက်စီးခြင်း၊ အာစာရဝိပဏ္ဍိ = သီလ အငယ်စား ပျက်စီးခြင်း၊ အာဇီဝ ဝိပဏ္ဍိ = အသက် မွေးမှု မစင်ကြယ်ခြင်း၊ ဒိဋ္ဌိဝိပဏ္ဍိ = အယူမှန်ခြင်း။ ဤလေးခုကို ခေါ်တယ်။ ၎င်းလေးပါးအနက် ရှေ့ သုံးခု အတွက် မိမိက သီလတွေကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းလိုက်ယင် ဆုတောင်းသော်လည်း ရဒါပါတဲ့၊ သီလကို လုံခြုံအောင် မထိမ်းဘဲနှင့်လဲ ဘယ်လို ဆုတောင်း တောင်း မရပါဘူး၊ နောက်ဆုံး ဝိပဏ္ဍိ အတွက်လဲ ပညာရှိထံ ချဉ်းကပ်ပြီး အယူမှန်အောင် ပြုယင် ဆုတောင်းသော်လည်း ၎င်းဝိပဏ္ဍိမှ လွတ်တာ ဘဲ၊ ပညာရှိထံ မချဉ်းကပ်ဘဲ မိမိထင်ဒါကို မိမိယူနေ ယင် ဆုတောင်းသော်လည်း အာညောင်းရုံဘဲ ရှိမှာ ဘဲ၊ လောကကြီးမှာ ကံအရာ၊ ဥာဏ်အရာ၊ ဝီရိယ အရာလို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။ သို့အတွက် နေရာတကာ တိုင်း ဆုတောင်းကိုချည်း အားမကိုးရဘူး၊ မောင် စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ဗျသနတရား ငါးပါး ဆိုဒါက.... ဥာတိ ဗျသန =
 ဆွေမျိုးတို့ ပျက်စီးခြင်း၊ ရောဂဗျသန = အနာရော
 ဂါဖြစ်ခြင်း၊ ဘောဂဗျသန = စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီး
 ခြင်း၊ သီလဗျသန = သီလပျက်စီးခြင်း၊ ဒိဋ္ဌိဗျသန =
 အယူပျက်စီးခြင်း ဒီငါးပါးကိုခေါ်တယ်။ ၎င်းပါး
 ပါးအနက် ဥာတိဗျသန ဆိုဒါဆွေမျိုးတွေ ကံမ
 ကောင်းယင် ပျက်စီးမှာဘဲ၊ သာကီဝင်မင်းတွေ
 ဘဝငါးရာလောက်က မုဆိုးလုပ်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှု
 ကံကြောင့် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသတ်၍ သေကြရဒါကို မြတ်စွာ
 ဘုရား တွေ့သွားရတယ်မဟုတ်လား၊ ဆွေမျိုးတို့၏
 ကံသာပခါနဘဲ၊ ရောဂဗျသနဆိုဒါလဲ ဆုတောင်း
 ကိုချည်း အားကိုး၍ မဖြစ်ဘူး၊ မိမိကလဲ ဓါတ်
 လေးပါးမျှတအောင် နေတတ် ထိုင်တတ် စားတတ်
 မှ ရောဂါမဖြစ်မှာကွဲ့၊ ဘောဂဗျသနဆိုဒါလဲ.....
 ဥဋ္ဌာနသမ္ပဒါ- မပျင်းမရိ လုံ့လရှိစွာနဲ့ ရှာဖွေပါမှ
 အာရက္ခသမ္ပဒါ- ရှာ၍ရပြီးတဲ့ဥစ္စာကို မကုန်သင့်ဘဲ
 မကုန်ရအောင် ထိန်းသိမ်းတတ်မှ၊ ကလျာဏ် မိတ္တ
 သမ္ပဒါ- မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းနဲ့ ပေါင်းသင်း
 ပါမှ၊ သမဇီဝိတတာ သမ္ပဒါ- အဝင်ကိုကြည့်၍ အ
 ထွက်ကို သုံးတတ်မှ စည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်းမှ လွတ်
 မှာ၊ ၎င်းသမ္ပဒါ ၄-ပါးကို မလိုက်နာဘဲ ဆုတောင်း
 လို့တော့မရပါဘူး၊ သီလဗျသနဆိုဒါလဲ မိမိ၏သီလ
 ကို မိမိချစ်မှ သီလမပျက်မှ၊ ဆုတောင်းရုံနဲ့ မရ
 ဘူး ဒိဋ္ဌိဗျသနဆိုဒါလဲ ပညာရှိထံ ချဉ်းကပ်၍ တရား

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ကိုနာယုမှ အယုမှန်မှာ၊ ဆုတောင်းဒါနဲ့ အလိုလို
အယုမှန်မလာဘူး၊ ဆုတောင်းလို့ မဖြစ်တာတွေကို
ပျင်းတိုင်း ဆုတောင်းကြတော့ဟာ ရှက်စရာ မ
ကောင်းဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ရှက်စရာပါဘဲဘုရား။

ဆရာ အဆုံးစွန်သောဘဝ နောင်ကာလ၌ ဆိုဒါကို စစ်
အုံးမယ်ကဲ့ “ဆုံးစမထင်၊ သံသာခွင်၌၊ ဆုံလည်
သည့်နား၊ ရဟတ်ခြားသို့” ဟု ပညာရှိများ စပ်ဆို
ကြတယ်မဟုတ်လား၊ အစမရှိ အဆုံးမရှိပါဘူးလို့
မြတ်စွာဘုရားဟောပါလျက်သားနဲ့ အဆုံးစွန်သော
ဘဝ နောင်ကာလ၌လို့ ဆုတောင်းဒါကတော့ အ
တော်ဘဲ အ, ရာကျတယ်။ အစမရှိပုံကို၎င်း အဆုံး
မရှိပုံကို၎င်း ပြောအုံးမယ် နားထောင်ကဲ့ မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အသီးမရှိဘဲ အပင်ပေါက်ပါမလား။

တပည့် မပေါက်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် အပင်က အစမဟုတ်ဘူးပေါ့။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ အပင်မရှိဘဲ အသီးကော သီးရဲ့လား။

တပည့် မသီးနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် အသီးကလဲ အစမဟုတ်ဘူးပေါ့။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အစခရီးတူးပေါ့။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အဆုံးမရှိပုံကို ပြောအုံးမယ်၊ အပင်ရှိယင် မသီးဘဲ နေပါ့မလား။

တပည့် မနေပါ၊ သီးပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သီးယင် အပင်မပေါက်ပြန်ဘူးလား။

တပည့် ပေါက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပေါက်ယင် မသီးပြန်ဘူးလား။

တပည့် သီးပြန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဆုံးပါ့မလား။

တပည့် မဆုံးတော့ပါဘုရား။

ဆရာ အေး.....ဒီလိုဘဲ ကံကြမ္မာ မရှိဘဲ ခန္ဓာ မဖြစ်သော ကြောင့် ခန္ဓာကလဲ အစမဟုတ်၊ ခန္ဓာမရှိဘဲ ကံကြမ္မာ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကံကြမ္မာကလဲ အစမဟုတ် အဲဒါကြောင့် “သံသာရပုဗ္ဗကောဋ္ဌံ နပညာယတိ” လို့ ပြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတယ်၊ ကံကြမ္မာရှိပါက ခန္ဓာရှိအုံးမယ်၊ ခန္ဓာရှိပါက ကံကြမ္မာဖြစ်အုံးမယ် မဆုံးတော့ဘူး၊ အဲဒါက မဆုံးပုံဖြစ်တယ်၊ မဆုံးဘဲနဲ့ လဲ နိဗ္ဗာန်ကို မရဘူး ဒီလိုဆိုတော့ ခက်မနေဘူးလား။

တပည့် ခက်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မခက်အောင် ပြောအုံးမယ်၊ မျိုးစေ့ ကြောင့် အပင် ပေါက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမျိုးစေ့ တွေကို မိုးမထိအောင် ထားလိုက်ယင် အပင်ပေါက်ပါ့မလား။

တပည့် မပေါက်တော့ပါဘုရား။

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ အေး ဒီလိုပေါ့ ၊ အကုသိုလ်မျိုးစေ့တွေကို ဒိဋ္ဌိမိုး မိယင် အပါယ်ခန္ဓာအပင် ပေါက်မယ်၊ ကာမကုသိုလ်မျိုးစေ့တွေကို ကာမတဏှာမိုး မိယင် ကစမခန္ဓာအပင် ပေါက်မယ်၊ ရူပကုသိုလ်မျိုးစေ့တွေကို ရူပတဏှာမိုး မိယင် ရူပခန္ဓာအပင် ပေါက်မယ်၊ အရူပကုသိုလ် မျိုးစေ့တွေကို အရူပတဏှာ မိုး မိယင် အရူပခန္ဓာအပင် ပေါက်မယ်၊ မျိုးစေ့တွေအပင် ပေါက်ရတဲ့ အကြောင်းကို ရှာယင် မိုးကို တွေ့ရသလို ကုသိုလ် အကုသိုလ်မျိုးစေ့တွေ ခန္ဓာပင်ပေါက်ခြင်း၏အကြောင်းကို ရှာယင်လဲ တဏှာဒိဋ္ဌိမိုးကို တွေ့ရဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ကိလေသဝဋ်ကြောင့် ကမ္မဝဋ်ဖြစ်တယ်၊ ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်တယ်၊ ဝိပါကဝဋ်ကြောင့် ကိလေသပဋ် ဖြစ်ရတယ်လို့ ဟောဒါပေါ့ မိုးခေါင်ယင် မျိုးစေ့တွေအပင် မပေါက်သလို တဏှာဒိဋ္ဌိဟု ဆိုအပ်သော ကိလေသဝဋ်မိုး ခေါင်ယင် ခန္ဓာအပင်သည် ဘယ်ပေါက်တော့မှလဲ၊ မပေါက်ယင် ဆုံးဒါပေါ့၊ ဆုံးယင် နိဗ္ဗာန်ကို ရတော့ဒါပေါ့ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အချို့ကလဲ ပြောကြတယ် အကုသိုလ်ကိုလုပ်ယင် အောက်သံသရာကိုလယ်စေတယ်၊ ကုသိုလ်ကိုပြုယင် အထက် သံသရာကို လယ်စေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ကိုလဲမလုပ်နဲ့ ၊ အကုသိုလ်ကိုလဲမလုပ်နဲ့ လို့ ပြောကြတယ်၊ ဒီစကားသည် ကိလေသ ဝဋ်ကို

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

သတိမထားဘဲ ပြောတဲ့စကားဖြစ်တယ်၊ အကြံယာ
 ဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကုသိုလ်လဲမဖြစ်အောင် အကု
 သိုလ်လဲမဖြစ်မအောင်ဆိုဒါ အိပ်ပျော်နေမှ ဖြစ်မယ်၊
 နိုးလာယင် ကုသိုလ်သော်၎င်း၊ အကုသိုလ်သော်၎င်း
 တခုခုတော့ ဖြစ်ရတော့မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
 ကာယကံနဲ့ ဝစီကံကိုသာ ထိန်းထားနိုင်မယ်၊ ဓနော
 ကံကို မထိန်းနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိလေသာမိုး
 ခေါင်ဘို့သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကိလေသာမိုး
 ခေါင်ဘို့ဆိုဒါလဲ ဝိပဿနာလေ့မုန်တိုင်းနဲ့ အဝိဇ္ဇာ
 မိုးတိမ်တွေကိုလွှင့်နိုင်မှ ခေါင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ သို့
 အတွက် ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိအခန်းကို ပြကြစို့။ က
 မောင်စိန်ရဲ့။"

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိပြီးပါပြီ။

ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိပြခန်း

ဆရာ

မဟာတမေန မောဟေန၊
 မောဟိတေ ဇာတိသာဂဇေ။
 ဝိစရန္တိ အပဿန္တာ၊
 ဝိဇ္ဇောဘာသ မလာဘိနော။

မဟာတမေန—အမှောင်တကာ့အမှောင်တွင် ဘယ်အမှောင်
 နှင့်မျှ မနှိုင်းထိုက် ပိုင်းတိုက်၍ အရောင်မလင်းအောင် မှောင်
 မြင်းကြီးမှောင်နိုင်စေထသော၊ မောဟေန = မမြင်မှိုင်းမှန်သိုင်း

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တဆူးတော်

ခြုံကာဆီး မောဟတည်းဟူသော မှောင်ထူကြီးဖြင့် မောဟိတေ-
 တမိုက်ထဲ မိုက်မှောင်၍ အရောင်မထင်အောင် အလွန်တရာ
 မှောင်ထသော၊ ဇာတိသာဂရေ-အဖြစ်လဲမရပ် အဖြစ်လဲမပြတ်
 အထပ်ထပ် တောထနေတဲ့ လောကအဏ္ဏဝါ သံသရာပင်လယ်
 ကြော၌၊ ဝိဇ္ဇာဘာသံ-အမှောင်ကင်းစွ ဝင်းပပနှင့် အလင်းပြ
 နိုင်သော ဥာဏ်အရောင်ကို၊ အလာဘိနော-လျှပ်ပြက်သလို
 တကြိမ်ကလေးမျှ မှိန်မှေးမှေး မမြင်ကြရကုန်ဘဲ၊ အပဿန္နာ-
 သစ္စာလေးချက် တရားနက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မသိမြင်ကြရ
 ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိစရန္တိ- အမှောက်မှောက် အမှားမှားနှင့်မျက်
 မမြင် လမ်းသွားသလို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ကျက်စားကျင်လည်
 ကြရလေကုန်သတည်း။

သံသရာကြီး မဆုံးဒါ မောဟကြောင့်လို့ မြတ်စွာဘုရားက
 ဟောတော်မူတယ်၊ ဒီမောဟအမှောင် ပျောက်ဘို့ဆိုဒါ ဝိပဿ
 နာ ဥာဏ်ရောင်သန်းမှ ပျောက်မှာဖြစ်တယ်၊ ဝိပဿနာဆိုဒါက
 အနိစ္စဥာဏ်၊ ဒုက္ခဥာဏ်၊ အနတ္တဥာဏ်ကိုခေါ်တယ်၊ ၎င်းသုံးပါး
 ကို မြင်ဘို့ဆိုဒါလဲ ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၏ သဘာဝကို ပထမသိမှ မြင်
 ရမယ်၊ ဒါကြောင့်ဝေဒနာက္ခန္ဓာကိုရှေးဦးစွာပြုကြစို့ မောင်စိန်ရဲ့

တပည့် မှန်ပါပြီတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ဝေဒနာက္ခန္ဓာဆိုဒါ ဝေဒနာ စေတသိက်ကိုခေါ်
 တယ်၊ ၎င်းဝေဒနာကလဲ ငါးမျိုးရှိတယ်၊ သုခဝေ
 ဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ သောမနဿ ဝေဒနာ၊ ဒေါမ
 နဿဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာတဲ့၊ သုခဝေဒနာ
 က ဘယ်လိုသဘောလဲဆိုတော့ နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ကတ္တိပါမေ့ရာတို့နှင့် ကိုယ်ကာယ ထိကြတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာမှုဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီချမ်းသာမှု သဘောကို ခေါ်တယ်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ သဘောကုဆူးစူးတဲ့အခါ မီးပူနေပူနဲ့ ကိုယ်ကာယ ထိကြတဲ့ အခါ စိတ်ထဲမှာ ဆင်းရဲမှုဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီဆင်းရဲမှု သဘောကို ဒုက္ခဝေဒနာလို့ ခေါ်တယ်၊ ကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကို မြင်ရတဲ့အခါ ကောင်းတဲ့အသံကို ကြားရတဲ့အခါ ကောင်းတဲ့ အနံ့ကို နှမ်းရှူရတဲ့အခါ ကောင်းတဲ့ အရသာကို စားရတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်လာတယ်၊ ၎င်းသဘောကို သောမနဿ ဝေဒနာလို့ ခေါ်တယ်၊ မကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကို မြင်ရတဲ့အခါ မကောင်းတဲ့အသံကို ကြားရတဲ့အခါ မကောင်းတဲ့ အနံ့ကို နှမ်းရှူမိတဲ့အခါ မကောင်းတဲ့အစာကို စားမိတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ မချမ်းသာမှု နှလုံးမသာယာမှုဖြစ်တယ်၊ ၎င်းသဘောကို ဒေါမနဿ ဝေဒနာလို့ ခေါ်တယ်၊ အကောင်းလဲမဟုတ် အဆိုးလဲမဟုတ်တဲ့ အာရုံနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ဝမ်းလဲမသာ၊ ဝမ်းလဲမနဲ့ လျှစ်လျူ ရှုမှု ဖြစ်လာတယ်၊ ၎င်းသဘောကို ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသဘောကို ဥာဏ်နဲ့ သဘောပေါက်အောင် ကြည့်ရမယ်၊ ဒါမှ ပရမတ်ဥာဏ်ကိုရမယ်၊ ပရမတ်ဥာဏ်ကိုရမှ

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

လက္ခဏဉာဏ်ကို ရနိုင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ် ၁၀ ပါးတို့တွင် သမ္မသနဉာဏ်ကို လက်ဦးထားတယ် မဟုတ်လား ၎င်းသမ္မသနဉာဏ်ဟာ ပရမတ်ဉာဏ်ဘဲကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့တဲ့ ဝေဒနာ ငါးမျိုးတို့တွင် ဘယ်ဝေဒနာကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက် လိပ်ပြာ ခေါ်နိုင်သလဲ။

တပည့် ဘယ်ဝေဒနာကိုမှ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါလို့ မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ကြက်သွေးရောင် ထနေတဲ့ ဟိုအပင်က နှင်းဆီပန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာ ဖြစ်လာသလဲ။

တပည့် သဘောကျမှု ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုမင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့ သဘောကျမှုသည် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက်၊ လိပ်ပြာလား ဆိုဒါကို သေသေချာချာ ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်စမ်းကွဲမောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက် လိပ်ပြာလို့ မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဟုတ်တယ်၊ သဘောကျမှုဆိုဒါ သောမနဿ ဝေဒနာသာ ဖြစ်တယ်၊ ငါက သဘောကျဒါလား သဘောကျမှု ဖြစ်တာလား။

တပည့် သဘောကျမှု ဖြစ်တာပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ပုထုဇဉ်အထင်က ငါက သဘောကျဒါလို့ ထင်တယ်၊ အရိယာအမြင်က သဘောကျမှု ဖြစ်တာကို သိတယ်၊ မဆန့်ကျင်ပါလား။

တပည့် ဆန့်ကျင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကျမှ အရိယာ ဖြစ်မှာ မောင်စိန်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ၎င်း သဘောကျမှုသည် နှင်းဆီပန်းကို မမြင်မီက မင်း၏ ခန္ဓာမှာ ရှိနေဒါလား။

တပည့် မမြင်မီက မရှိသေးပါဘုရား။

ဆရာ မြင်ပြီးတော့ကော ရှိသေးရဲ့လား။

တပည့် မရှိတော့ပါဘုရား။

ဆရာ မြင်ဆဲခဏ ပစ္စုပ္ပန် ကလေးတင်သာ ရှိတယ်လို့ ပြောရရုံရှိဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ၎င်းသဘော ကျမှုသည် ခိုင်ခံ့တဲ့ သဘောဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့် မဟုတ်ပါ မခိုင်ခံ့ပါဘုရား။

ဆရာ မခိုင်ခံ့သည့်အတွက် ခုတ်ဖြစ်၍ ခုတ် ပျက်တယ်၊ မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီမခိုင်ခံ့မှု၊ ခုတ်ဖြစ်၍ ခုတ်ပျက်မှုသည် မမြဲတဲ့ အနိစ္စသဘောပေါ့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ သဘောကျမှုခေါ် သောမနဿ ဝေဒနာသည် နှင်းဆီပန်းကို မမြင်မီက သူ မဖြစ်သေး၊ မြင်စိတ်ဖြစ်မှ သူဖြစ်လာတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား

ဆရာ အဲဒီဖြစ်မှု ဥပါဒက ဇာတိဒုက္ခဘဲ၊ မြင်စိတ်ချုပ်တော့ သူချုပ်မသွားဘူးလား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီချုပ်ခြင်း ဘင် သဘောသည် မရဏ ဒုက္ခဘဲ၊ ဒီတော့ သဘောကျမှုခေါ် သောမနဿ ဝေဒနာ မှာ ဇာတိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ တို့ဖြင့် အနှိပ်စက်ခံပြီး မနေရပါလား။

တပည့် အနှိပ်စက်ခံနေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အနှိပ်စက် ခံနေရဒါကို သုခ ခေါ်မလား၊ ဒုက္ခ ခေါ်မလား။

တပည့် ဒုက္ခလို့ ခေါ်ရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ ဒုက္ခသဘောကို ဆရာမပြဘဲ လူတိုင်းမြင်နိုင် ပါ့မလား။

တပည့် မမြင်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ သင်္ခါရ တရားမှန်ယင် ဖြစ်မှုပျက်မှုနဲ့ ကင်းကြရဲ့ လား။

တပည့် မကင်းကြပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “တေဘူမကံ ဒုက္ခသစ္စ” လို့ ဟောတော်မူဒါပေါ့၊ ယခုပြောဒါက သောမနဿ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

- တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝေဒနာမှာ ဒုက္ခလက္ခဏာကို ပြဒါက္ခ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿ ဝေဒနာသည် ချုပ်ပျောက် ပျက်စီး၍ သွားတဲ့အခါ အမေ့အနှစ် အဖြစ်ဖြင့် ဘာများ ယူစရာ ရစရာ ပြစရာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ။
- တပည့် ဘာမျှမကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘုရား။

ဆရာ မီးတောက် ပျောက်သလို ပျောက်သွားဒါ မဟုတ်လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “အသာရကဋ္ဌေန-ယူစရာ ရစရာ ပြစရာ ဟူ၍ မြူမျှ မရှိခြင်းကြောင့်၊ အနတ္တာ-အနတ္တ မည်၏” လို့ ဟောတော် မူဒါပေါ့ကွဲ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿ ဝေဒနာကို မချုပ် ပျက်ရအောင် စိုးသူ၊ ပိုင်သူ၊ စေခိုင်းနိုင်သူများ လောကမှာ ရှိပါမလား။
- တပည့် ခရှိပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “အသာမိကဋ္ဌေန-စိုးသူ၊ ပိုင်သူ၊ စေခိုင်းနိုင်သူမရှိသော သဘောကြောင့်၊ အနတ္တာ အနတ္တမည်၏” လို့ ဟောတော်မူတယ်မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿဝေဒနာသည် ဣဋ္ဌာရုံ၏အထောက်အပံ့ကို မရပါတဲ ဗုဒ္ဓိလင်္ကာ ဖြစ်စေချင်ယင်ဖြစ်တဲ့

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် ဓက်ပန်းပွင့် တရားတော်

သဘောများရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “အဝသ ဝတ္တန ဌန- အလိုသို့ ဓလိုက် အကြိုက်သို့ မပါသော သဘောကြောင့်၊ အနတ္တာ- အနတ္တမည်၏” လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿ ဝေဒနာသည် ဣဋ္ဌာရုံ၏အထောက်အပံ့ကို မရဘဲ မိမိသဘောအလျောက် ဖြစ်နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “ သုညတဋ္ဌေန- အတ္တသတ္တိ၊ ကာရကသတ္တိ၊ ဝေဒကသတ္တိ တို့မှ ကင်းဆိတ်ခြင်း သဘောကြောင့်၊ အနတ္တာ- အနတ္တ မည်၏ ” လို့ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သောမနဿ ဝေဒနာသည် ဣဋ္ဌာရုံ၏ အထောက်အပံ့ကိုမရပါက ဖြစ်စေချင်၍ မဖြစ်၊ အကြောင်းတရားကို ထောက်ပံ့ပါက မဖြစ်စေချင်သော်လဲ မနေ ဖြစ်လာ၏။ ဘယ်သူ့ မျက်နှာကိုမျှ သူမထောက် သူ့သဘော အတိုင်း သူဖြစ်နေဒါ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “ပရဋ္ဌေန-ပြင်ပ သူစိမ်းကဲ့သို့ သူ့ သဘောအတိုင်းသာသူဖြစ်၍ နေသောကြောင့် အနတ္တာ-အနတ္တ မည်၏” လို့ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿ ဝေဒနာမှာ မြဲခြင်းနိစ္စ၊ ဇာတိမီး ဇရာမီး မရဏမီးတို့မှ အေးခြင်းသုခ ဆိုတဲ့သဘော များရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါတုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “တုစ္ဆဋ္ဌေန-နိစ္စ သုခ သုဘဟုဆို အပ်သော ကောင်းမြတ်သော တရားတို့မှ အချည်း နှီးဟူသော သဘောကြောင့်၊ အနတ္တာ-အနတ္တတို့ မည်ကုန်၏” လို့ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အခုပြောခဲ့ဒါက သောမနဿဝေဒနာကို လက္ခဏာ ယာဉ်သုံးပါး တင်ပြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီသောမနဿ ဝေဒနာကိုဘဲပြခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း ဆင်ခြင်နိုင်ယင် လဲ လိုလခးအပ်သော ကိစ္စပြီးနိုင်ပါတယ်။ သို့အော် လဲ စုံအောင် ဒေါမနဿ ဝေဒနာကိုလဲ ပြအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါနည်းစုံတော့ကြိုက်တာကိုဆင်ခြင်ရုံဘဲတုရား
ဆရာ ဟိုလမ်းဘေးနားက မစင်ပုံကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊
မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လာသလဲ။

တပည့် ရှုံရှုံစက်ဆုပ်မှု ဖြစ်လာပါတယ်တုရား။

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ ၎င်းရှုံ့ရှာစက်ဆုပ်ခြင်း သဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက်လိပ်ပြာလို့ ခေါ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မခေါ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းရှုံ့ရှာ စက်ဆုပ်ခြင်း သဘောကို ဒေါမနဿ ဝေဒနာလို့ ခေါ်တယ် ရှုံ့ရှာတာငါကရှုံ့ရှာဒါလား အာရုံဒွါရ ထိခိုက်ကြလို့ ရှုံ့ရှာမှုဖြစ်တာလား။

တပည့် ရှုံ့ရှာမှုဖြစ်တာပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ဒေါမနဿ ဝေဒနာသည် မစင်ပုံကို မမြင်မီက မင်း၏ ခန္ဓာမှာ ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိသေးပါဘုရား။

ဆရာ မြင်ပြီးတော့ကော ရှိသေးရဲ့လား။

တပည့် မရှိတော့ပါဘုရား။

ဆရာ မြင်ဆဲကာလ ပစ္စုပ္ပန် ခဏမှာသာ ရှိတယ်လို့ ပြောရရုံ ရှိဒါမဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် ---

အနိဓါနဂတာ ဘင်္ဂါ၊ ပုဗ္ဗေ နတ္ထိ အနာဂတေ၊

ပစ္စုပ္ပန္နာယေဝ တိဋ္ဌန္တိ၊ အာရဂ္ဂေ သာသပူပမာ။

ဘင်္ဂါ- ချုပ်ပျောက်လေပြီးသော သင်္ခါရ တရားတို့သည်၊

အနိဓါနဂတာ- သိမ့် မြှုပ်နှံခြင်းသို့ မရောက်ကြလေကုန်၊

အနာဂတေ- နောင်ခါကာလ သမယ၌၊ ပုဗ္ဗေ- ဖြစ်ဘို့ရန်

စုဝေးနေသော သဘောတရားသည်လည်း၊ နတ္ထိ- စိုးစဉ်းသေး

သွယ် အနည်းငယ်မျှ မရှိကြလေကုန်၊ ပစ္စုပ္ပန်ယောဝ-ပစ္စုပ္ပန် ကာ
 လ ခါသမယ၌သာလျှင်၊ တိဋ္ဌန္တိ-ခဏမကြာ တည်တံ့ကာ နေကြ
 ရကုန်၏။ ဥပမာ-ဥပမာပုံဆို ဘယ်လိုနည်းဟူမူကား၊ သာသပေါ-
 မှန်ညှင်းစေ့ သည်၊ အာရဂ္ဂေ-အပ်နဖါးတွင်းသော စူးဖျားကလေး
 ၌၊ တိဋ္ဌတိဏ္ဍဝ- မရွေ့ သာ မပြောင်းသာ တည်နေရှာရသကဲ့သို့၊
 သင်္ခါရာ- သင်္ခါရာတ္ထု အစုစုတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- ခဏမကြာ
 တည်တံ့ကာ နေကြရကုန်၏ တဲ့-

အဲဒီလို ခဏကလေးသာတည်၍ ပျက်သွားရဒါကို ဥာဏ်
 မျက်စိနဲ့ မြင်တော့ သဿတဒိဋ္ဌိ မသေဘူးလား။

တပည့် သေနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရွံရှာဘွယ် အနိဋ္ဌ ရဲ့နဲ့ စက္ခုဒွါရ ပေါင်းဆုံကာ
 ထောက်ပံ့မှု ဖြစ်ပေါ်လာဒါပါဘဲလို့ သိတော့
 ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိ မသေဘူးလား။

တပည့် သေနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သံယုတ်အဋ္ဌကထာမှာလဲ ဒီလိုဘဲကွဲ့၊ အဖြစ်ကိုမြင်
 ယင် ဥစ္ဆေဒသေ၍ အပျက်ကို မြင်ယင် သဿတ
 သေတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အထက်က ရှုတ်ဆိုခဲ့တဲ့ ဂါထာ အတိုင်း သင်္ခါရ
 တရားများသည် ပစ္စုပ္ပန်ခဏမှာသာ တည်ဒါ မှန်
 သော်လဲ ဝေဒနာတို့သည် တခုံနဲ့ တခု အကြား အ
 စပ်မမြင်ရအောင် ဆက်စပ် နေသဖြင့် ပြဲသယောင်
 ယောင် ထင်နေကြရတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အနိစ္စကို

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

သန္တတိဖုံးတယ်လို့ ပညာရှိတွေကဆိုဒါပေါ့၊ ဥပမာ ပေးအုံးမယ်ကွဲ့၊ တောင်မြောက် စီးနေတဲ့ချောင်း ကလေးတခုမှာ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ တိုင်တခုစိုက် အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ တိုင်တခုစိုက်၊ ၎င်းတိုင် ၂-ခုမှာ ချည်မျှင်ကိုတန်းထား၊ ချည်မျှင်ကို ရေနဲ့ ထိရုံ ထားပြီးကြည့်စမ်း၊ ရေတွေဟာ ချည်မျှင်ကို တိုက် တိုက်ပြီး လွန်မသွားဘူးလား။

တပည့်
ဆရာ
တပည့်
ဆရာ
တပည့်
ဆရာ

တိုက်ပြီးသွားပါတယ်ဘုရား။
ချည်မျှင်၏ရှေ့ကရေသည် နောက်ရေဟုတ်ရဲ့လား။
မဟုတ်ပါဘုရား။
နောက်ရေသည် ရှေ့ရေဟုတ်ရဲ့လား။
မဟုတ်ပါဘုရား။
ဒါပေမဲ့ ရှေ့ရေနဲ့ နောက်ရေသည် အကြားမမြင် ရအောင် ဆက်စပ်ပြီးနေသည့် အတွက် တခုတည်း တသားတည်း၊ တစင်တည်းကဲ့သို့ ထင်ကြရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်
ဆရာ
တပည့်
ဆရာ

ထင်ကြရပါတယ်ဘုရား။
အေး ဒီလိုဘဲ ဝေဒနာလဲ တခုတည်းမဟုတ်၊ သို့ သော်လဲ ရှေ့ဝေဒနာနဲ့ နောက်ဝေဒနာတို့သည် အကြားအစပ်ကို မမြင်ရအောင် ဆက်စပ်ကာ ဖြစ် ပျက်နေကြသောကြောင့် ပညာမျက်စိမှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာ တခုတည်းကဲ့သို့ မြင်ပြီးမြဲတယ်လို့ ထင်လာ ကြဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဥာဏ်ထက်သူ ဆိုယင် ဒီမျှသော တရားစကားကို
 ကြားရရုံနဲ့ဘဲ မဂ်ဥာဏ်ကို ရနိုင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့
 ဥာဏ်နဲ့ သူကတော့ နည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်ခြင်ရမှ
 မဂ်ဥာဏ်ကို ရနိုင်တယ်။ သို့အတွက် အနိစ္စကို မြင်
 အောင် အားထုတ်ဟန်ကို တမျိုးပြောအုံးမယ်။ ပင့်
 ကူငယ်သည် မိမိပင့်ကူအိမ်၏ အလယ်မှာ နေပြီး
 ဘယ်အနုစား၌ဘာကောင်နားသလဲလို့ တအုံလုံးကို
 အာရုံပြုနေသလို ခြောက်ဒွါရတည်းဟူသောပင့်ကူ
 အိမ်မှာ အကောင်နဲ့ တူတဲ့ ဝေဒနာ ဖြစ်လာတိုင်း
 ဖြစ်လာတိုင်းကို သတိနဲ့ ဘမ်းရမယ်။ ဘယ်လိုဘမ်း
 ရမလဲဆိုတော့ သတိကို အမြဲတန်း နှိုးထားရမယ်။
 နှိုးထားပြီးတော့ စက္ခုဒွါရမှာ သောမနဿဝေဒနာ
 ဖြစ်တယ်ဆိုယင် ယခု သောမနဿ ဝေဒနာ ဖြစ်နေ
 တယ်လို့ သတိနဲ့ ဘမ်းရမယ်။ ၎င်းသောမနဿ
 သည် ငါလဲမဟုတ်၊ ငါ့ဟင်္ဂလဲမဟုတ်၊ ခံစားမှု 'သ
 ဘောသ' ဟုတ်တယ်လို့ ဥာဏ်နဲ့ ကိလေသကို
 သတ်ရမယ်။ စက္ခုဒွါရမှာ ဒေါမနဿဝေဒနာဖြစ်
 လာတယ်ဆိုယင်လဲ ဒေါမနဿဝေဒနာဖြစ်နေတယ်
 လို့ သတိနဲ့ ဝေဒနာကိုဘမ်းရမယ်။ ၎င်းဒေါမနဿ
 သည် ငါလဲမဟုတ်၊ ငါနဲ့ စင်တဲ့ 'အရာလဲ မဟုတ်
 ခံစားမှုသဘောသ' ဖြစ်တယ်လို့ ဥာဏ်နဲ့ ကိလေ
 သကို သတ်ရမယ်။ စက္ခုဒွါရမှာဥပေက္ခာဝေဒနာ
 ဖြစ်လာယင်လဲ ယခုဥပေက္ခာဝေဒနာ ဖြစ်နေပါက
 လားလို့ သတိနဲ့ ဝေဒနာကိုဘမ်းရမယ် ၎င်းဥပေက္ခာ

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဝေဒနာသည် ငါလဲမဟုတ်၊ ငါနဲ့ စပ်တဲ့ အရာလဲ မဟုတ်၊ ခံစားမှုသဘောသာ ဖြစ်တယ်လို့ ဥာဏ်နဲ့ ကံလေသာကို သတ်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “ယာဝဒေဝ ဥာဏဓတ္ထာယ- ဥာဏ်ပွားခြင်းအကျိုး ငှါ၊ ယာဝဒေဝ ပဋိသတိဓတ္ထာယ-သတိပွားခြင်း ငှါ”လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ စပါးရိတ်တဲ့အခါဘယ် ဘက်နဲ့ အပင်ကိုကိုင်ပြီး ညာဘက်နဲ့ ရိတ်သလိုပေါ့ ယခုလဲ သတိနဲ့ ဘမ်းပြီး ဥာဏ်နဲ့ သတ်ရတယ်၊ ယခု ပြောခဲ့တဲ့နည်းအတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါး၌ ဘာဝေဒ နာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာကို တနုမ္ပ မလွတ်ရ အောင် သတိနဲ့ ဘမ်း၍ ဥာဏ်နဲ့ ကံလေသာကို သတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘာဝေဒနာဘဲဖြစ်ဖြစ် သတိ နဲ့ ဘမ်းမိသော အခါ ဝေဒနာဖြစ်လာဒါကို မြင် အောင် ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်ရမယ်၊ ပျက်သွားဒါကို ဥာဏ် နဲ့ ကြည့်ရမယ်၊ “သမုဒယဓမ္မဒနုပဿိ ဝေဒနာသု ဝိဟရတိ-ဝယဓမ္မာနုပဿိ ဝေဒနာသု ဝိဟရတိ” လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ မိမိသန္တာန်၌ ဝေဒနာတို့၏ ဖြစ်မှု ပျက်မှုကို မြင်ယင် သူတပါးသန္တာန်မှာဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာတို့ကိုလဲ ရှုရမယ်၊ ဘယ်လိုရှုရမလဲဆိုတော့ ရယ်ရွှင်မြူးတူးနေသူကို မြင်ယင် ထိုသူသန္တာန်မှာ သောမနဿ ဝေဒနာ ဖြစ်နေဒါဘဲလို့ ဝေဒနာကို ရှုရမယ်၊ စိတ်ဆိုးနေသူကို မြင်ယင် ထိုသူသန္တာန်မှာ ဒေါမနဿဝေဒနာ ဖြစ်နေပါကလားလို့ ဝေဒနာ ကို မြင်အောင်ရှုရမယ်၊ ဣန္ဒြေရရ နေသူကို မြင်ယင်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ထိုသူ သန္တာန်မှာ ဥပေက္ခါဝေဒနာဖြစ်နေပါကလား
လို့ ဝေဒနာကို မြင်အောင် ဥာဏ်နဲ့ ရှုရမယ်။ အဲ
ဤကဲ့သို့ မိမိသန္တာန်မှာ၎င်း၊ သူတပါးသန္တာန်မှာ
၎င်း၊ ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဒနာတို့ကို၎င်း၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်
ခြင်းကို၎င်း မြင်လာပြီဆိုတော့ ထမင်းအိုး ပွက်တာ
လို သူ့ သန္တာန်မှာ၎င်း၊ မိမိသန္တာန်မှာ၎င်း ဝေဒနာ
ရေပွက်ထတာကို မြင်လာတော့ ဒါပေါ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရေပွက်ထသကဲ့သို့ ဝေဒနာ ဖြစ်တာတွေကို မြင်လာ
ယင် တန္တတိ အနိစ္စကိုလဲ မြင်တော့ဒါပေါ့မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါပြင်ပါဘယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဝေဒနာတွေကို သစ္စာဥာဏ်ဖြင့် ရှုကြအုံးစို့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဝေဒနာတွေ ဖြစ်ရဒါ အကြောင်းကင်းပြီး ဖြစ်
တာ မဟုတ်ဘူး။ အာရုံနှင့် ဒွါရ ထိခိုက်ခြင်းဟု
ဆိုအပ်သော ဖဿကြောင့် ဖြစ်ကြရဒါဘဲ။ ဒါ
ကြောင့်လဲ ‘ဖဿပစ္စယာဝေဒနာ’ လို့ ဟောတော်
မူဒါပေါ့။ ဖဿဖြစ်ယင် ဝေဒနာသည် မဖြစ်ချင်
မနုရ ဖြစ်ရ၏။ ဖဿမဖြစ်ယင် ဖြစ်ချင်သော်လဲ
မဖြစ်ရသောကြောင့် ဒီဝေဒနာမှာ မိမိ အစွမ်းနှင့်
မိမိဖြစ်နိုင်တဲ့ သတ္တိ ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် ဓက်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ ဖဿဖြစ်ယင်-ဝေဒနာ ဖြစ်ရ၏။ ဖဿ ချုပ်ယင်
ဝေဒနာချုပ်ရ၏။ ဒီလိုဆိုတော့ ဖဿပြုသလိုနုမနေ
ရပါလား။

တပည့် နေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲ... ဤကဲ့သို့ ဖဿပြုသလို နုရတဲ့ သဘောကို
သင်တသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဝေဒနာငါးမျိုးဟာ ဘယ်ဝေဒနာသည် အမြဲ
ဖြစ်နေတယ်လို့ ရှိသလဲ။

တပည့် ဘယ်ဝေဒနာမှ အမြဲမရှိပါ။

ဆရာ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်နေကြတာအခုဘဲရယ် ရှင်မြူးတူး
ကြ၊ တော်တော်ကြစ ငိုကြနဲ့ မတည်ငြိမ်ဘူး မ
ဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါ မတည်ငြိမ်ကြပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ဝေဒနာတွေ ဖောက်ပြန်သည့်အတွက် ငိုကြ
ရ ရယ်ကြရနဲ့ ဖြစ်နေကြရတယ်။ အခုဘဲ သော
မနဿဖြစ်၍ ရယ်ရှင်ကြ၏။ တော်တော်ကြာ ဒေါ
မနဿဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးရပြန်ပြီ။ ဒီလိုပြောင်း
လွှဲပြီးမနေကြလား။

တပည့် နေကြပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ပြောင်းလွှဲနေဒါ ဝိပရိဏာမ သဘောလို့
ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ပြောင်းလဲခြင်းသည် ဖြစ်မှု ပျက်မှုမရှိဘဲ ပြောင်း
နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မပြောင်းနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ တဝေဒနာပျက်မှ တဝေဒနာဖြစ်ရဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ဝေဒနာတွေမှာ ဖြစ်ခြင်းဇာတိဘေး
ပျက်ခြင်း မရုဏဘေးတို့ဖြင့် အနှိပ်စက်ခံပြီးမနေရ
ပါလား။

တပည့် နေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဇာတိဘေး၊ မရုဏဘေးတို့ဖြင့် အနှိပ်စက်
ခံနေရတဲ့ သဘောကို ပိဋနသဘောလို့ ခေါ်တယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီဝေဒနာတွေမှာ ဇာတိမီး၊ ဇရာမီး၊ မရုဏမီး၊
တွေရှိမနေပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို မီး သုံးပါးရှိနေတဲ့ သဘောကို သန္တာပ
သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရေပွက်ပမာ ခဏသခ ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာတွေကို
သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ ပိဋနသဘော
သန္တာပသဘောတို့ဖြင့် သုံးသပ် ကြည့်လိုက်တော့
သာယာဘွယ်ရာဖြစ်တဲ့ သုခဝေဒနာတို့၊ သောမ

ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

၁၀၁

နဿဝေဒနာတို့ ဖြစ်လာသော်လဲ သာယာချင်ပါ
တော့မလား။

တပည့် မသာယာချင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ အကယ်၍ မေ့လျော့နေသည့် အတွက် သာယာမှု
ဖြစ်မိသည်ရှိသော် အထက်က ပြောခဲ့တဲ့ ဥာဏ်တို့
ဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်ယင် ပျောက်မသွားပါလား။

တပည့် ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်ဘဝတုန်းကတော့ ဘားကို မြွေဘမ်းသက်
သို့ သာယာမိယင်... မလွတ် နိုင်သော ကြောင့်
“တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ” ဖြစ်ရတယ်။ ယခု
တော့ အမြင်မှန်တွေ ရလာသဖြင့် မေ့လျော့သည့်
အတွက် တဏှာဖြစ်အုံးတော့ ဖြေစရာ လက်နက်နဲ့
ဖြေလိုက်ယင် “တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ” မဖြစ်
တော့ဘူး။ ဒီလိုမဖြစ်ယင် တဏှာခေါင်းပါးတယ်လို့
မဆိုနိုင်ဘူးလား။

တပည့် ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဥာဏ်ကိုရယင် ဒေါသ ခေါင်းပါးပုံကို ပြော
အုံးမယ်။ မောင်မဲ ဆိုတဲ့လူက မောင်စိန်ကို ဆဲနေ
ပါရောတဲ့၊ ဒီတော့ မောင်စိန်မှာ မိမိ သန္တာန်မှာ
၎င်း၊ သူတပါးသန္တာန်မှာ၎င်း ဝေဒနာ ဖြစ်ပုံကို
ရှုပြီးသား ဖြစ်နေသည့်အတွက် မောင်မဲသည် သူ့
သန္တာန်မှာ ဒေါမနဿ ရေနှေးတွေပွက်၍ ရေနှေး

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ပူလောင်ဒါ မခံနိုင်သဖြင့် ငန်းဘမ်းသလို ယောဝင်
ယမ်း နေဒါပါကလားလို့ မြင်မလာဘူးလား။

တပည့် ဆင်ခြင်ယင် မြင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုမြင်လာယင် မောင်မဲကို ပြန်ပြီး စိတ်ဆိုးချင်ပါ
အုံးမလား။

တပည့် မဆိုးချင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို ဒေဝဒတ်က ကျောက်မောင်း
ဆင်ချလိုက်တော့ ခြေမတော်မှာ သွေးခြေဥသွား
တယ်၊ ဒါပေမဲ့မြတ်စွာဘုရားက ဒေဝဒတ်ကိုပြန်
ပြီး စိတ်ဆိုးရဲလား။

တပည့် မဆိုးပါဘုရား။

ဆရာ မဆိုးဒါက ဒီအဖြစ်မှန်တွေ ရှိနေသောကြောင့်ပေါ့
ကွဲ မောင်စိန်ရဲ။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မြတ်စွာဘုရားလို ဒေါသ မကုန်သေးသည့်အတွက်
သတိ မေ့လျော့သောကြောင့် စိတ်ဆိုးမိသော်လဲ
သတိရ၍ ဒီအမြင်မှန်တွေဖြင့် ဆင်ခြင် လိုက်ယင်
ပျောက်မသွားဘူးလား။

တပည့် ပျောက်သွားမှာပါဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်တုန်းကတော့ ငါတွေရှိနေသဖြင့် ငါ့ကိုဆဲရ
ကောင်းလားလို့ ရန်ညှိုးထားတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ထားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုလို အမြင်မှန်ရှုလာတော့ ဒေါသဖြစ်စေကာမူ သတိထားပြီး ဥာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်လိုက်ယင် ရန်ညှိုး မရှိသည့်အပြင် ဆဲသူကိုပင် သနားစိတ်တောင်ဝင် ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဒေါသလဲ ခေါင်းပါး တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား။

တပည့် ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငါ့စွဲတွေလဲပြုတ်၍ ကစမရာဂ ဗျာပါဒတို့ ခေါင်း ပါးယင် သကဒါဂါမ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တရားဟောတယ်ဆိုဒါ မဂ်ဥာဏ်တခုခုကို ရည်ရွယ် ပြီး ဟောရတယ်။ သေစတာပတ္တိမဂ်ကို ရည်ရွယ် ယင် ဒိဋ္ဌိအစွဲတွေကို ပြုတ်အောင် ပရမတ်သား ဓါတ်သားကို မြင်အောင်ဟောရတယ် သကဒါဂါမ် မဂ်ကို ရည်ရွယ်ယင် ကစမတဏှာဗျာပါဒတို့ ခေါင်း ပါးအောင် ခေါင်းပါးစေလော့ တရားတွေကိုဟော ရတယ်။ သို့သော်လဲ နာသူကတော့ မိမိပါရမီ အ လျောက် ရကြဒါပါတဲ့။ ပါရမီအလျောက်ရပေမဲ့ ဟောသူမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ မဂ်တခုခုကို ရည်ရွယ် ပြီး ဟောရမယ်။ ဘယ်မဂ်ကိုမျှ မရည်ရွယ်ဘဲ ဟောတာကတော့ ဓမ္မကထိကအရူး ခေါ်တယ်။ ရဒါ မရဒါ အပထား ဟောတဲ့အခါတော့ ရည်ရွယ် ရှုမှာ ဘဲ။ ဒါမှ ဓမ္မကထိက အစစ်ကွဲမောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး... ဒါကြောင့် ဝေဒနာ၏ ရေပွက်ထသကဲ့သို့ တဝေဒနာပြီး တဝေဒနာ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပျက်နေကြတဲ့ သန္တတိ အနိစ္စကို မြင်ပြီးယင် ဒုက္ခသဗ္ဗာအနက် ၄-ချက်တို့ဖြင့် သုံးသပ် ဆင်ခြင်၍ ကာမတဏှာ ဗျာပါဒတရားတို့ ခေါင်းပါးအောင် အားထုတ်နိုင်တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေဖြစ်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ မောင်စိန်ရေ။
 တပည့် ဘုရား။
 ဆရာ ဒီနေ့တော့ 'သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရား' ဆိုတဲ့တရားတော်ကို ဟောရလိမ့်မယ်ကွဲ့။
 တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။
 ဆရာ သိက္ခာ သုံးပါး ဆိုဒါက သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိသိက္ခာ၊ ပညာသိက္ခာတဲ့၊ ဒီသုံးပါးကို ခေါ်တယ်။
 တပည့် မှန်ပါဘုရား။
 ဆရာ သီလ သိက္ခာဆိုဒါက လူတို့မှာ ငါးပါး သီလ၊ ရှစ်ပါး သီလ၊ ဆယ်ပါး သီလတို့ ဖြစ်၍ သာမဏေတို့မှာ လိင် ဆယ်ပါး၊ ဒါဏ်ဆယ်ပါး၊ သေခံယ ၇၅-ပါးတို့ဖြစ်တယ်။ ရဟန်းတို့မှာ ၂၂၇-

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

တပည့်
ဆရာ

သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့ပေါ်မောင်စိန်ရဲ့။

မှန်ပါဘုရား။

သမာဓိသိက္ခာဆိုဒါက ခဏ္ဍိက သမာဓိ၊ ဥပစာရ သမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိ၊ ၎င်းသုံးပါးကို ခေါ်တယ်။ ခဏ္ဍိကသမာဓိ ဆိုဒါက ဝိပဿနာ ရှုသော ကာလ တည်ငြိမ်မှုကို ခေါ်တယ်။ ဥပစာရ သမာဓိ ဆိုဒါက သမထ လေးဆယ်ကို စျာန်ရခါနီးအောင် ပွား၍ တည်ငြိမ်မှုကို ခေါ်တယ်။ အပ္ပနာသမာဓိဆို ဒါက စျာန်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ သမာဓိကို ခေါ်တယ်။ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။

ပညာသိက္ခာဆိုဒါက ဝိပဿနာဥပဇာန်တို့ကို ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါးတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို ပြောအုံးမယ်။ သီလသိက္ခာက စိတိက္ကမကိလေသာကို နိုင်တယ်။ သမဓိသိက္ခာက ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာကို နိုင်တယ်။ ပညာသိက္ခာက အနုသယကိလေသာကို နိုင်တယ်။ ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါးတို့၏ မြင့်မြတ်ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ သီလသိက္ခာက စိတိက္ကမကိလေသာကို နိုင်သဖြင့် ကာယဒုစရိုက် ဝစီဒုစရိုက်တွေ လုံခြုံတဲ့ အတွက် ပရိယာဏ် ကလ သိမှာ ရဲရင့်စွာနေနိုင်တယ်။ မိမိကိုယ်

ကို မိမိမစွပ်စွဲသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ လူနတ်
ကြည်ညိုတယ်၊ မတွေ့မဝေ သေရတယ်၊ ဒုတိယဘဝ
၌ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ရတယ်၊ ကိုင်း---
ဘယ်လောက်မှန်မြတ်သလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ မှန်မြတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး.....ဒါကြောင့် ဘုရားအလောင်း ပုရောဟိတ်
ကြီး ဥဒါန်းကျူးတာပေါ့.....

န ဗေဒါ သမ္မရာယာယ၊ န ဇာတိ နာပိဗန္ဓာဝါ၊
သကဉ္စသီလံ သံသုဒ္ဓံ၊ သမ္မရာယ သုခါယစ။

ဗေဒါ-ဗေဒင်သုံးပုံတို့သည်၊ သမ္မရာယာယ- တမလွန် ဘဝ၌
စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးခြင်းငှါ၊ နဟောန္တိ-မဖြစ်နိုင်ကြ လေ
ကုန်၊ ဇာတိပိ-အယုတ်အမြတ် အထပ်ထပ်သော အမျိုးတို့သည်
လည်း။ သမ္မရာယာယ-တမလွန် ဘဝ၌ ကောင်းမြတ်စည်းစိမ်
ညီးထိန်သော အကျိုးကိုပေးခြင်းငှါ၊ နဟောန္တိ-မဖြစ်နိုင်ကြလေ
ကုန်၊ ဗန္ဓဝါပိ- ဆွေမျိုးဥာတကာ ဖေါ်သဟာတို့သည်လည်း။
သမ္မရာယာယ- တမလွန်ဘဝ၌ ကောင်းမြတ်စည်းစိမ် ညီးထိန်
သော အကျိုးကိုပေးခြင်းငှါ၊ နဟောန္တိ- မဖြစ်နိုင်ကြလေကုန်၊
သံသုဒ္ဓံ-စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းသော သကဉ္စသီလံ-မိမိ
သီလသည်သိလျှင် သမ္မရာယသုခါယစ-တမလွန်ဘဝ၌ ကောင်း
မြတ်ချမ်းသာ စည်းစိမ်ကိုပေးခြင်းငှါ၊ ဟောတိ-မုချပု သေဖြစ်နိုင်
တော့သည် သာလျှင်တည်း။

အထက်ပါ ဂါထာကို ဘာပြုလို့ ရွတ်ရသလဲ ဆိုတော့ အ
ကြောင်းက ဒီလိုကွဲ့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာဏုဏ်သီပြည်၌

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်တို့ကိုသင်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လာပြီးလျှင် မင်းကို ဖူးမြင်သတဲ။ ထိုအခါ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ပုရောဟိတ် အရာကို ပေးတော်မူသတဲ။ ဘုရားလောင်းသည် သီလတရားကို လေးလေးစားစား စောင့်ထိန်းပြီး မင်း၏ အမှုခပ်သိမ်းကို စီရင် သတဲ။ ဒါနဲ့ မင်းကလည်း ဒီပုရောဟိတ်သည် သီလ ရှိသူတည်း ဟု အလေးအမြတ်ပြု၍ ကြည့်ရှုတော်မူသတဲ။ ထိုအခါ ဘုရား လောင်းအား အကြံဖြစ်တယ်တဲ။ ဘယ်လို အကြံဖြစ်သလဲဆို တော့ “ငါ့အား ဘုရင်သည် အလေးအမြတ်ပြု၍ ကြည့်ရှု၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟုပင် ကြည့်ရှုသလား။ ထိုသို့ မဟုတ်မူ၍ အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသူဟုပင် ကြည့်ရှုသလား” အဲဒီလိုအကြံ ဖြစ်သတဲ။ ဒါနဲ့ သီလနဲ့ပေဒင် ဘယ်သင်းကမြတ်သလဲဟု သိ ခြင်းငှါ တနေ့သ၌ ရွှေပန်းတိမ်သည်၏ အထံမှ အသပြာကို ယူ သတဲ။ ရွှေပန်းတိမ်သည်လဲ အလေးအမြတ် ပြုအပ်သည်၏အဖြစ် ကြောင့် တစုံတခုသော စကားကို မဆိုဘဲနေသတဲ။ နှစ်ကြိမ်ယူ သော်လဲ စကားမဆိုဘဲနေရာ သုံးကြိမ်ယူပြန်သတဲ။ ထိုအခါ လုယက်၍ စားသူတည်းဟု ဘမ်း၍ မင်းအားပြတယ်တဲ။ ဒီ တော့မင်းက ‘ပုရောဟိတ်သည်ဘာပြုသလဲ’ဟု ရွှေပန်းတိမ်သည် ကို မေးတော့ ရွှေပန်းတိမ်သည်က “ဒီပုရောဟိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အသပြာကို လုယက်ပါသည်” ဟု ပြောသတဲ။ ဒါနဲ့ မင်းက “မှန်သလား” ဟု ပုရောဟိတ်ကိုမေးရာ ပုရောဟိတ်က “အသင် ဇင်းကြီး အကျွန်ုပ်ကား သီလသည်ပင်မြတ်သလော၊ ပေဒင်သည် ပင်မြတ်သလောဟု သိလို၍ ယူပါသည်။ ယခုအခါ ပေဒင်ထက်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

သီလက မြတ်ကြောင်းကို သိရပါပြီ” ဟု အထက်ပါ ဂါထာကို ရွတ်ပြီး ယူသမျှငွေကို ပြန်ပေး၍ မင်းအား ခွင့်ပန်ကာ ဟိမဝန္တာ ဝယ် ခုသေ့ ရဟန်းပြုလျက် စျာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရသတဲ့၊ ကိုင်း သီလများသည် ဘယ်လောက် မှန်မြတ်သလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ မှန်မြတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို မှန်မြတ်တဲ့အတွက် လူတိုင်းစောင့်ထိန်းသင့် သင့်ပေတယ် ဒါပေမဲ့စောင့်ထိန်းသောအခါဆတ္တဝါ တွေမှာပညာမရှိလေတော့ မြတ်စွာဘုရား လိုလား သော သီလမဖြစ်ဘဲ သာသနာပ သီလတွေသာများ တယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ အိန်ဂျီပါအုန်းဘုရား။

ဆရာ ဝါဒကြီး ၂-ခုရှိတယ်၊ သံသရာဝါဒ၊ ဘုရားဝါဒ တဲ့၊ သံသရာဝါဒကလဲ ၂- မျိုး ရှိပြန်တယ်၊ အရှင် ချောင်၍ အသေကျပ်တဲ့ ဝါဒ၊ အရှင်ကျပ်၍ အ သေချောင်တဲ့ဝါဒလို့ ရှိပြန်တယ်ကွဲ့၊ အရှင်ချောင် အသေကျပ်တဲ့ ဝါဒက ဥစ္ဆေဒ ဝါဒဘဲ၊ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဥစ္ဆေဒဝါဒက နောက်ဘဝမရှိ သေယင် မြေကြီးဖြစ်၏လို့ ယူတဲ့ဝါဒ ဖြစ်တယ်၊ နောက်ဘဝမရှိတဲ့အတွက် ကုသိုလ်ကိုလဲ ပြုစရာမ လို့၊ အကုသိုလ်ကိုလဲ ရှောင်စရာမလို့၊ ပျော်ပျော် စား၍ ပျော်ပျော်နေရုံဘဲရှိတယ်၊ ဒီတော့ အရှင်မ ချောင်ဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ချောင်ပါတယ်ဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ သို့သော်လဲ သူတို့ ထင်သည့်အတိုင်း နောက်ဘဝ မရှိဒါက မဟုတ်၊ ရှိပြီးနေလေတော့ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ကုသိုလ်မပါ အကုသိုလ်သာ ပါခဲ့သဖြင့် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျပြီး မကျပ်ပါလား။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး... ဒါကြောင့် “အရှင် ချောင်၍ အသေ ကျပ်ယင် ဥစ္ဆေဒ” လို့ ပညာရှိတွေ ဆိုရိုးရှိကြတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အရှင်ကျပ်၍ အသေချောင်ဒါကို ပြောအုံးမယ်—
 ငါဆိုတဲ့ အတ္တအစွဲက ရှိနေတော့ ဒီသတ္တဝါကို သတ်လိုက်ယင် ငါ ငရဲကျလိမ့်မယ်၊ မသတ်တော့ ပါဘူးလေဟု၎င်း၊ ဒီပါဏာတိပါတကို ရှောင်ကြဉ်မှ ငါနတ်ပြည်ရောက်မှာဟု၎င်း သတ်ချင်ပါရက်သားနဲ့ အောင့်အည်းပြီးနေရ၏၊ ဒီဥစ္စေဒကိုခိုးလိုက်ယင် ငါငရဲကျပြီး နောင်သံသရာမှာ ဆင်းရဲလိမ့်မယ်၊ မခိုးတော့ပါဘူးလေဟု၎င်း၊ ဒီအဒိန္နာဒါန်ကို ရှောင်မှ ငါနတ်ပြည်ရောက်၍ ချမ်းသာမှာဟု၎င်း၊ ခိုးချင်ပါရက်နဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏၊ ဒီသူတပါး သားယေးကို ပြစ်မှားလိုက်ယင် ငါငရဲကျ၍ ဆင်းရဲတော့မယ်၊ မလွန်ကျူးတော့ပါဘူးလေဟု၎င်း၊ ဒီကာမေသုကို ရှောင်ကြဉ်မှ ငါနတ်ပြည်ရောက်၍ ချမ်းသာမှာဟု၎င်း လွန်ကျူးချင်ပါရက်နဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏၊ ဒီနေရာမှာ လိမ်ယင်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဖြစ်၏။ လိမ်ယင်ငါငရဲကျလိမ့်မယ်၊ မလိမ်တော့ပါ
ဘူးလေဟု၎င်း၊ မုသာဝါဒကို ရှောင်ကြဉ်မှ ငါနတ်
ပြည်မှာဖြစ်၍ ချမ်းသာမယ်၊ သံသရာမှာလဲ နှုတ်တန်
ခိုးရိုမယ် ဟု၎င်း၊ လိမ်ချင်ပါရက်နဲ့ အောင့်အည်းပြီး
နေရ၏။ ဒီအရက်သေစာကို သောက်စားလိုက်ယင်
ငါငရဲကျ၍ ငရဲမှ ကျွတ်ပြန်တော့လဲ အရှူးအနွမ်း
ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ မသောက်တော့ပါဘူးလေဟု၎င်း၊
ဒီသုရာမေရယကိုရှောင်မှ နတ်ပြည်ကိုရောက်၍ ငါ
လူကောင်းနတ်ကောင်း ဖြစ်ရမှာဟူ၍၎င်း၊ သေခက်
ချင်ပါရက်နဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏။ အဲဒီလို
အောင့်အည်းပြီးနေရဒါ မကျပ်ဘူးလား။

တပည့်
ဆရာ

ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။
ပြီးတော့ ဒါနပေးတဲ့နေရာမှာလဲ ဒါနမပါယင် ငါ
ဟာသံသရာမှာ ဆင်းရဲပြန်တော့မယ်၊ ပေးအုံးမှဘဲ
ဟု၎င်း၊ ဒါနပေးမှ သံသရာမှာ သူဌေး သူကြွယ် ဖြစ်
ရမှာဟုကြွေးပေးတဲ့ အနေအားဖြင့်၎င်း၊ ငါစွဲတန်း
လန်းနဲ့ လုပ်ကြံရဒါ မကျပ်ဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။
ပြီးတော့ မိဘသေတဲ့အခါ ငါတို့ ဗမာထူးစံသည်
ဘုန်းကြီးနှင့်ချစ်ရတဲ့ထူးစံရှိတယ်၊ ထူးစံရှိတဲ့အတိုင်း
မလုပ်ယင် ငါ့ကို သူတပါးတွေက ကဲ့ရဲ့လိမ့်မယ်ဟု
ကဲ့ရဲ့မှာကိုကြောက်၍ မရှိ၊ ရှိဒါကို ထုတ်၍၎င်း၊ ချေး
ငှား၍၎င်း တုန်တုန်ရင်ရင်နဲ့ လုပ်ကြံရတွေဟာ၊
ပြီးတော့ ငါ့သားကလေးဟာ ရှင်ပြုရမည့်အရွယ်သို့

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ရောက်ပြီး မပြုဘဲနေက သူတပါးကဲ့ရဲ့ စရာဖြစ်လိမ့်
မယ်ဟု ကဲ့ရဲ့ မညှိဘေးကို ကြောက်၍ မရှိ-ရှိဒါကို
ထုခွဲ၍၎င်း၊ ချေးငှါး၍၎င်း၊ တန်တန်တိုတိုနဲ့ ပြုကြ
ရဒါ မကျပ်ဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ငါ့အလှူမှတော့ အကျော်တစေ ဖြစ်
သွားအောင် ဝက်သဲ၊ ကြက်သဲတွေကို ဆီရဲ့ရဲ့နဲ့
ကျွေးလိုက်မယ်က ဒါမှ ကိုယ်တော်တွေလဲပြုံးပြုံး
နဲ့ ဘုဦးပေးကြမှာဟု ချီးမွမ်းထောမနာမှုကို လို၍
ငါ့စွဲတန်းလန်းနဲ့ တဏှာတွေရစ်ပတ်ကာ လူကြဒါ
ကော မကျပ်ဘူးလား။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ဒီလိုခန့်ကြီးရက်ကြီးမှာ ဥပုသ်မစောင့်ပါ
က ငါ့အား အိမ်နီးချင်းတို့ ကဲ့ရဲ့ ဘွယ်ဖြစ်မယ်၊ အိမ်
နီးချင်းရိုသေအောင်တော့ ဥပုသ်စောင့်အုံးမှဘဲဟု
၎င်း၊ ဒါမှလဲ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၍ ငါ့ချမ်းသာမှာ
ဟု၎င်း၊ တဏှာမီး၊ ဒိဋ္ဌိမီးတွေလောင်လျက် ဥပုသ်
စောင့်ကြရဒါကော မကျပ်ဘူးလား။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး ကျပ်ပေမဲ့ သေတဲ့အခါကြတော့ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ
သမားလို အပါယ်မကျဘဲ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်း
သာဖြစ်ပြီး ချောင်တယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “အရှင်ကျုပ်၍ အသေချောင်ဒါက သဿတ” လို့ ပညာရှိတို့ ဆိုရိုး ပြုကြတယ်။ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့တဲ့ ၂-ဝါဒစလုံး သာသနာပ ပါဒတွေဘဲ၊ ဘုရားဝါဒကတော့ “ရှင်ချောင်, သေချောင်” ဝါဒကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် သတ္တဝါတွေ ထင်သလိုငါဆိုဒါမဟုတ်၊ ငါဆိုတာ ရှိလဲမရှိ၊ သတ္တဝါတို့၏အထင်မျှသာဖြစ်သည်။ မိုးဖွဲနဲ့ နေရောင်ပေါင်းဆုံမိ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သက်တန်းကိုင်းခေါ်အရောင်သုံးမျိုး အကွင်းကြီးကို “အကောင်ကြီး” ဟု အထင်မှားကြွဒါနဲ့ တူ၏။ စင်စစ်မှာ ဒီခန္ဓာကိုယ်သည် ကံ, စိတ်, ဥတု, အာဟာရ တရားတို့ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာ၍ မြဲလဲမမြဲ ဆင်းလဲဆင်းရဲ၏။ အစိုးလဲမရတဲ့တရားစုသာဖြစ်၏လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသဖြင့် ဒီခန္ဓာ အတွက် သူ့ဘဝါးအသက်ကိုလဲ မသတ်လိုပြီ၊ သူ့ဘဝါး ဥစ္စာကိုလဲ မခိုးလိုပြီ၊ ကာမေသုကိုလဲ မကျူးလွန်လိုပြီ၊ မုသားကိုလဲ မဆိုလိုပြီ၊ သုရာမေရယကိုလဲ မသောက်စားလိုပြီ၊ အဲဒီလို မလွန်ကျူးချင်၍ မလွန်ကျူးဘဲ သီလလုံခြုံဒါဟာ မချောင်ဘူးလား။

တပည့် ချောင်ပါတယ်ဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ ဒါနပြုတဲ့ နေရာမှာလဲ ငါတို့သိရတဲ့ အသိဉာဏ် သည် သာသနာတော်ကြီး ပေါ်လာ၍ သာသိရပေ တယ်။ အင်မတန် ကျေးဇူးကြီးတဲ့ သာသနာပါ လား။ သတ္တဝါတို့၏ အားထားဘွယ်ရာ သာသနာ ပါလားလို့ ကျေးဇူးကြီးတဲ့ သာသနာတော်ကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေ ပူဇော်တဲ့ အနေဖြင့် ဣဒါကို ထူးစုံလေ့ အရလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ပူဇော်ဒါဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိမီးလဲ မ လောင်၊ တဏှာမီးလဲ မလောင်သဖြင့် မချောင်ပါ လား။

တပည့် ချောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ နေရာမှာလဲ အစိုးရ လခစားတွေ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အလုပ်နားသလို နေ့တိုင်း တဏှာ ကျန်ခံနေရတဲ့ဒုက္ခမှ တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့် ချမ်း သာတဲ့ တဒင်္ဂ နိဗ္ဗာန်ကို ယူနေဒါဆိုတော့ တဏှာ ဒိဋ္ဌိမီး မလောင်သောကြောင့် မချောင်ပါလား။

တပည့် ချောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုကာလပေါ်မှာ တချို့သော မြို့သူမြို့သားတွေ စောင့်တဲ့ ဥပုသ်ကတော့ သစ္စာ ခေါ်ချင်ရော မ ကောင်းတဲ့ ဥပုသ်တွေပါကွာ၊ သာသနာပသမား တွေ၏ ဥပုသ်ကိုတောင် မမှီတာတွေ ရှိနေတယ်။ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ရှိပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ပညာဦးစီးပြီး ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်မှန်ယင် ဘာမ
ဆို ချောင်ပါတယ်။ သေပြန်ယင်လဲ အပါယ် မကျ
သောကြောင့် ချောင်ပြန်တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ‘ရှင်
ချောင် သေချောင်’ မဖြစ်ဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် ပညာဦးစီးသူ၏ ကုသိုလ်ကို ဥာဏ်သမ္မ
ယုတ် ကုသိုလ်၊ တိဟိတ် ကုသိုလ်၊ ဝိဝဇ္ဇာ ကုသိုလ်၊
သာသနာတိုင်း ကုသိုလ်လို့ ဆိုတယ်။ ပညာဦးစီး
တဲ့ ကုသိုလ်ကို ဥာဏ်ဝိပဿနာ ကုသိုလ်၊ ဒွိဟိတ်
ကုသိုလ်၊ ဝဇ္ဇာကုသိုလ်၊ သာသနာပကုသိုလ်၊ ကုလာ
စာရ ကုသိုလ်လို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပညာမဲ့ကလဲ ဒါနသီလပြုတယ်။ ပညာရှိကလဲ ဒါန
သီလ ပြုတယ်။ အပေါ်ယံကတော့ တူနေကြတယ်
သို့သော်လဲ အတွင်း သဘောက ကွဲကြတယ်။
မောင်စိန်ရဲ့ ကဲ့ပဲ့ကို ဥပမာပေးအုံးမယ်။

တပည့် မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ရှေးအထက်ကျော်ကာလက ဗမာနှင့် တရုတ် နယ်
စပ်ရှိ ရွာကလေးတရွာကို အကြောင်းပြုပြီး စကားများကြသတဲ့
ဒါနဲ့ တရုတ်က တွေးသတဲ့ “ဒီရွာကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး
စစ်တိုက်ကြရယင် သေကြေပျက်စီးကြရမည့် တန်းဘိုးသည် ရွာ
တန်ဘိုးလောက် မကဘူး။ သို့အတွက် ပညာရှိချင်း ကိုယ်အမှု
အရာဖြင့် ပညာပြိုင်၍ နိုင်သူက ယူတမ်းလုပ်မှ ရှုံးသူလဲ သက်သာ

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

နိုင်လှလဲ အကျိုးရှိ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီလိုတေးပြီး ဗမာ့ထံ ဒီအကြံ အစည်ကို ပြောခိုင်းသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဗမာကလဲ သဘောတူပြီး နေ့ရက်ကို သတ်မှတ်ကြလျက် ပညာရှိရှာကြဒါပေါ့။

ဗမာဘုရင်ကလဲ ပညာရှိရွေးချယ်ရန် အမတ်တွေကို ခေါ်ပြီး “ဘယ်သူသည် တရုပ်ပညာရှိနဲ့ ပြိုင်ရဲသလဲ” လို့ မေးတော့ တယောက်မှ မထွက်ဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဆိုယင် ‘ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ’ လို့ ဘုရင်ကမေးတော့ အမတ်တွေကအကြံပေးသတဲ့ “အရှင်မင်းကြီးဘုရား တရုပ်ပညာရှိနဲ့ ပြိုင်ရဲသူရှိယင် အခွန်စာသိန်း ထွက်သောရွာကို ပေးမယ်” လို့ မောင်းခတ်ယင် ပြိုင်ရဲသူ ပေါ်ပါလိမ့်မယ်” လို့ သံတော်ဦးတင်ကြသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်လဲ အမတ်တွေပေးတဲ့ အကြံအတွင်း မောင်းခတ်ခိုင်းရောတဲ့၊ ဒီတော့ ရွာ၏တောင်ဆီမှာ မောင်နီဆိုသူကလဲ အရက်မှူးပြီး လဲနေရာက မောင်းသံကြားသဖြင့် ဟယ် ဒီအသံကတော့ တဏှယ်ဟန်သကဲ့ “ငနီတို့ အရက်ဆမားကို အထက်သိကြား မ-ကိန်း ဆိုက်တာပ” ဟု ကြိမ်းဝါးကာ မောင်းဆရာကိုခေါ်၍ပြောသတဲ့ ပြောပုံကတော့ “ဟေ့ မောင်းဆရာ အကြောင်းရှာမနေနဲ့ တော့ အပေါင်းသဟာတွေ မပြိုင်ရဲတဲ့ပွဲကို ငါဝင်ကာ နဲ့၍ကြံလိုက်မယ်” လို့ပြောသတဲ့၊ ဒါနဲ့ မောင်းဆရာက “ခင်ဗျားနံမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” လို့ မေးတော့ “တောင်ဆိက မောင်နီ” တဲ့လို့ ပြောပြီး လှဲသွားသတဲ့၊ မောင်းဆရာလဲ ရေမိုးချိုးပြီး နန်းတော်ကို လာခဲ့ဘို့မှာ ကြားပြီးလျှင် ရှင်ဘုရင်ထံ ရခဲ့ကြောင်းကို သံတော်ဦးသတဲ့။

ဒါနဲ့ တော်တော်လေးကြာတော့ မောင်နီလဲ ရေမိုးချိုးပြီး နန်းတော်သို့ ရောက်လာသတဲ့၊ ရောက်လာတော့ ရှင်ဘုရင်က

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ မောင်နီကို နန်းတော်မှာ ကျွေးမွေး ထား၍ နေ့ရက်စေ့တဲ့အခါ မောင်နီကို ပညာရှိတို့၏ အဆောင် အယောင်ကို ဝတ်စေလျက် စစ်တပ်ခြံရံပြီးလျှင် တရုတ်နယ်စပ် သို့လွှတ်ရော့တဲ့ ဒါနဲ့ ၂-ဘက်သော မူးကြီးမတ်ကြီးများစုံတဲ့ အခါ တရုတ်ပညာရှိကြီးက ကိုယ်အမူအရာဖြင့် မေးခွန်းထုတ် သတဲ့။ “မင်းတို့ဘုရင်သည် ငါးပါးသီလ လုံခြုံရဲ့လား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်ငါးချောင်းကို ထောင်ပြုသတဲ့။ ဗမာဘက်က မောင်နီက ဘယ်လို တွေးသလဲဆိုတော့ “ငါ့ကို သူတို့ အရက် သမားမှန်းသိလိမ့်မယ်။ သိသည့်အတွက် မင်းတနေ့ကို အရက် ငါးပုလင်းကုန်အောင် သောက်နိုင်ရဲ့လား” မေးဒါဘဲဟု အထင် ရှိပြီး “ငါးပုလင်းမက ဆယ်ပုလင်းတောင် ကုန်အောင် သောက် နိုင်ရဲ့” ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်ဆယ်ချောင်းကို ထောင်ပြု လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ တရုတ်ပညာရှိကြီးက “သူတို့ ဗမာဘုရင် သည် ငါးပါးသီလတွင်မက ဆယ်ပါးသီလတောင် လုံတယ်ဆို ပါးကလား တော်ပါပေတယ်” လို့ အောက်မေ့သတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆက်ပြီး မေးပြန်ဒါက “မင်းတို့ဘုရင်သည် တိုင်းသူ ပြည်သားကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားရဲ့လား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် နဲ့ ရင်ဝကို လက်ဝါးနဲ့ သပ်ပြုသတဲ့။ ဒီတော့ မောင်နီက “အင်း မင်းအရက် ဆယ်ပုလင်းကုန်အောင်သောက် ယင် ရင်မပူ ဘူးလားလို့ မေးဒါဘဲလို့ ထင်ပြီး ဘယ် နှယ် ရင်ပူရုံကမလဲ ကျောရော ရင်ရော အကုန် ပူသွားဒါဘဲ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ “ကျောရော ရင်ရော လက်ဝါးနဲ့ သပ်ပြုသတဲ့” ဒီတော့ တရုတ် ပညာရှိကြီးက “အော်... သူတို့ဗမာဘုရင်သည် ကျောသား ရင်သားမခြား သနားတော်မူသတဲ့ တော်ပါပေတယ်” လို့

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

အောက်မေ့သတဲက္ကံ၊ ဒါနဲ့ဘဲ ဗမာက အနိုင်ရပြီး ပြန်ခဲကြရ
တယ်၊ ဒီနေရာမှာ အပေါ်ယံတွင်တော့ ပုစ္ဆာအဖြေဟာ ပြေနေ
ပေမဲ့ အတွင်းသဘော ရည်ရွယ်ချက်တွေကတော့ ပြဒါးတ
လမ်း သံဘလမ်း ဖြစ်စနေဘူးလစး။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး-ဒီလိုပေါ့၊ ပညာရှိနဲ့ ပညာမဲ့သည် အ
ပေါ်ယံတွင်တော့ သူလဲဒါနသီလပြု၊ ငါလဲဒါနသီလပြု၊ သူလဲ
သားရှင်ပြု ငါလဲသားရှင်ပြု တူနေကြဒါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ အတွင်း
စိတ်ဓါတ်ကတော့ အဖြူနဲ့ အမဲ ကွဲလွဲကြတယ်။ ပညာမဲ့က
ငါကောင်းစားဘို့ ဒါနပေးတယ်။ ပညာရှိက သာသနာတော်
ကို ပူဇော်ခြင်းငှါ ဒါနပေးတယ်၊ ပညာမဲ့က ငရဲကြောက်၍
ငါးပါးသီလမြတ်တယ်၊ ပညာရှိက မမြဲသောခန္ဓာကြီးကို အမှိုက်ခံ၍
မကျွေးလိုသဖြင့်ငါးပါးသီလမြတ်တယ်၊ ပညာမဲ့က နတ်ပြည်ရောက်
ဘို့ ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ ပညာရှိက တနေ့ တရက် တဏှာကျွန်
အဖြစ်မှ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ သုခကို လို၍ ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ ပညာ
မဲ့က ငါတို့ဘုန်းကြီးမှ ဂစ္ဆာမိတယ်၊ ပညာရှိက သံဃာစင်္ဃာ
ဂစ္ဆာမိတယ်၊ ပညာမဲ့က ထူးစံကို လေးစားတယ်၊ ပညာရှိက
မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို လေးစားတယ်၊ ပညာမဲ့က အများ
ကောင်းယင် လိုက်၍ကောင်းတယ်၊ ပညာရှိက အများကောင်း
တိုင်း လိုက်၍မကောင်း၊ ပညာမဲ့က နံမည်ကြီးသူ ပြောယင်
ယံကြည်တယ်၊ ပညာရှိက နံမည်ကြီးတိုင်းလဲ လိုက်၍ ဧယု၊
ပညာမဲ့က အထူး အဆန်းကို မြတ်နိုးတယ်၊ ပညာရှိက
သဘောမှန်မှ မြတ်နိုးတယ်၊ ပညာမဲ့က ရှေ့ထူတဲ့ ဘုရားမှ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

လေးစားတယ်၊ ပညာရှိက ဘုရား ၂-မျိုးမထား တသားထဲ သာ ထားတယ်၊ ပညာမဲ့က ဘုရားရှာထွက်လေ့ရှိတယ်၊ ပညာ ရှိက ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အခွင့်ရတိုင်း ပွားများ၍ နေတယ်၊ အတွင်းသဘောချင်း မကွာလားမေခင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ကွာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် ဘုရားကြိုက် ဒါနသီလ ဖြစ်ဘို့ရာ ပညာဦးစီးမှသာ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ပညာဦးမစီးပါက အပေါ်ယံတွင်သာ တူနေကြပေမဲ့ အတွင်းသဘော ကား ဘုရားကြိုက်မဟုတ်ပေ၊ အဲဒီတော့ ပညာဦး စီးဘို့ဆိုဒါလဲ ပညာရှိကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ဘဲဦးစီး နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် ဦးမစီးနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောဒါပေါ့ကွဲ့.....

အသေဝနာစ ဗာလာနံ၊ ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ၊

ပူဇာစ ပူဇနေယျာနံ၊ တေ မဂ်လ မုတ္တမံ။

ဗာလာနံ-ပညာလွန်နဲ့ လူမိုက်မဲတို့အား၊ ယာအသေဝနာစ- အကြင်မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ခြင်းသည်၎င်း၊ ပဏ္ဍိတာနံ-ကြောင်း ကျိုးမြော်မြင် ပညာရှင်တို့အား၊ ယာသေဝနာစ- အကြင်မှီဝဲ ဆည်းကပ်ခြင်းသည်၎င်း၊ ပူဇနေယျာနံ- ပူဇော်သင့် ပူဇော် ထိုက်ကုန်သော ဂုဏ်ရတနာ ဝယဝံ့စို တို့အား၊ ယာပူဇာစ-အကြင် ပူဇော်ခြင်းသည်၎င်း၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တေ-ဤသုံးပါးသောတရား သည်လျှင်၊ ဥတ္တမံ-မြိုင်လာတိုင်းရှု၊ အမြတ်ဆုံးသော၊ မဂ်လံ

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန် အကြောင်းမှန်သမို့် အကောင်းဆုံး ကေန် သာလျှင်တည်း။

တပည့် သာဓု- သာဓု- သာဓု။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ... စပါးလိုချင်ယင် ဘယ်သူ့ထံ ချဉ်း ကပ်ရမှာလဲ။

တပည့် စပါးရှိသူထံ ချဉ်းကပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ စပါးမရှိ မီးရထားမှာ တောင်းစားနေရတဲ့ သူ တောင်းစားထံ ချဉ်းကပ်လို့ ရပါ့မလား။

တပည့် မရနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ စာတတ်ချင်ယင် ဘယ်သူ့ထံ ချဉ်းကပ်ရမလဲ။

တပည့် စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ထံ ချဉ်းကပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တရားရချင်ယင် ဘယ်သူ့ထံ ချဉ်းကပ်ရမလဲ။

တပည့် တရားသိသူထံ ချဉ်းကပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရချင်တာက တရား၊ ချဉ်းကပ်တာက စာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီလိုဆိုကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး... ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ပိဋကတ် သုံးပုံဆောင် ပေါဋ္ဌာလရဟန်းကြီး စာတတ်လုံးမှ မတတ်တဲ့ သမ္မဏေထံ ချဉ်းကပ်ရဒါကို ကြည့်ကွဲ့၊ ဒို့ဗမာပြည်က ကိုစာတတ်တို့မှာ မာနကြီး မြင်းမိုရ်တောင်ကြောင့် ဗမာပြည်မှာ သာသနာမစည်ဘဲ အဝါ ထည်ကို ရောင်းစားကြတဲ့ သင်္ကန်းကုမ္ပဏီသာ သူဌေး ဖြစ်

ရတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ဝမ်းနည်းစရာပါဘုရား။

သီလသိက္ခာခန်းပြီး၏။

သမာဓိသိက္ခာခန်း

ဆရာ သီလသိက္ခာ အကြောင်းကို ပြောပြီး၍ သမာဓိ
သိက္ခာအကြောင်းကိုပြောကြအုံးစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သမာဓိတရားများ ဘယ်လောက်မှန်မြတ်သလဲ ဆို
တော့ ရတနသုတ်ပရိတ်မှာ အောက်ပါ အတိုင်း
ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

ယံဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော ပရိဝဏ္ဏယံ သုစိံ၊

သမာဓိမာနန္တရိကည မာဟု၊

သမာဓိနာ တေန သမော နဝိဇ္ဇတိ၊

ဣဒမ္ပိဓမ္မေ ရတနံ ပဏတံ၊

တေန သစ္စေန သုဝတ္တိဟောတိ။

ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော-သုတ၊ သာဝက၊ ပစ္စေက ဟု ဗုဒ္ဓသုံးဆူ ချီးမွမ်း
အပ်သော သူတို့ထက် ကဲပြားရုဏ်နေ သင်္ချေမက သာလွန်ထူးမြတ်
လှသည့် သုံးလောကဆီမီး ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်
ယံသမာဓိ- အရိယာ မဂ်ဥာဏ်သန်လျက်နှင့် တွဲဘက်ယှဉ်ဘိ
အကြင်သမာဓိသည်။ သုစိံ-ကိုလေသာရန်မှူး မြူညစ်ကျေးမှု
ကင်းဝေ စင်ပ ဖြူစင်လှ၏ဟူ၍၊ ပရိဝဏ္ဏယံ-ချီးမွမ်းမြှောက်
စား ဟောကြားတော်မူလေပြီ၊ ယံသမာဓိ-အရိယာမဂ် ဥာဏ်

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

သန်လျက်နှင့် တွဲဘက်ယှဉ်ဘိ အကြင်သမာဓိကို၊ အနန္တရိကံ-
မိမိကွယ်ပ ခြားမဲ ကာလ၌ မုချဆတ်ဆတ် အကျိုးကို ပေးတတ်
၏ဟူ၍၊ ဗုဒ္ဓါ-သုံးဘုံ ကျော်တည်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
တို့သည်၊ အာဟု- သံသာကျူးသိ ဟောတော်မူကြလေကုန်ပြီ၊
တေနသမာဓိနာ-ဤသို့အထူး ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် ချီးကျူးအံ့အား
ပြောဆို၍ မကုန်နိုင်သော သမာဓိတရားနှင့်၊ သမေခ-တူမျှနှိုင်းဘိ
တစုံတခုသော ရူပ, အရူပ သမာဓိသည်၊ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိချေ၊
ဣဒမ္မိဓမ္မေ အယံဝေဓမ္မော-ဤသို့အထူး ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် ချီး
ကျူးအံ့အား ပြောဆို၍ မကုန်နိုင်သော ဤသမာဓိတရားသည်
သာလျှင်၊ ပဏ္ဍိတံ-လောကီရတနာ အဖြာဖြာတို့ထက် ကဲသာ
လွန်မြတ် ချီးမွမ်းအပ်သော၊ ရတနံ- ကိုးကွယ်ရာအစစ် ရတနာ
ကြီးဖြစ်တော်မူပါပေ၏။

၎င်းဒေသနာအရ မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတဲ့ သမာဓိသည်
အရဟတ္တမဂ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့သမာဓိ ဖြစ်တယ်၊ ၎င်းအောက် အဘိုး
တန်ဒါက အနာဂါမ်မဂ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ သမာဓိ၊ ၎င်းအောက် အဘိုး
တန်ဒါက သကဒါဂါမ်မဂ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ သမာဓိ၊ ၎င်းအောက် အ
ဘိုးတန်ဒါက သောတာပတ္တိမဂ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ သမာဓိ၊ ၎င်းအောက်
အဘိုးတန်ဒါက ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ ဈာနသမာဓိ၊ ၎င်း
အောက် အဘိုးတန်ဒါက ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ ဥပစာရ
သမာဓိ၊ ၎င်းအောက် အဘိုးတန်ဒါက ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့
ယှဉ်တဲ့ ခဏိကသမာဓိတို့ဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အထက်က စကားတွေကို သတ္တုချကြည့်မယ်ဆိုယင်
မဂ်ဉာဏ်နဲ့ သော်၎င်း၊ သို့မဟုတ် ဝိပဿနာ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဥာဏ်နဲ့ သော်၎င်း ယှဉ်တဲ့ သမာဓိမှသာ အဘိုးတန်
ဒါဘဲကွဲ့၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ မဂ်ဥာဏ်၊ ဖိုလ်ဥာဏ်နဲ့
လဲမယှဉ်၊ ဝိပဿနာဥာဏ်နဲ့ လဲ မယှဉ်တဲ့ သမာဓိ
တို့သည် အဘိုးမတန်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရဒါပေါ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်ဘုရား။
သာသနာပကာလမှာ ရသေ့ တွေရတဲ့ ဈာန်တို့သည်
မဂ်ဥာဏ်၊ ဖိုလ်ဥာဏ်၊ ဝိပဿနာဥာဏ်နဲ့ မယှဉ်
တဲ့ အတွက် အမျိုးမျိုးသော ဒိဋ္ဌိအယူတွေ ဖြစ်
လာတယ်။ ဝိပဿနာဥာဏ်နဲ့ မယှဉ်တဲ့ ဈာန်
သမာဓိကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူပေါ်ပုံတွေ ပြောအုံး
မယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။
ရှေးတုန်းက ရသေ့ကြီးတပါးသည် ပြင်းထန်သော
အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဈာန်တရားကို အားထုတ်ရာ
ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုရ၍ ဘဝတသိန်းအတွင်း ဖြစ်ခဲ့
သော ခန္ဓာအစဉ်ကို မြင်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ အကြံဖြစ်
လာသတဲ့ “သတ္တဝါတို့သည် ဘဝတသိန်းအတွင်း
သာ သေလိုက်ဖြစ်လိုက်နဲ့ အမြဲမတည်ပြောင်းလွှဲ
ကြရ၏၊ ဘဝတသိန်းမှ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော သင်္ခါ
ရတို့၌ မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲ နေကြရ၏” လို့
သဿတဒိဋ္ဌိ အယူပါဒ လောကကြီးမှာ ပေါ်လာ
တယ်။

ပြီးတော့ ရသေ့ကြီး တပါးကလဲ ထို့အတူ ပြင်းထန်
သော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဈာန်တရားများကို အားထုတ်ပြန်ရာ

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရ၍ သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း ၁၀-အတွင်း ရှိ ခန္ဓာ အစဉ်ကိုမြင်၍ “သတ္တဝါတို့သည် သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း ၁၀-တွင်းသာ သေလိုက်၊ ဖြစ်လိုက်နဲ့ ပြောင်းလွဲကြရကုန်၏။ ထိုမှ ရှေးအဘို့၌ ဖြစ်ကုန်သော သင်္ခါရ တရားတို့သည် မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲတည်ကြရကုန်၏”လို့ သဿတဒိဋ္ဌိ အယူ ဝါဒ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တယ်။

ပြီးတော့ ရသေ့ကြီးတပါးကလဲ ထို့အတူ ပြင်းထန်သော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဈာန်တရားများကို အားထုတ်ပြန်ရာ ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုရ၍ သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း ၄၀-အတွင်းရှိ ခန္ဓာအစဉ်ကို မြင်၍ “သတ္တဝါတို့သည် သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း လေးဆယ် အတွင်းသာ သေလိုက်၊ ဖြစ်လိုက်နဲ့ ပြောင်းလွဲကာနေကြရကုန်၏။ ထိုမှ ရှေးအဘို့၌ သင်္ခါရတို့သည် ပြောင်းလွဲခြင်းမရှိ မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲ နေကြရကုန်၏” လို့ သဿတဒိဋ္ဌိ အယူ ဝါဒကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြန်တယ်။ ယခုပြောခဲ့တာက ဈာန်အဘိညာဉ်သမာဓိကြောင့် သဿတဒိဋ္ဌိ အယူပေါ်မူ့ဖြစ်တယ်။ ဧကစ္စသဿတဝါဒ ဖြစ်ပုံကို ပြောအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ကမ္ဘာတည်ဦးကပထမဈာန်ဘုံမှ စုတေပြီးလှူပြည်ကို ရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ရှိသတဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်ကို ရှုံးမုံးပြီး ရသေ့လုပ်ကာ ဈာန်တရားများကို အားထုတ်သတဲ့။ ဒါနဲ့ဘဲ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရရောက်တဲ့ သူရတဲ့ အဘိညာဉ်ကလဲ လွန်ခဲ့

တဲ့ တဘဝကိုသာ မြင်နိုင်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူရတဲ့ အဘိညာဉ်နဲ့ ငါသည် ဘယ်ဘဝက လာခဲ့ဒါလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ပထမ
 ဈာန်ဘုံမှ လာခဲ့ဒါကိုမြင်သတဲ့၊ ပထမဈာန်ဘုံမှာ ငါတို့ရှိစဉ်က
 ငါတို့၏အရှင် ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည် ရှိသေးသလားလို့ ကြည့်ပြန်
 တော့ ရှိနေသေးဒါကို တွေ့သတဲ့၊ ဒါနဲ့ ၎င်းရသေ့ကြီးသည် “ထို
 ငါတို့အရှင်သခင် ဗြဟ္မာကြီးကား မအို-မနာ-မသေ-အမြဲနေရ၏
 ထိုဗြဟ္မာကြီးသည် လောကကြီးကို ဖန်ဆင်း၏၊ သတ္တဝါတွေကို
 ဖန်ဆင်း၏ သတ္တဝါတို့၏ အရှင်သခင် ဖြစ်၏၊ ထိုဗြဟ္မာကြီး
 ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သတ္တဝါတို့သာ အိုကြရနာကြရ၊ သေကြရ၊
 ကုန်၏”လို့ ကေစ္စ သဿတဝါဒကြီး လောကကြီးမှစပေါ်လာ
 ပြန်တယ်။

ပြီးတော့ နတ်ပြည်မှာ ခိဋ္ဌာပဒေါသိကာနတ် ဆိုဒါရှိတယ်၊
 ၎င်းနတ်များ အလွန်လျှင်အရယ်သန်ကုန်၏၊ ရယ်ခြင်းဖြင့် အချိန်
 ကုန် ကုန်၏၊ တခါ တခါ အရယ်လွန်သဖြင့် အချိန်ကို သတိမရ
 ကုန်ဘဲ စားချိန်လွန်၍ သေကြရကုန်၏၊ ထိုနတ်မျိုးတွင် နတ်သား
 တယောက်သည် စားချိန်ကို သတိမရဘဲ အရယ်လွန်၍ သေပြီး
 လျှင် လူ့ပြည်မှာဖြစ်လာသတဲ့၊ လူဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လျှင်
 ကာမဂုဏ်၌ အပြစ်မြင်ကာ ရသေ့ပြု၍ ဈာန်တရားတို့ကို အား
 ထုတ်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ဘဲ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရလာတယ်၊ သူ၏
 အဘိညာဉ်ကလဲ တဘဝကိုသာမြင်နိုင်သတဲ့၊ သူ့လဲအရင်ပုဂ္ဂိုလ်
 လိုဘဲ ငါဘယ်ဘဝကလာခဲ့ဒါလဲလို့ ကြည့်ပြန်တော့ ခိဋ္ဌာပဒေါ
 သိကာ နတ်မျိုးက လာခဲ့ဒါကိုသိပြီး အခြားနတ်တွေ မသေ
 သေးဒါကို မြင်ဒါနဲ့ ‘အော်-ငါတို့ ခိဋ္ဌာပဒေါသိကာနတ်မျိုးသာ
 ဖြစ်ရ၊ ပျက်ရ၊ ပြောင်းလွဲရပါကလား၊ အခြားနတ်တို့သည်မအို

မနာ၊ မသေ၊ အမြဲနေကြကုန်၏'လို့ ကေတုသဿတဝါတ ပေါ်လာပြန်တယ်။

ပြီးတော့ နတ်ပြည်မှာ မနောပဒေါသိကာဆိုတဲ့ နတ်တမျိုး ရှိပြန်တယ်။ ထိုနတ်မျိုးတို့သည် သူတပါးတို့၏ စည်းစိမ်ကို တူညီစွာ အစွမ်းအားဖြင့် တစိမ့်စိမ့် ကြည့်သဖြင့် စားချိန်ကို သတိမရဘဲ အချိန်ကိုလွန်၍ သေတတ်ကုန်၏။ ထိုနတ်မျိုးတို့တွင် နတ်သားတယောက်သည် နတ်ပြည်မှတုတေ၍ လူဖြစ်လာတယ်။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ ရသေ့ပြုသတဲ့။ ရသေ့ ပြုပြီးတဲ့ အခါ ဈာန် တရားကိုအားထုတ်၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုရပြန်တယ်။ သူ၏ အဘိညာဉ်ကလဲ တဘဝကိုသာ မြင်နိုင်သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူလဲ အရင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလိုလဲ ငါသည် ဘယ်ဘဝက လာခဲ့ဒါလဲလို့ ကြည့်ရာ မနောပဒေါသိကာနတ်မျိုး မှ လာခဲ့ကြောင်းကိုသိပြီး အခြားနတ်တို့ မသေသေးဒါကို မြင်သဖြင့် “အော်.... ငါတို့မနောပဒေါသိကာ နတ်မျိုးသာ သေရ ဖြစ်ရနဲ့ ပြောင်းလဲကြရပါကလား၊ အခြားနတ်တို့သည် မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲနေကြကုန်၏” လို့ ကေတုသဿတဒိဋ္ဌိကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ကဲ မောင်စိန်ရေ ဝိပဿနာ ဥာဏ်နဲ့ မယှဉ်တဲ့ သမာဓိတို့သည် မှားသော အယူတွေကိုသာ ဖြစ်စေသောကြောင့် အဘိုးတန်ရဲ့လား။

တပည့် မတန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး- ဒါကြောင့် သီလ သိက္ခာလဲ ပညာ ဦးစီးမှ အဘိုးတန်တယ်။ သမာဓိ သိက္ခာလဲ ပညာဦးစီးမှ အဘိုးတန်တယ်။ ပညာသာဦးစီးမယ်ဆိုယင် ဧကံက

သမာဓိလဲ အဘိုးတန်ဒါဘဲ၊ မြတ်စွာဘုရား တရား
 ဟောတဲ့အခါ ရှေးဦးစွာ ကျွတ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို
 ကြည့်တော်မူတယ်။ ၎င်းနောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
 မြောက်ရမည့် သူလား၊ ခြောက်ရမည့် သူလား၊
 ဆိုဒါ ဆင်ခြင်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏စရိုက်နဲ့ သင့်တင့်တဲ့
 ဒါနကထာ သီလကထာ သဂ္ဂကထာတို့ကို ဟော
 တော်မူတယ်။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်ဒါနကြောင့်
 ဘယ်လိုချမ်းသာသူနှင့် ပြည့်စုံရတယ်၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်
 သည် ဘယ်သီလကြောင့် ဘယ်နတ်ပြည်မှာ နတ်
 စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရတယ် စသည်ဖြင့် ကြားရ
 တော့ ကြားရသူ၏ စိတ်သည် ထိုတရား စကားမှ
 တည်ငြိမ်ပြီး မနေဘူးလား။

တပည့် တည်ငြိမ် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဟောတဲ့ တရားစကားက အကြောင်းနဲ့ အကျိုး တွဲ
 ဟောနေဒါဆိုတော့ ကြားရသူ၏စိတ်သည် “အော်
 ဒီလိုကောင်းမှုတွေကြောင့် ကောင်းမှုနဲ့စွာ ဖြစ်ရ၍
 ဒီလို မကောင်းမှုတွေကြောင့် မကောင်းကျိုးတွေကို
 ခံစားနေရဒါပါကလား” လို့ အကြောင်း အကျိုး
 တွေကို သိတဲ့ ဥာဏ်ကော မဖြစ်မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီအကြောင်းအကျိုးကို သိတဲ့ ဥာဏ်သည် အနတ္တ
 ခေါ် ဝိပဿနာဥာဏ်ဘဲကွဲ့၊ တရားစကားမှာ တည်
 ငြိမ်နေဒါက ခဏ်ကသမာဓိ၊ အကြောင်းအကျိုးကို

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

သိနေဒါက ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ကိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်
နဲ့ ယှဉ်တဲ၊ ခဏ္ဍိကသမာဓိ မဖြစ်သေးဘူးလား။

တပည့်
ဆရာ

ဖြစ်ပါပြီဘုရား။
ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ၊ ခဏ္ဍိက သမာဓိ အဘိုး
တန်ပုကို ပြောအုံးမယ် အဲဒီလို ဒါနကထာ၊ သီလ
ကထာ၊ သဂ္ဂကထာတွေကိုဟော၍ သတ္တဝါတွေ၏
စိတ်သည် တည်ငြိမ်ပြီး အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကိုဆင်
ခြင်နိုင်တဲ့ အခြေသို့ ရောက်လတ်သော် - ပင်းမင်း
ဆရာသည် အဝတ်ကိုဖြူအောင်ချွတ်၍ လိုရာဆေး
ဆိုးသလို ပင်းမင်းဆရာနဲ့ တူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသည်
သစ္စာလေးပါး တည်းဟူသော ဆေးကို ဆိုးတော်မူ
တယ်၊ ထိုအခါ ပါရမီခါတ်ခံအလိုက် အချို့ ကသော
တာပန့်၊ အချို့ က သကဒါဂါမ်၊ အချို့ က အနာဂါမ်
တည်ကြရတယ်ဆိုဒါ နိပါတ်တော်တွေမှာ အထင်
အရှား တွေ့ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါ တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ခဏ္ဍိက သမာဓိသည် အားသေးပေမဲ့ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တော့ အဘိုးမတန်ပါလား။

တပည့်
ဆရာ

တန်ပါတယ်ဘုရား။
ယခုကာလအချို့ က မွဉ်းနိုးဆရာတို့သည် ဝိပဿနာ
ကို နောက်မှပြုမယ်ဆိုပြီး သမာဓိခန်းကို အလုပ်ခိုင်းကြတယ်၊
ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်ကား အရေးမကြီး
ပါ၊ ပညာမရှိဘဲ သံယောင်ဘမ်း၍ ဆရာလုပ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့
အတွက် သာသနာတော်ကြီးကို ထိခိုက်သည့်အပြင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်

တို့၏ တပည့်တို့ကား သနားစရာ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဘယ်လောက် သနားစရာ ကောင်းသည်ကို ပြောရအုံးမယ်၊ တရားအစစ်ခံရန် အတွက် ဖိုလ်ဝင်စားပြန်၊ မျက်နှာမှာမဲလျက်ပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်း မှ အရည်တွေ ယိုလျက် တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ ၁၅-မိနစ်လေးကံကြမ္မာ သတိရလာတယ်။ ထိုအမှုအရာကို မြင် ရတော့ ကြောက်စိတ်ဝင်လစကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သနားမိ၏ မင်းတို့ဆရာက ဘာလို့ ပြောသလဲလို့ မေးတဲ့အခါ “ဖိုလ်ဇော စောဒါလို့ ပြောဒါဘဲ၊ ဘီလူးဘဝက လာခဲ့သောကြောင့် မင်း ဖိုလ်ဟာ ကြမ်းတမ်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက် ၏။ ဒါနဲ့ ပြောလိုက်ရတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့ ဘယ်ဘဝကဘဲလာ လာ ဖိုလ်ဇောဆိုဒါကတော့ ချမ်းသာဒါချည်းဘဲ၊ အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်လောက် ဘယ်သူမှ မကြမ်းဘူး၊ ထိုမထေရ် ဖိုလ်ဝင်စား တဲ့အခါ ချမ်းချမ်းသာသာပါဘဲ၊ မင်း နောက်ထပ်ပြီး ဒီဖိုလ်ကို မဝင်စားနဲ့ ရောဂါ ရလိမ့်မယ်လို့ ပြော၍ ဝိပဿနာ ဥာဏ် အမြင်ကိုပြောကာ ထိုဥာဏ်ကိုသာ ဆင်ခြင်လေဟု ဆုံးမပြီး လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ။

နောက်တသုတ် မိန်းကလေးတွေ လာပြန်တော့ ဖိုလ်ဝင်စား မခိုင်းရဲဘူး - မင်းတို့ ဖြစ်ပုံကိုဘဲ ပြောလို့ ဆိုရတယ်။ ပြောကြ တယ် “ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာတော့ သာမုမသိဘူးတဲ့၊ ခြေထောက် တွေလဲ ဒူးအထိအေးတယ်၊ လက်တွေလဲ တတောင်ဆစ်ထိ အေး တယ်” လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဆက်မေးရတယ် “ကောင်းပြီး သတိရလာတဲ့အခါ ပင်ပန်းသလား ချမ်းသာသလား” လို့ မေး တော့လဲ “ပင်ပန်းတယ်” လို့ ပြောကြတယ်။ နောက်ထပ် “ဒီဖိုလ် ကို ဝင်စားရမှာကြောက်တယ်” လို့ လျှောက်တယ်။ နောက်ထပ်

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဝင်စားရုံမှာ ကြောက်တယ်ဆိုယင် ကြောက်စရာ ဖိုလ်ဖြစ်မနေ ပါလား၊ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတော့ မှန်ချမ်းသာမဟုတ် “မဂ်ပင်ပန်း ဖိုလ်ပင်ပန်းတွေ” ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သာသနာ တော်ကြီး ကောင်း သေးရဲ့လား၊ တကယ်မဂ်ဥဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို လိုချင်တဲ့ သူတော် ကောင်းကလေးတွေမှာ ဒုက္ခတွေဖြစ်၍ သနားစရာ ဖြစ်ကုန်ပါ ပေါ့ကလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ သနားစရာပါဘဲဘုရား။

ဆရာ သမထ ဆရာ အချို့၏ အမှားကို ပြုယင် ဝိပဿနာ ဆရာအချို့ တို့၏အမှားကိုလဲ မပြတ်နေ၍မဖြစ် သာ သနာတော်ကြီး လမ်းမှန်ရေး အတွက် ပြောရအုံး မယ်၊ အနတ္တကို သိပြီးယင် အပီယံ တခါးပိတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို သေချာပေါက် ဖြစ်သောကြောင့် “ဒါန သီလ လုပ်စရာ မလိုပြီ။ အနတ္တ အသိဉာဏ်သည် တသံသရာလုံးက မိုက်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေကို လျှော် ပစ်နိုင်သောကြောင့် ခုနစ်ဘဝအတွင်းမှာ မိုက်သမျှ အကုသိုလ်ကို ဘာပြု၍ မလျှော်ပစ်နိုင်ရမှလဲ” ဟု ဆိုကာ ဘယ်အကုသိုလ်မျှ မရှောင် ကြဉ်ကြချေ။ ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့၏ အသိဉာဏ်သည် ကုသိုလ် လမ်းကိုမသွားဘဲ အကုသိုလ်လမ်းကို လိုက်စေသော ကြောင့် ဉာဏ်ကောင်းလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်ဘဝကတုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ဒါန သီလမှာဒိဋ္ဌိပိုး က ထိုး၊ တဏှာသောက်ကကိုက်နဲ့ ပိုးစားလောက်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ကိုက် ကုသိုလ်တွေဖြစ်တယ်၊ အနတ္တ ဥာဏ်ကိုရ၍
သောတာပန် တည်တဲ့အခါ ဒိဋ္ဌိပိုးထိုးစရာ မရှိသည့်
အတွက် အဘိုးတန်တဲ့ ဒါနသီလတွေ မဖြစ်ပါလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဘိုးမတန်တဲ့ ပိုးစား လောက်ကိုက် ကုသိုလ်ကို
ပြုခဲ့ပြီးမှ အဘိုးတန်တဲ့ ဝိဝဇ္ဇာကုသိုလ်တွေကြော့မှ လွှင့်
ပစ်ရမယ် ဆိုတော့ နည်းလမ်းကျပါ့မလား။

တပည့် မကျပါဘုရား။

ဆရာ သောတာပန်အင်္ဂါမှာ-“ဗုဒ္ဓေ အဝေစ္စ ပသာဒေါ
ဓမ္မေ အဝေစ္စ ပသာဒေါ၊ သံဃေ အဝေစ္စ ပသာ
ဒေါ”လို့ ဆိုဒါ ရတနာသုံးပါးအတွက်ဆိုယင် ဘာ
ကိုမှ မနုမ္ဘော လှူလို့ အားမရနိုင်လို့ ဆိုဒါကဲ့၊
‘အရိယ ကန္တေ ဟိ သီလေဟိ သမ္ပန္နာဂတော’ဆိုဒါ
က မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေကို မလုပ်
ချင်၍ မလုပ်ဘဲ အလိုလို သီလလုံခြုံဒါကို ဆိုဒါကဲ့၊
ဒီလိုဆိုတော့ အထက်က ဝိပဿနာ ဆရာပျက်တို့၏
စကားနဲ့ စကြာဝဠာမကွာပါလား။

တပည့် ကွာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး--- ဒါကြောင့် ဝဇ္ဇာကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ဒါန သီလ
သမထတို့ကိုသာပယ်၍ ဝိဝဇ္ဇာကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ ဒါန
သီလ သမထ တို့ကို မပယ်ဘူး၊ ဒါမှ မြတ်စွာ
ဘုရား၏ အလိုကျတယ်၊ “ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော”
ဆိုဒါ ဝိဇ္ဇာဦးစီးတဲ့ စရဏတရားနဲ့ ပြည့်စုံတယ်

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

လို့ ဆိုတယ်၊ ဘုရားတပည့်တွေလဲ ဝိဇ္ဇာဦးစီးတဲ့ စရဏတရားများကို ပြုကြရမယ်မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

သမာဓိသိက္ခာခန်းပြီး၏။

ပညာသိက္ခာခန်း

ဆရာ

ပညာဆိုဒါ “ပကာရေန-အပြုစားအားဖြင့်၊ ဇာနာတိ-သိတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်” ပညာ-ပညာမည်၏” တဲ့ ဒီနေရာမှာ “အပြား” ဆိုဒါ အနိစ္စအပြား၊ ဒုက္ခအပြား၊ အနတ္တအပြားကို ဆိုဒါ ကဲ့ ဒီအပြားကို သိအောင် လေ့ကျင့်ဒါကို ပညာသိက္ခာလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ

အဖြူ အနီလို့ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဘာအဖြူလဲ ဘာအနီလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်၊ နွားဖြူ၊ နွားနီလို့ ဝိသေသျှပါ ထဲ ပြီးပြောမှ စကားစုံသလို “အနိစ္စ-မမြဲဒါ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲဒါ အနတ္တ-အစိုးမရဒါ” ဆိုတဲ့ နေရာမှာလဲ “ဘာမမြဲဒါလဲ၊ ဘာဆင်းရဲဒါလဲ၊ ဘာအစိုးမရဒါလဲ” လို့ မေးစရာစကား ကျန်တယ်၊ “မမြဲဒါ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ ဆင်းရဲဒါ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ အစိုးမရဒါ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော” လို့ ပြောမှ စကားစုံတယ်၊ ဒါကြောင့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ပြုမယ်ဆိုလျှင် အရင်းခံဖြစ်တဲ့ အခံတပရမတ် တခု
ခုကို လက်ဦးပြုပြီးမှ လက္ခဏာယဉ်သုံးပါးကို ပြရ
တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
ဆရာ ယခင်တရားတုမှာ စိတ်ပရမတ်နဲ့ စေတသိက်ပရ
မတ်ကို ပြုပြီးဖြစ်သောကြောင့် ယခု တရားမှာတော့
ရုပ်ပရမတ်တို့တွင် ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊
ဝါယောကို ပြုမယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။
ဆရာ မင်း၏ခန္ဓာမှာ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခြေမအထိ လက်နဲ့
အသာနှိပ်ပြီးစမ်းယင် ဘာသဘောကိုတွေ့ရသလဲ။

တပည့် မာမူသဘောကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ ဒီမာမူသဘောသည် အလုံး၊ အပြား၊ အရှည်၊ အတို၊
စသော သဏ္ဍာန်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။
ဆရာ ဆောင်း အခါ အအေးသဘောကိုသာ တွေ့ရ၍
၎င်းသဘောမှာ သဏ္ဍာန်မရှိသလိုပေါ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို ဦးခေါင်းခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ နဖူးခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို မေးစေ့ ခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို ပခုံးခေါ်သလား။
 တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
 ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို တတောင်ဆစ် ခေါ်သလား။
 တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
 ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ဦးခေါင်း၊ နဖူး၊ မေးစေ့၊ ပခုံး၊ တ
 တောင်ဆစ်စသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်ပိုင်း၏ န
 မည့်တို့သည် အဟုတ်ရှိရဲ့လား။
 တပည့် အဟုတ်ရှိ မဟုတ်ပါ။ ပညတ်တွေဖြစ်၍ သမုတ်ရှိ
 ပါဘုရား။
 ဆရာ အဟုတ်ရှိက ဘာလဲ။
 တပည့် မာသဘောသာ အဟုတ်ရှိပါတယ်ဘုရား။
 ဆရာ အေး... ဒါကြောင့် မာသဘောက အဟုတ်ရှိဖြစ်
 သောကြောင့် ပရမတ်ခေါ်တယ်။ ဦးခေါင်း၊ နဖူး၊
 မေးစေ့၊ ပခုံးစသည် အဟုတ်ရှိ မဟုတ်၊ စိတ်က
 ထင်ရာကို မှည့်ခေါ်ထားတဲ့ သမုတ်ရှိ ဖြစ်သော
 ကြောင့် ပညတ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
 တပည့် မှန်ပါဘုရား။
 ဆရာ ၎င်း မာသဘောကို မာဂဓလို ပထဝီသည် အအေး
 နှင့်တွေ့ယင်တမျိုး၊ အပူနဲ့ တွေ့ယင်တမျိုးဖောက်ပြန်
 တတ်သောကြောင့် ရုပ်လို့ ခေါ်ပြန်တယ်။ ဖောက်ပြန်
 ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ သံ၊ ခဲ၊ ဘော်၊ ရွှေ၊ ကြေးတုံး
 များကို လက်နဲ့ နှိပ်ပြီး စမ်းယင် ဘာသဘောကို
 တွေ့ရသလဲ။
 တပည့် မာသဘောကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သံ၊ ခဲ၊ ဘော်၊ ရွှေ၊ ကြေးတုန်းများကို မိုက်
ခွက်ထဲသို့ ထဲပြီး ဖို့နဲ့ ထိုးလိုက်ယင် အရည်တွေ
ဖြစ်ပြီးမလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အရည် ဖြစ်တဲ့အခါ မာသဘောသည် ဘယ်သ
သဘောသို့ ပြောင်းသွားသလဲ။

တပည့် နူးညံ့မှု သဘောသို့ ပြောင်းသွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မာသဘောသည် အအေး အပူနဲ့ တွေ့ယင်မဖောက်
ပြန်ဘူးလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် ရုပ်လို့ ခေါ်ရတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့
ပထဝီဖောက်ပြန်ပုံကို ပြောအုံးမယ်၊ ဆောင်းရာသီ
အအေးခါတ်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ အသား အရေတို့
သည် ခြောက်ပြီးခက်မာသဘောဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နွေရာသီ အပူခါတ်နဲ့ တွေ့ပြန်တော့ ချွေးထွက်ပြီး
အသားအရေတို့သည် နူးညံ့မှု သဘောသို့ပြောင်း
မသွားလား။

တပည့် ပြောင်းသွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် မာသဘောသည် မြဲရဲ့လား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဖောက်ပြန်သောကြောင့် ရုပ်လို့ ခေါ်တယ်

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

မမြဲဒါကို မာဂဓဘာသာလို အနိစ္စလို ဆိုတယ်။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ

အဲဒီလို မမြဲသည့်အတွက် ဖောက်ပြန်သည့်အတွက် ကြောင့်ဘဲ အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ

ဒီမမြဲမှု၊ ဖောက်ပြန်မှုသည် အိုအောင်၊ နာအောင်၊ သေအောင်၊ နှိပ်စက်သည်မည်တယ်။ အဲဒီလိုအနှိပ်စက်ခံနေရဒါ ဆင်းရဲတယ်လို့ ခေါ်မလား၊ ချမ်းသာတယ်လို့ ခေါ်မလား။

တပည့်

ဆင်းရဲတယ်လို့ ခေါ်ရမှာပါဘုရား။

ဆရာ

မဖောက်ပြန်အောင် တားမြစ်နိုင်သူ၊ အစိုးရသူများ ရှိပါသလား။

တပည့်

မရှိပါဘုရား။

ဆရာ

အဲဒါက ပထဝီ၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကိုပြောဒါ ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်နဲ့ ဝေဘပြီးပြောအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ

မာဂဓလို ပထဝီ၊ ဗမာလို ခက်မာမှုသည် သူ့သတ္တိနဲ့ သူ့မာနိုင်၊ မမာနိုင်ကို စိစစ်ရမယ်။ ဖယောင်းတံ၊ သံ၊ ကြေး၊ ခဲ၊ ဘော်၊ ရွှေတို့ကတော့ အပူနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ပြော၍ အအေးနဲ့ ထိယင် မာရတယ်။ သူ့သဘောနဲ့ သူ့မမာနိုင်ဘူး၊ မြေကြီးကတော့ အအေး

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

နဲ့တွေ့ယင် ပြော၍ အပူနဲ့တွေ့ယင် မာရတယ်။ သူ
သဘောနဲ့ သူ မမာနိုင်ဘူး။ ထို့အတူ မင်းတို့ငါတို့
ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ပထဝီသည့်လည်း သူ့သဘောနဲ့ သူ
မမာနိုင်ဘဲ အပူအအေးပြုသလို မာရ ပြောရတယ်။
မဟုတ်လား။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါတယ်ဘုရား။
အဲဒီလို အကြောင်းတရားတို့ပြုသလို၊ ပြင်သလိုသာ
ဖြစ်ရ၍ မိမိသဘောအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဒါကို သန့်တ
သဘောလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ
တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။
မာလိုက်၊ နှလိုက်နဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီးမနေပါလား။
နေပါတယ်ဘုရား။
အဲဒါကို ဝိပရိကာမ သဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။
ဖောက်ပြန်ဘတ်တဲ့ ဘေးရှိနေသည့်အတွက် အိုမူ၊
နာမူ၊ သေမူကို ပူမနေရလား။

တပည့်
ဆရာ

ပူနေရပါတယ်ဘုရား။
အဲဒါ သန္တာပသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။
ဘယ်လိုပင် ပူသော်လဲ မရ၊ ဖောက်ပြန်မှု နှိပ်စက်
သဖြင့် အိုကြ၊ နာကြ၊ သေကြနဲ့ ဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့်
ဆရာ

ဖြစ်နေရပါတယ်ဘုရား။
အဲဒါ ပိဋနု သဘောလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလို သင်္ခတ
သဘော၊ ဝိပရိကာမ သဘော၊ သန္တာပ သဘော

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

၁၃၇

ပိဋကသဘောရှိနေတဲ့ ခက်မာမှုကို ငါ့အတ္တဟု ဒိဋ္ဌိ
ဖြင့်၎င်း၊ ငါ့တာဟု တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ငါ့တကားဟု
မာနဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီပထဝီကို သဘောပေါက်သွားယင် ကိစ္စပြီးဒါပါ
ဘဲကဲ့ ဒါပေမဲ့ စုံအောင် တေဇောကို ပြကြအုံးစို့။

တပည့် ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ မင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နှဖူးက စ၍ ခြေဖမိုး အထိ
လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး စမ်းကြည့်စမ်း၊ ဘာသဘော
တွေ့ရသလဲ။

တပည့် ပူအေးသဘောကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းပူအေးသဘောမှာ သဏ္ဍာန်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းပူအေးသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူ၊
ယောက်ျား၊ မိန်းမ လို့ ကော ဆိုနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အမြဲတန်းပူ၍ အမြဲတန်းအေးနေသလား။

တပည့် အမြဲတန်းမဟုတ် ရံခါပူ၍ရံခါအေးပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင်မြဲတယ်လို့ ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးလို့ ဆိုမလား

တပည့် မမြဲဘူးလို့ ဆိုရမှာပါဘုရား။

ဆရာ ပူချည်တခါ အေးချည်တလဲ့နဲ့ ဖောက်ပြန်၍ မနေ
လား။

တပည့် ဖောက်ပြန်၍ နေပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ဖောက်ပြန်မှု ရှိနေဒါ ဆင်းရဲတယ် ခေါ်မလား
ချမ်းသာတယ်ခေါ်မလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ခေါ်ရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး.....ဟုတ်တယ်၊ဖောက်ပြန်သည့်အတွက် ပျိုနေ
ရာမှ အိုကြရတယ်၊ မာရာမှ နာကြရတယ်၊ ရှင်ရာမှ
သေကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲတယ်၊ မဖောက်
ပြန်အောင် တစားဆီးနိုင်သူအစိုးရသူများရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက တေဇောဓိတ်၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို
ပြောဒါက္ခဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်ကို ပြအုံး
မယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြဘော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ပကတိ မီးသည် ထင်းမရှိသော ကောင်းကင်မှာ
လောင်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မလောင်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒီလိုပေါ့၊တေဇောခေါ်တဲ့ မီးဓိတ်ဟာလဲထင်း
နဲ့ တူတဲ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ဓါယောရှိမှ ပူနိုင်အေးနိုင်
တယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ဓါယော
တည်းဟူသော အကြောင်းတရားတို့က ပူအောင်
လုပ်မှ ပူရ အေးအောင်လုပ်မှ အေးရတယ် မဟုတ်
လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ သင်္ခတ သဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ ပူလိုက်အေးလိုက်နဲ့ ဖောက်ပြန်၍မနေပါလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ဝိပရိဏာမ သဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဖောက်ပြန်သည့်အတွက် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးကို ပူမနေရပါလား။

တပည့် ပူနေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ သန္တာပသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဘယ်လိုပင် ပူသော်လဲမရ၊ ဝိပရိဏာမသဘော နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် အိုကြ၊ နာကြ၊ သေကြနဲ့ ဖြစ်မနေပါလား။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ပိဋနသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ သန္တာပသဘော၊ ပိဋနသဘောရှိနေတဲ့ တေဇောဓိတ်ကို ငါ့အတ္တဟု၎င်း၊ ငါ့ဟာဟု၎င်း၊ ငါ့တကားဟု၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါ့မလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ကဲကြိုက်တာကို ဆင်ခြင်စေဘို့ ဝါယောကိုပြောကြအုံးစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ လူမမာများသည် ရုပ်ပြီးနေချင်ပေမဲ့ ရုပ်၍နေနိုင်
ရဲ့လား၊ ထိုင်ပြီးနေချင်ပေမဲ့ ထိုင်ပြီးနေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ထောက်ခံဝါယော ပျက်နေလို့ ဟုမုတ်၊ ကျန်း
မာတဲ့လူတွေကတော့ ထိုင်ချင်ယင်ထိုင်နိုင်၊ ရပ်ချင်
ယင်ရပ်နိုင်၊ တုုံးလုံးနေချင် တုုံးလုံးနေလို့ ရတယ်
နေချင်သလိုနေလို့ မရပါလား။

တပည့် ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ထောက်ခံဝါယော၏ သဘောလို့ ခေါ်တယ်
လူမမာများမှာ သွားချင်လို့ သွားနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မသွားနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ လှုပ်ရှားဝါယောပျက်တာဟုမုတ်၊ လူမာတွေ
ကတော့ လှုပ်ချင်ယင် လှုပ်နိုင်တယ်၊ သွားချင်ယင်
သွားနိုင်တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် သွားချင်ယင် သွားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ လှုပ်ရှားဝါယောတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ လှုပ်ရှားမှုသဘော၊ ထောက်ခံမှု သဘောမှာ
သဏ္ဍာန်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလှုပ်ရှားမှု ထောက်ခံမှုသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ
ငါ၊ သူတပါး၊ ယေဘုကျား၊ မိန်းမ၊ အသက် လိပ်
ပြာလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ အမြဲတန်း လှုပ်ရှား၍ နေသလား။
 တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ အမြဲတန်း တည်ငြိမ်၍ နေမလား။
 တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် မြဲတယ်ဆိုမလား မမြဲဘူးဆိုမလား။
 တပည့် မမြဲဘူးဆိုရမှာပါဘုရား။

ဆရာ လှုပ်ရှားမှုမှ ထောက်ခံမှုသို့ ထောက်ခံမှုမှ လှုပ်ရှားမှုသို့ ဖောက်ပြန်၍ မနေလား။
 တပည့် ဖောက်ပြန်၍ နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖောက်ပြန်သည့်အတွက် အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရ၏။ ဒီလိုဆိုတော့ ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား ဆင်းရဲတယ် ဆိုမလား။
 တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရမှာဘဲဘုရား။

ဆရာ မဖောက်ပြန်အောင် တားဆီးနိုင်သူ အစိုးရရှိပါမလား။
 တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက ဝါယော၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို ပြဒါက္ခဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်ကို ပြအုံးမယ်။
 တပည့် မှန်ပါပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ လေထန်ဒါ ဘယ်ရာသီလဲကွဲ့။
 တပည့် နွေရာသီမှာ လေထန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လေငြိမ်တာက ဘယ်ရာသီလဲကွဲ့။
 တပည့် ဆောင်းရာသီမှာ လေငြိမ်ပါတယ်ဘုရား။

၁၄၂

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ သွားလိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ သွားမှု၌ ကြောင့်ကြ
ဗျာပါရ မဖြစ်ဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီဗျာပါရသဘောသည် အပူခါတ်ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့၊
၎င်းအပူခါတ်ကြောင့် စိတ္တဇ လှုပ်ရှားဝါယောဖြစ်
ရဒါ၊ ဒီတော့အပူကြောင့် လှုပ်ရှားဝါယောဖြစ်ရဒါ
မထင်ရှားဘူးလား။

တပည့် ထင်ရှားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သွား၍ညောင်းလာတော့နားပါအုံးမယ်ဆိုတဲ့စိတ်
ဖြစ်လာတယ်၊ ၎င်းစိတ်ဖြစ်လာယင် ကြောင့်ကြစိုက်
မှုဗျာပါရအပူချုပ်၍ စိတ်အေးဖြစ်လာတယ်မဟုတ်
လား။

တပည့် အေးပြီးလာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအအေးခါတ်ကြောင့် ထောက်ခံ ဝါယောဖြစ်
မလာပါလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့လှုပ်ရှားဝါယောနဲ့ ထောက်ခံဝါယော
သည် မိမိတို့ သတ္တိနဲ့ မိမိတို့ ဘာသာ မဖြစ်နိုင်တဲ့
စိတ်သိတ စိတ်ဥဏှတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်ဒါမဟုတ်
လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုသိတ ဥဏှထောက်ပံ့ မှုဖြစ်နိုင်တဲ့သဘောကို
သင်္ခတသဘောလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ သီတ၊ ဥဏှကို ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပေမဲ့ အမြဲမ
တည်ဘဲ ထောက်ခံဝါယောမှ လှုပ်ရှားဝါယောသို့
လှုပ်ရှားဝါယောမှ ထောက်ခံဝါယောသို့ ဖောက်
ပြန်၍မနေလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဖောက်ပြန်၍နေတဲ့ သဘောကို ဝိပရိဏာမ
သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ၎င်းဖောက်ပြန်မှုရှိနေတဲ့အတွက် အိုဘေး၊ နာဘေး၊
သေဘေးတွေကို ပူပန်၍မနေရပါလား။

တပည့် ပူပန်နေရတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီပူပန်နေရတဲ့ သဘောကို သန္တာပ သဘောလို့
ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ဘယ်လိုပင် ပူပန်ပြီးနေပေမဲ့ ဝိပရိဏာမသဘောက
နှိပ်စက်သည့်အတွက် အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရ၊
တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါ အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ပိဋနသသောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ သန္တာပ
သဘော၊ ပိဋနသဘောရှိနေတဲ့ ဝါယောကို ငါ့အတ္တ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဟု၎င်း၊ ငါ့ဟာဟု၎င်း၊ ငါတကားဟု၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမည်လား။

တပည့်
ဆရာ

မသင့်ပါဘုရား။

ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယောကိုပြုပြီးအာပေါကိုမပြုဘဲ ထားခဲ့လို့ မသင့်လျော်ဘူးကဲ့။ သို့သော်လဲ တရားရှုသူကတော့ “ကောဓမ္မော” ဆိုသည့်အတိုင်း ကြိုက်ရာကို ရွေးပြီးရှုပေါ့။ အာပေါဆိုတဲ့ သဘောက စမ်းသပ်လို့ မရဘူး၊ ဥာဏ်နဲ့ မှ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် အာပေါကို သုခမရုပ်၊ ဒုရေရုပ်၊ အပ္ပဋ္ဌိသ ရုပ်လို့ ဆိုတယ်။ အာပေါကို ကော်နဲ့ တူတယ်လို့ သိရမယ်။ စက္ကူနှစ်ချပ်ကို ကော်နဲ့ ကပ်ပြီး ကိုင်ကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်ဘက်ကိုဘဲ ကိုင်ကိုင် စက္ကူကိုသာ ထိမယ်။ ကော်ကိုမထိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စက္ကူနှစ်ချပ် ကပ်နေဒါဟာ အတင်းဓာ ကော်ရှိလို့ ဘဲဆိုဒါ သိရသလို မင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်ရှိတဲ့ ဓာသဘောနဲ့ ပူသဘောကို တခုစီ ခွဲကြည့်စမ်းပါ ရပါမလား။

တပည့်
ဆရာ

မရပါဘုရား။

အဲဒီလိုခွဲမရအောင် ကပ်နေဒါဟာ အာပေါ၏သတ္တိကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။

အာပေါကလဲ ၂-မျိုးရှိတယ်။ ဖွဲ့စည်းအာပေါ၊ ယိုစီး အာပေါတဲ့။ ဆောင်းတွင်း အခါကိုယ်တွင်းမှ ချွေးတို့ ကိုယ်တွေ့ တို့ အပြင်သို့ထွက်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့်

မထွက်နိုင်ပါဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ မထွက်နိုင်အောင် ရုပ်တခုနှင့် တခုကိုတွဲကပ်ပြီး ဖွဲ့စည်း ထားဒါဟာ ဖွဲ့စည်းအာပေါ၏ သတ္တိပေါက် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ နေရာသိကျတော့ ကိုယ်တွင်းမှ ချွေးတွေ အပြင်သို့ ထွက်မလာဘူးလား။

တပည့် ထွက်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို အပြင်သို့ ထွက်လာစေတဲ့ သဘောကို ယိုစီးအာပေါလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါကတော့ တရားနာသူ၏ဉာဏ်မြင်သာရုံပြောဒါကွဲ့၊ ၎င်းခါတ်ကြီး ၄-ပါးကို ဋီကာကျော် အဖွင့် အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုယင် “ပထနဋ္ဌေန- သဟဇာတ်တရားတို့၏၊ တည်ရာဟူသော အနက်ကြောင့်၊ ပထဝီ- ပထဝီမည့်၏၊ ယောရူပသဘာဝေါ- အကြင်ရုပ်သဘောသည်၊ အာပေတိ- သဟဇာတ်တရားတို့သို့ ပျံ့နှံ့တတ်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ အာပေါ- အာပေါမည်၏” တဲ့၊ အဲဒါက ဖွဲ့စည်းအာပေါကို ပြဒါကွဲ့၊ တနည်း--- “ယောရူပသဘာဝေါ- အကြင်ရုပ်သဘောသည်၊ အာပါယတိဗြူဟေတိ- ပွားစေတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့် အာပေါ-အာပေါမည်၏” တဲ့၊ အဲဒါက ယိုစီးအာပေါကိုပြတယ်၊ တေဇတိ- သဟဇာတ်တရားတို့ကို ရှင့်ကျက်စေတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တေဇော-တေဇောမည်၏၊ ဝါယတိ-အရပ်တပါးသို့ ရောက်စေတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဝါယော

ဝါယောမည်၏” အဲဒီအဖွင့်တွေကို အကုန်ပြုရယင် တရားနာသူ၏ ဥာဏ် မလိုက်နိုင်မှစိုး၍ သိလွယ်ရုံဘဲ ပြောခဲ့တယ်မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကဲ.....တရားကို ဆက်ကြစို့ကဲ့၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ယိုစီးမှု သဘောမှာ သဏ္ဍာန်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဖွဲ့စည်းမှု၊ ယိုစီးမှုသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ အသက်လိပ်ပြာ လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အမြဲတန်းဖွဲ့စည်း၍ နေသလား။

တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ အမြဲတန်း ယိုစီး၍ နေသလား။

တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် မမြဲတဲ့ တရားမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖွဲ့စည်းလိုက်၊ ယိုစီးလိုက်နဲ့ ဖောက်ပြန်၍ မနေလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ဝိပရိဏာမ တရားပေါ့။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖောက်ပြန်သောကြောင့် အိုကြံ့ရ၊ နာကြံ့ရ၊ သေ ကြံ့ရတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဖောက်ပြန်ဒါ ဆင်းရဲ တယ်ဆိုမလား၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲပါတယ်ဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ မဖောက် ပြန်ရအောင်၎င်း၊ မအို၊ မနာ၊ မသေရ
အောင်၎င်း၊ တားဆီးနိုင်သူ အစိုးရသူရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အနတ္တတရားပေါ့။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ တို့ကို ပြတာကွဲ့၊
ဥာဏ်ကို ရင့်သည်ထက် ရင့်လာအောင် ဒုက္ခသစ္စာ
အနက် လေးချက်ကို ပြအုံးမယ်။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ အာပေါသည်၊ အပူအအေးတို့က ဖွဲ့စည်းအောင်
ယိုစီးအောင်ပြုမှ ဖွဲ့နိုင် ယိုနိုင်တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သူများပြုသလို ဖြစ်ရတဲ့သဘောကို သင်္ခတ
သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဖွဲ့စည်းလိုက်၊ ယိုစီးလိုက်နဲ့ ဖောက်ပြန်၍မနေလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဖောက်ပြန်တဲ့ သဘောကို ဝိပရိဏာမလို့
ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဖောက်ပြန်သည့်အတွက် အိုဘေး၊ နာဘေး၊
သေဘေးကို ပူပြီးမနေရပါလား။

တပည့် ပူနေရပါတယ်ဘုရား။

၁၄၈

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ၎င်းပူပန်ရတဲ့ သဘောကို သန္တာပ သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပူပန် နေရပေမဲ့ မရဘဲ ဝိပရိကာမ နှိပ်စက်ခြင်း ကြောင့် အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရနဲ့ ဆင်းရဲပြီး မနေရလား။

တပည့် ဆင်းရဲပြီး နေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို အနှိပ်စက် ခံနေရတဲ့ သဘောကို ပိဋန သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခု ပြောခဲ့ပြီးတဲ့ သင်္ခတ၊ ဝိပရိကာမ၊ သန္တာပ၊ ပိဋနသဘော လေးခုရှိနေတဲ့ အာပေါကိုငါ့အတ္တ ဟု၎င်း၊ ငါ့ဟာဟု၎င်း၊ ငါတကား ဟု၎င်း၊ စွဲလမ်း ခြင်းငှါ သင့်ပါမည့်လား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခု ပြောခဲ့ပြီးတဲ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော လေးခုတို့တွင် ဘယ်သဘောမှ သဏ္ဍာန် ပါသလဲ။

တပည့် ဘယ်သဘောမှာမှ သဏ္ဍာန်မပါ ပါဘုရား။

ဆရာ ဘယ်သဘောမှာမှ သဏ္ဍာန်မပါပေမဲ့ ၎င်းလေးခု ပေါင်းစုမိတဲ့အခါ သဏ္ဍာန်ပေါ်၍ မလာပါလား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ ပင်ကိုယ်က မရှိ ပေါင်းစုမှ ပေါ်လာသောကြောင့် အရိပ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဥပမာ သစ်ပင်နဲ့ နေရောင် မပေါင်းမိခင်က အရိပ်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ သစ်ပင်နဲ့ နေရောင် ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါ အရိပ်ပေါ် ပြီးမလာဘူးလား။

တပည့် ပေါ်၍လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအရိပ်သည် သစ်ပင်ဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး.....ဒီလိုဘဲ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော တို့ မပေါင်းမိခင်က သဏ္ဍာန်မရှိဘူး၊ ပေါင်းမိတော့ သဏ္ဍာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ် ပေါ်လာတယ်၊ ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ၎င်းသဏ္ဍာန်သည် အဟုတ်ရှိမဟုတ် အရိပ်မျှသာဟု မသိဘဲ စွဲလမ်းမှု စာဏှာ ဥပါဒါန် ဖြစ်ကြတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သဏ္ဍာန်သည် အဟုတ်ရှိ မဟုတ် အရိပ်မျှသာ ဖြစ်စောကြောင့် သဏ္ဍာန်ပညတ်လို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသဏ္ဍာန်ပညတ်ကြောင့် သတ္တဝါတွေ ဒိဋ္ဌိစွဲကြ တဏှာစွဲကြနဲ့ အပါယ်ငရဲ ကျကြရတယ်၊ စွဲပုံကို ပြောအုံးမယ်၊ အရှေ့အရပ်က နေထွက်လာတဲ့

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

အချိန်မှာ အနောက်တောင်ရိုး၌ မိုးဖွဲ ကျနေယင်
၎င်း အနောက်တောင်ရိုးမှာ သက်တန်မပေါ်လား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပေါ်လာတဲ့အခါ မသိသူတို့သည် ၎င်းသက်တန်ကို
'အကောင်ကြီး' လို့ မထင်ပါလား။

တပည့် ထင်ကြပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော
ဓါတ်ကြီး လေးပါး ပေါင်းမိတဲ့အခါ သဏ္ဍာန်
ပေါ်လာစေ့ကဲ့၊ ၎င်း သဏ္ဍာန်ကြောင့် လူဘဲ၊
နတ်ဘဲ၊ ပြဟွံဘဲ၊ စသည်ဖြင့် ဒိဋ္ဌိ စွဲကြတယ်၊
၎င်းဒိဋ္ဌိကြောင့် အပါယ် ငရဲကို ကျရတယ်၊ ဒါက
ဒိဋ္ဌိစွဲပုံ၊ တဏှာစွဲမုံကို ပြောအုံးမယ်၊ ဘီလူး၏ ပင်
ကိုယ်ရုပ်သည် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသော်
လဲ လှပချောမောတဲ့ အပျိုကလေးဟန် ဖန်ဆင်းပြီး
ပြုတဲ့အခါ ယောက်ျားတွေဟာ တဏှာဖြင့် သာယာ
ပြီး အနားကပ်မိသဖြင့် ဘီလူးအစားမခံရပါလား။

တပည့် ခံကြရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊
ဓါတ်ကြီး လေးပါးတို့သည် ပင်ကိုယ်က သဏ္ဍာန်
မရှိ၍ သာယာစရာ မရှိတဲ့အပြင် ပထဝီ လွန်၍
သေကြရ၊ အာပေါ လွန်၍ သေကြရ၊ တေဇော
လွန်၍ သေကြရ၊ ဝါယောလွန်၍ သေကြရသော
ကြောင့် ဘီလူးနဲ့ တူတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်း

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

ပေတယ် ဒါပေမဲ့ ဓါတ်ကြီးလေးပါးတို့ ပေါင်းမိတဲ့ အခါ သဏ္ဍာန်ပေါ်လာသောကြောင့် ဒီလူကလေးက ချောလိုက်တာ ဒီမိန်းကလေးက လှလိုက်တာနဲ့ တွယ်တာရစ်ပတ် တဏှာ ဓါတ်ခိုက်ပြီး သေကြွတ် အခါအပါယ်ကျရတယ်မဟုတ်လားကွဲမောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သဏ္ဍာန်သည် အရိပ်သာလျှင်ဟုတ်၏။ ပညတ်သာ တည်း။ အဟုတ်ရှိ မဟုတ်၊ အဟုတ်ရှိက ဓါတ်ကြီး ၄-ပါးသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းဓါတ်ကြီး ၄-ပါးသည်၊ လူကို သေစေ တတ်သောကြောင့် “သေမင်း” ဆို သည်မှာ ဓါတ်ကြီး ၄-ပါးသာတည်းဟုကေန်အမှန် သိပါက သာယာပါအုံးမလား။

တပည့် မသာယာပါဘုရား။

ဆရာ အေး..... ဒါကြောင့် မသာယာအောင် သဏ္ဍာန်ကို ဖောက်၍ ဓါတ်သို့ ရောက်အောင် ဉာဏ်နဲ့ ကြည့် ကြကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြတဲ့ တရားက အဘိဓမ္မာနည်းနဲ့ ပြဒါက္ခံ၊ ဉာဏ်ကြီးပါမှ သဘောပေါက်တယ်။ သို့အတွက် သုတ္တန်နည်းနဲ့ ပြအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ရှေးဦးစွာ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ရှုရမယ်။ ဘယ်လိုရှုရမလဲဆိုတော့ အထက်ဆံဖျားမှ အောက်ခြေဖဝါးအထိ အရေပါး

ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ထားအပ်သော ဤကိုယ်ကောင်ကြီးသည် အထူးထူးသော မစင်ကြယ်၍ ရှုံ့စဘွယ်သော အရာဝတ္ထုတို့၏ အစုအဝေးကြီးပါကကား... ဆံပင်၊ မွေးညှင်း၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ခြင်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြေး၊ အဖျင်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ဦးနှောက်၊ သည်းခြေ၊ သလိမ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ချွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တွံ့တွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ငယ်ဟုဆိုအပ်သော မစင်မကြယ် ရှုံ့စဘွယ် အတိတို့သာတည်း ဥပမာမည်သည်ကား သလေးတို့ဖြင့်၎င်း၊ စပါးတို့ဖြင့်၎င်း၊ ပဲနောက်တို့ဖြင့်၎င်း၊ ဝဲလွန်းတို့ဖြင့်၎င်း၊ နှမ်းတို့ဖြင့်၎င်း၊ ဆန်တို့ဖြင့်၎င်း၊ ပြည့်သော အိတ်ကဲ့သို့ ဤကိုယ်ကာယကြီးသည် အထူးထူးသော ရှုံ့စဘွယ်တို့ဖြင့် ပြည့်သော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးပါကလားဟု ရှုံ့ရှာသော စိတ်ပေါက်လာအောင် ရှုရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုးပေါက်သော ဒွါရမှ အမြဲတန်း ရှုံ့စဘွယ်တွေသာ ထွက်ခြင်းသည် ရှုံ့စဘွယ်တွေနှင့်သာ ပြည့်၍ နေသောကြောင့်ဘဲဟု ဆင်ခြင်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားက အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောတော်မူတယ်။

အာတုရံ အသုစိံ ပူတိံ ၊ ပဿ ခေမေ သမုဿယံ၊
 ဥဒ္ဓရန္တံ ပဿရန္တံ ၊ ဗလေန အဘိပတ္ထိတံ။

ခေမေ-အို ချစ်သမီးခေမာ၊ အာတုရံ- ကိုးဆဲ ရှစ်ဖြာ အနာ ဘေဂါတို့ဖြင့် ကျင်နာထိုးကျင့်ထသော၊ အသုစိံ - မစင်မကြယ် ရှုံ့စဘွယ်လည်း အလွန်ကောင်းထသော၊ ပူတိံ - ညှို့ဟောင်း ပုပ်သိုး မကောင်းသော အနံ့ လည်း ထိုးထသော၊ သမုဿယံ- အရိုးတည်းဟူသော အခြင်ဝါးတို့ဖြင့် စီစဉ်၍ ထားအပ်သော ဥဒ္ဓရန္တံ

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်

အထက်သို့လည်း တရံမပျက် ရှံ့စဘွယ်တွေ ထွက်၍ နေထ
 သေခါ ပဋိရန္တံ—အောက်သို့လည်း အမြဲမသွေ ရှံ့စဘွယ်တွေ
 ထွက်၍နေထသော၊ ဣမံရူပံ—ဤသို့ ငါမဟုတ်သည့် အကောင်
 ပုပ္ဖကြီးကို၊ ပဿ-စေ့ စေ့ ငှုငှု သေချာစွာရှုစမ်းပါလော့၊ ဗာလာနံ
 ဘာမှန်းမသိ အကန်းအတိုဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့အား၊ အဘိပတ္တိ
 တံ-မစင်မြင်ငြား ခွေးငတ်လားသို့ အားပါးတရ အလွန်လျှင်
 တောင့်တကြလေကုန်သတည်း။

အဲဤကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ရှံ့ရှာလာအောင် ရှုရမယ်၊
 အဲဤကဲ့သို့ရှု၍ ရှံ့ရှာစိတ်တွေပေါက်ပြီးလာယင် ကာမတဏှာတွေ
 ခြောက်ပြီးမသွားပေဘူးလားကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
 တပည့် ခြောက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကာမတဏှာ ခြောက်သွားယင် အနာဂါမ်တည်နိုင်
 ဒါပေါ့ကဲ့၊ ဥာဏ်ထက်ယင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်၊ တနည်း....
 ရှုပုံကို ပြောအုံးမယ်၊ ခေါင်းရိုးတခြား၊ ပေါင်ရိုးတခြား၊ နံရိုးတ
 ခြားစီနေတဲ့ အရိုးတွေကိုမြင်တဲ့အခါ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ဆောင်ပြီး
 မိမိဦးခေါင်းရိုးကို ခွေးတကောင်ကအရှေ့ သို့ချီသွား၊ ပေါင်ရိုးကို
 ခွေးတကောင်က အနောက်သို့ချီသွား၊ လက်မောင်းရိုးကို ခွေး
 တကောင်က တောင်အရပ်သို့ချီသွား၊ နံရိုးကို ခွေးတကောင်က
 မြောက်အရပ်သို့ ချီသွားသည်ရှိသော် ဤကိုယ်ပု သဏ္ဍာန်သည်
 မရှိတော့ပါကလား၊ တကယ်ရှိမဟုတ်တဲ့ ပု သဏ္ဍာန်ကို ငါတို့
 သည် ဥာဏ်ခရှိ၍ သာယာနေကြဒါပါကလား၊ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို
 ပု သဏ္ဍာန်ပျောက်အောင်ရှု၍ သဏ္ဍာန်ပျောက်သွားယင် တဏှာ

၁၅၄ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

၏ အာရုံမရှိသောကြောင့် တဏှာသည် မဖြစ်တော့ပြီချုပ်တော့
၏။ ကာမတဏှာ ချုပ်ယင်လဲ အနာဂါမ် တည်တော့၏။ ဥာဏ်
ကြီးယင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်၏။

အေး ဒါကြောင့် မိမိသဏ္ဍာန်ကို ရှုံ့ဘယ်ကောင်းအောင်
ရှု၍ ပုံသဏ္ဍာန် ပျောက်ကာ ကာမတဏှာခြောက်၍ အနာဂါမ်
မဂ်သို့ ပေါက်လွယ်ကြပါစေသတည်း။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရား ပြီး၏။

သ သ န သ သုံး ပု လဲ ကု ဝ တ ရ ဝ တ ဝ

ဆရာ မောင်စိန်ခေရ။

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေ့တော့ “သ သ န သ သုံး ပု လဲ ကု ဝ” ဆိုတဲ့ တရား
ကို ဟောရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သ သ န သ သုံးဆိုဒါက ပရိယတ္တိ သ သ န ခ ပ ဋ္ဌ ဝ ပတ္တိ
သ သ န ခ ပ ဋ္ဌ ဝ ဝေဓ သ သ န ကို ခေါ်တယ်။ ပရိယတ္တိ သ သ န
ဆိုဒါက မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ပဋ္ဌ ကတ်သုံးပုံကို
ခေါ်တယ်။ ပဋ္ဌ ပတ္တိ သ သ န ဆိုဒါက တရားတော်လာတိုင်း
ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်မှုကို ခေါ်တယ်။ ပဋ္ဌ ဝေဓ သ သ
န ခ ဆိုဒါက အားထုတ်၍ရတဲ့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ခေါ်တယ်

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

ဆရာ ၎င်းသာသနာ သုံးရပ်တို့တွင် ပဋိဝေဓ ခေါ် မဂ် ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းသည် ပဋိပတ်ခေါ် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ရှိသည့်အတွက် ရကြတယ်။ ပဋိပတ်ခေါ် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု သည့်လည်း ပရိယတ်ခေါ် ကျင့်နည်း ကြံနည်းတွေကြောင့်သာ အားထုတ်နိုင်ကြတယ်။ သို့အတွက်ပရိယတ္တိ သာသနာကတိုင်နဲ့ တူတယ်။ ပဋိပတ္တိသာသနာကထုပ်၊ လျှောက်၊ ဒိုင်း၊ မြှားနဲ့ တူတယ်။ ပဋိဝေဓသာသနာက အမိုးအထွတ်နဲ့ တူတယ်။ ဒီတော့ သာသနာ သုံးရပ်တို့တွင် ပရိယတ္တိ သာသနာ တော်ကြီးသည် မူလ ဘူတကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တနည်းအားဖြင့် ပရိယတ္တိသာသနာက ဆေးနည်း နဲ့ တူတယ်။ ပဋိပတ္တိသာသနာက ဆေးနည်းအတိုင်း ဖေါ်စီးဒါနဲ့ တူတယ်။ ပဋိဝေဓသာသနာက ရောဂါ ပျောက်၍ ချမ်းသာခြင်းသို့ရောက်တင်နဲ့ တူတယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပရိယတ္တိသာသနာတော်ကြီးသည် မူလဘူတဖြစ်၍ အဘိုးတန်သောကြောင့် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်မှစ၍ ယခု တိုင်အောင် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကြီးတွေ အဆက်ဆက် မ ပျောက်ပျက်ရအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြပေတယ်။ ဆောင် ရွက်ခဲ့ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူ တဲ့ အခါ ပုထုဇဉ်၊ သေဒတာပနီ၊ သကဒါဂါမ် ရဟန်းတို့သည် ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွသတဲ့။ ဒီတော့ တောထွက်ရဟန်း သုဘဒ္ဒက

“ငါ့ရှင်တို့ မငိုကြနဲ့၊ ရှင်ကြီးဂေါတမသည် ငါတို့အား အာပတ် အမျိုးမျိုးဖြင့် ချုတ်ချယ်တယ်၊ ယခုတော့ ငါတို့သဘောအတိုင်း နေကြရတော့မယ်၊ ငိုစရာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီ စကားကို ကြားရတော့ ရှင်မဟာကဿပသည် မွေသံဝေဂ ဖြစ် တော်မူသတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဖြစ်စရာပါတဲ့ဘုရား။

ဆရာ ဒါနဲ့ ရှင်မဟာကဿပသည်၊ သင်္ဂါယနာ တင်ရန် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ဆဋ္ဌာဘိည ရဟန္တာအပေါင်း ၄၄၉-ပါးကိုရွေး ကောက်တော်မူတယ်၊ ၅၀၀-ပြည့်ဘို့ ၁-ပါး လိုနေတယ်၊ ၎င်း ၁-ပါးက ရှင်အာနန္ဒာအတွက် ချန်ထားတော်မူတယ်၊ ဘာ ကြောင့် ချန်ရဲသလဲဆိုတော့ ရှင်အာနန္ဒာက သောတာပန်သာ ရှိသေးတယ်၊ သို့သော်လဲ ပရိယတ္တိ အရာမှာတော့ အကျွမ်းကျင် ဆုံးဖြစ်နေတဲ့အပြင် ရှင်မဟာကဿပနဲ့လဲ အကျွမ်းအဝင်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဆန္ဒာဂတိလိုက်တယ်လို့ သူ့ဘာပါးတို့က ကဲ့ရဲ့ ဘွယ်ရှိတဲ့အတွက် ချန်ထားတော်မူတယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ကြည်ညိုစရာတွေပါတဲ့ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်က ကိုယ်တိုင် ဓရွေးသဖြင့် သံဃာတော်တို့က ရှင်အာနန္ဒာကို တင်မြှောက်ကြ ရတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရဟန္တာတွေ အများကြီး ရှိနေပါလျက် သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ ရှင်အာနန္ဒာကို တင်ရဒါက ပရိယတ္တိ အ ရာမှာအကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်လို့ တင်ရဒါဖြစ်တယ်၊ ပရိယတ္တိသည် သူ့နေရာနဲ့ သူ အဘိုးမတန်ပါလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အဘိုးတန်လှပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရှင်အာနန္ဒာသည် ပရိယတ္တိအရာ မှာ အကျွမ်းကျင် ဆုံးဖြစ်တဲ အပြင် မြတ်စွာဘုရားထံမှ တိုက်ရိုက် သင် ကြားထားတဲ ပရိယတ် ဖြစ်သောကြောင့် တေဝိဇ္ဇေ သုက္ခဝိပဿက ရဟန္တာတွေကို ချန်လှပ်၍ ရှင်အာနန္ဒာကို ရှေးကောက်တင်မြောက်ကာ သံဃာတော် ၅၀၀-ဖြင့် ပထမသင်္ဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ကြတယ်။ ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ပထမ သင်္ဂါယနာတင်ပြီးသည့်နောက် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀-လောက်ကြာပြန်တော့ ရဟန်းအချို့တို့ ငွေအလှူခံမှုကြောင့် ရှင်မဟာယသ တိုက်တွန်းချက်အရ ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင်ရပြန်တယ်။ ငွေ အလှူခံမှုသည် သင်္ဂါယနာ တင်ရလောက်အောင် ဆိုးသွမ်းတဲ အ မှုကြီးကဲ့၊ သို့သော်လဲ ငါတို့ဗမာပြည်မှာတော့ ပန်းဖြစ်နေတယ်။ ရှေးတုန်းက ဝိနည်းကို မသင်ဘူးတဲ ရှမ်းဘုန်းကြီးတပါးက ငွေ ၁၀၀-ကို ခိုးပြီးမန္တလေးကို ဘုရားဖူးရောက်လာသတဲ ဒါနဲ့ တဲခိုတဲ့ကျောင်းမှာ စာချဘုန်းကြီးက သံဃာတော်တွေကို စာချနေသတဲ ချတဲ စာဝါက ဝိနည်းဖြစ်သဖြင့် ‘ပါဒ’ ဝါ ပါဒါရဟံဝါ’ ပုဒ်ကို အဓိပ္ပာယ်ပြောသတဲ၊ ပါဒံ ဝါ ဆိုဒါ ငွေတမတ်ကို ဆိုတယ်။ ပါဒါရဟံဝါ- ဆိုဒါ တမတ်တန်ပစ္စည်းကိုဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေတမတ်ကို ဖြစ်စေ၊ တမတ်တန်ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ ခိုးယင် ပါရာဇံ ကကျတယ်လို့ ပြောသတဲ။ ဒီတော့ ရှမ်းဘုန်းကြီးက သူတို့ဗမာဘုန်းကြီးများ မှာငွေတမတ်ကလေးနဲ့ တဲ ပါရာဇံ ကကျတယ်။ ငါတို့ရှမ်းပြည်မှာ

၁၅၈

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ငွေ ၁၀၀-ခိုးဒါတောင် မကျဘူး၊ ဗမာပြည်ဟာ မနေအပ်ပါဘူး လို့ အောက်မေ့သတဲ့၊ အဲဒီလိုဘဲ ငါတို့ ဗမာဘုန်းကြီးတွေလဲ ရဟန္တာတွေဟာ ဒို့ဗမာပြည်မှာ မနေသင့်ဘူးလို့များ ရှိကြမလား မသိဘူးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ငွေမက်တဲ့ ဘုန်းကြီးကတော့ ရှိမှာဘဲဘုရား။

ဆရာ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူ၍ နှစ်ပေါင်း ၂၃၅- နှစ်မြောက်တွင် ဓမ္မာသောက မင်း လက်ထက်မှာ သာသနာတော်သို့ဝင်၍ တိတ္ထိတို့ နှောက်ယှက်သောကြောင့် အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တ တိဿ မထေရ်ကို အမှူးပြုလျက် တတိယ အကြိမ် သင်္ဂါယနာ တင်ကြရပြန်တယ်။ ၎င်း တတိယ သင်္ဂါယနာ တင်ပြီးသည့်နောက် သာသနာတော် သည် သီဟိုဠ်ကျွန်းနှင့်တကွ ၉-တိုင်း ၉-ဌာနသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေရာ သထုပြည် တိုင်အောင် ရောက် လာတယ် ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၉-တိုင်း ၉-ဌာနသို့ ပြန့်နှံ့၍ သီဟိုဠ် ကျွန်းမှာ များစွာစည်ပင် ထွန်းကား၍ နေစဉ် ဗြဟ္မဏတိဿ သူပုန်ဘေး ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ပြည်ရွာ မငြိမ်မသက်သေးကြောင့် ရဟန်း များစွာပင် ဣန္ဒြိယပြည်သို့ ကူးသွားကြရတယ် ထိုအခါပိဋကတ် တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့ကြ၍ လူများလဲ တောထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေကြရသဖြင့် ဆွမ်း ကိုမဆိုထားဘိ သစ်သီး သစ်ရွက်ကိုတောင်မှ ဝအောင် မဘုဉ်း

ပေးကြရဘူးတဲ့ကွဲ့၊ ဤကဲ့သို့ အာဟာရ မေ့တကြဲသော်လဲ
ရထားသော ပိဋကတ်တို့ မေ့ပျောက်မည် စိုးသောကြောင့် ရေ
စိုတဲ့ သဲပြင်ပေါ်မှာ လျောင်းကာ နေပြီးလျှင် ရှင်မပူရအောင်
ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သံစိုအထုပ်ကိုတင်၍ ရွတ်အံ သရဇ္ဈာယ်ကာ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရရှာတယ်။ ဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲ ချီး
ကျူးစရာ ပိဋကတ်တော်ကြီး၏ အဘိုးတန်ပုံသည်လည်း အံ့စရာ
ဘဲ မဟုတ်လား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကိုနောက် သူပုန် ဘေးကြီး အေးငြိမ်းသွားတဲ့
အခါ အားလုံး သံသာတွေ သီဟိုဠ် ကျွန်းသို့ ပြန်
ရောက်ကြသဖြင့် နောက်နောင်အခါ ယခုလိုဘေး
ဖြစ်ခဲ့ယင် နောင်လာနောက်သားတို့ ပိဋကတ်တော်
ကို နှုတ်တက်ဆောင်ရွက်ရန် ခဲယဉ်းမည်ကိုမြင်ကြ၍
ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီး နှစ်ပေါင်း ၄၅၀-လောက်
တွင် ဝဋ္ဋဂါမဏိ^၀ မင်းလက်ထက်၌ ပိဋကတ်တော်
များကို ပေရွက်ပေါ်မှာရေး၍ စတုတ္ထ သင်္ဂါယနာ
တင်တော်မူခဲ့ကြရပြန်တယ်။ အဲဒီလို ပရိယတ္တိ တိုင်
ကြီးသည်။ မယိုင်လဲသည့် အတွက် ယခုထိတိုင်
ဗမာပြည်တလွှားမှာ သာသနာရောင်ခြည်များသန်း
နေတယ် မဟုတ်လားကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ပရိယတ္တိ^၀နေမင်းကြီး ပေါ်ထွန်းနေသည့်
အတွက် သာသနာပ အချိန်မှာ မကြားသိရတဲ့

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ပရမတ္ထတရား
တို့၏ နံမည်တွေကို ကြားသိကြရ၊ ဝိပဿနာ ပွား
သဖြင့် ကိုယ်ဘိုင်တွေကြရနဲ့ ကျေးဇူးတွေသိတ်ပြီး
များဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့်.....

ဗုဒ္ဓါဒိဇ္ဇေ အနုပ္ပန္နော၊ ဗုဒ္ဓစေန္ဒြေ အနုဂ္ဂတေ၊
တေသံ သဘာဝဓမ္မာနံ နာမမတ္ထံ နနာယတိ။

ဗုဒ္ဓါဒိဇ္ဇေ-ဘုရားတည်းဟူသော နေမင်းသည်၊ (ဝါ) ယခုအခါ
မှာဆိုယင် ပရိယတ္တိတည်းဟူသော နေမင်းသည်၊ အနုပ္ပန္နော-မပေါ်
ထွန်း မပွင့်ပေါ်လာသည့်ရှိသော်၊ ဗုဒ္ဓစေန္ဒြေ- ဘုရားတည်းဟူ
သော လမင်းသည်၊ (ဝါ) ပရိယတ္တိတရားတည်းဟူသော လမင်း
သည်၊ အနုဂ္ဂတေ- မပေါ်ထွန်းမပွင့်ပေါ်လာသည့်ရှိသော်၊ တေသံ
သဘာဝ ဓမ္မာနံ- ထိုစိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်တို့၏၊ နာမ
မတ္ထံ-အမည်မျှကို၊ နနာယတိ- ပိုင်းခြားမှတ်သား၍ သိနိုင်ကြ
ရမည်မဟုတ်ပါတကား။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ။

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဆေးနည်းသည် ဘယ်လိုပင် အဘိုးတန်ပေမဲ့ဖော်
ပြီးမစားပါက ဆေးနည်းကို ငွေအများကြီးပေးပြီး
ဝယ်ရကျိုး နပ်ပါ့မလား။

တပည့် မနပ်ပါ့ဘုရား။

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

ဆရာ အေးဒီလိုဘဲကဲ့ ပရိယတ္တိတရားတော်ကြီးသည် အင်မတန် မှန်မြတ်ပေမဲ့ ပဋိပတ္တိ တည်းဟူသော ဆေးဖော်စားခြင်းကို မလုပ်ပါက ပုထုဇံ၌ အရူးရောဂါပျောက်ပါ့မလားကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မပျောက်ပါဘုရား။

ဆရာ အရူးမပျောက်က ကြောက်စရာကောင်းပုံကို ပြောအုံးမယ်၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသောအခါ ကုန်သည်ညီနောင် ၂-ယောက်တို့သည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကြသတဲ့၊ ညီအစ်ကို ၂-ယောက်တို့တွင် အစ်ကို၏ နံမည်က 'သာဂတ'လို့ ခေါ်တယ်၊ ညီ၏နံမည်က 'ကပိလ' လို့ ခေါ်တယ်၊ မိခင်၏ နာမည်က 'သာဓိနီ' တဲ့၊ ညီမငယ်၏ နံမည်က 'တာပနာ' လို့ ခေါ်သတဲ့၊ ညီအစ်ကို ၂-ယောက်ရဟန်းပြုပြီးတဲ့နောက် ညီမငယ်နဲ့ အမေတို့လဲ ဘိက္ခုနီမ ပြုကြတယ်တဲ့ကဲ့၊ ညီအစ်ကို ရဟန်း ၂-ပါးတို့လဲ ငါးဝါတို့ပတ်လုံး ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်ကိုပြုပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ပြုလုပ်ဘွယ်ရာ ဓုရ ဘယ်နှစ်ပါး ရှိပါသလဲလို့ လျှောက်ထားကြသတဲ့၊ ဒီတော့ ဆရာက "ဂန္ထ ဓုရခေါ် စာသင်ခြင်းနဲ့ ဝိပဿနာဓုရခေါ် ဝိပဿနာ ပွားခြင်းလို့ နှစ်ပါးရှိကြောင်း" ကို မိန့်တော်မူသတဲ့၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ သာဂတ-က ငါတော့ အသက်ကြီးပြီ၊ သို့အတွက် လိုရင်းဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာကိုသာပွားများတော့မယ်လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ကာ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ တောသို့ဝင်ကာ အားထုတ်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သွားတယ်။

ညီငယ်ဖြစ်တဲ့ ကပိလက ငါတော့ ယေဘ်သေးတယ်၊ ကြီးမှ
 ဝိပဿနာကိုပွားအံ့၊ ယခုအခါ စာသင်ဦးအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ
 ပိဋကတ် သုံးပုံကို သင်ယူရာ ပိဋကတ် သုံးပုံကို တတ်မြောက်
 သဖြင့် ကြီးကျယ်သော အခြံအရံပြန်ပြောသောလတ်သပ္ပကာ
 တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ငါ့ကဲ့သို့သောသူ ဇမ္ဗူမှ ရှား၏ဟု
 စာမာန်ယစ်ပြီးလျှင် 'အပ်သောတရားကို မအပ်ဟုဟော၍၊ မအပ်
 သောတရားကို အပ်တယ်' ဟု ဟောသတဲ့၊ သီလကိုချစ်တဲ့ ရဟန်း
 တို့က "ငါ့ရှင်ကပိလ ဤကဲ့သို့မဟောပါနှင့်" ဟု တားမြစ်ကြသော်
 လဲ "သင်တို့ကား ငါ့လောက်မသိ" ဟု ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းကို
 ပြုသတဲ့၊ ပုထုဇဉ် အရူးရောဂါ မပျောက်တဲ့အပြင် ပိုပြီးမရူးဘူး
 လား

တပည့် ပိုပြီး ရူးနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒါနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ သာဂတမထေရ်ထံသို့ သွားပြီး
 ဒီအကြောင်းကို သျှောက်ထားကြတော့ သာဂတ မထေရ်က
 ညီငယ်ထံ ချင်းကပ်ပြီးလျှင် 'ငါ့ညီအသင်ကဲ့သို့သော ပိဋကတ်
 ကို တတ်ကျွမ်းသောသူသည် ပဋိပတ် တရားကို ကြိုးစားပါက
 သာသနာတော်၏ အသက်သဘွယ်ဖြစ်မှာပါဘဲ၊ အဘဲ ကြောင့်
 ပဋိပတ်ကို ပယ်၍ ကပြေခင်း ကပြန် ဟောနေသလဲဟု ဆုမ
 သော်လဲ အစ်ကိုသည် စာတလုံးမျှ သိသူ မဟုတ်ဟု စာမာန်
 ယစ်ကာ အစ်ကို၏ အဆုံး အမကို မယူဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုလဲ့
 မင်းပြုတဲ့ ကံဖြင့်ပင် ထင်ရှားလတ္တံ့ ဟုပြောကာ ကြသွားတော်
 မူသတဲ့၊ ကဲဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ကြောက်စရာပါဘုရား။

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

ဆရာ အစ်ကို ပြောလို့မှ မရဘူးဆိုတော့ အားလုံးသော သူတော်ကောင်းတို့သည်စွန့်ပစ်၍ ထားကြသတဲ့ ဒါနဲ့ ဘဲမကောင်းသော ရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်လှည့်လည်ကာ ကဿပ ဘုရား၏ သာသနာကို ဆုတ်ယုတ်အောင် ပြုနေသတဲ့၊ နောက်များမကြာမီ သေဆုံး၍ အဝီစိငရဲမှာ ဖြစ်ရော့တဲ့၊ အမိဖြစ်တဲ့ သာဓိနီနဲ့ နှစ်မ တာပနာ တို့လဲ ကပိလ ရဟန်းသို့ အတုလိုက်ကာပြောဆိုမှုကြောင့် အဝီစိမှာ ဖြစ်ကြရတယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။ (အကျယ်ကို သိလိုမှ ဓမ္မပဒမှာ ကြည့်လေ)

တပည့် မှန်ပါ လန့်စရာပါဘုရား။

ဆရာ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိစဉ်ကဘဲ ငါးရာ ကုန်သော ယောက်ျားတို့သည် ရွာကို လုယက် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြု၍ ခိုးမှု တိုက်မှုတို့ဖြင့် အသက်မွေးကြသတဲ့၊ ဒါနဲ့ လူတွေက မခံနိုင်ဘဲ စုရုံးပြီးကာ သူခိုးတို့ကို အစဉ်လိုက်၍ တိုက်ကြသတဲ့၊ ဒီတော့ သူခိုးတို့မှာ ရွာနားသို့ မချဉ်းကပ်ရဲဘဲ တောသို့ဝင်ကာ ပြေးကြ၍ ပုန်းအောင်း ရာကို ရှာသော်လဲ မတွေ့ကြသဖြင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းထံ ချဉ်းကပ်ပြီး “အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားကြတယ်တဲ့၊ မထေရ်က “ဒါယကာတို့ သင်တို့အား သီလနဲ့ တူတဲ့ ကိုးကွယ်ရာသည်မရှိ၊ အလုံးစုံသော သင်တို့သည် ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်ကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ခိုးသားငါးရာတို့သည် “ကေခင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ သီလကို ဆောက်တည်ကြတယ်တဲ့၊ သီလ ဆောက်တည် ပြီးလတ်သော် မထေရ်က “ဒါယကာတို့သီလရှိကုန်သော သင်တို့သည် အသက်

ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လဲ သီလကို မလွန်ကျူးကြနဲ့” လို့ ဆိုမှသဖြင့် “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံကြသတဲ့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ချီးမွမ်းဘွယ်ရာပါဘုရား။

ဆရာ ထိုနောက် ဇနပုဒ်သားတို့သည် ထိုအရပ်သို့ ရောက် လာ၍ ခိုးသားတို့ကို တွေ့တဲ့အခါ အလုံးစုံသော ခိုးသားတို့ကို သတ်ဖြတ်ကြတယ်တဲ့။ ခိုးသားတို့လဲ သေကြေပျက်စီးကြ၍ ခိုးသားကြီးက နတ်သားကြီး ခိုးသားအငယ်တွေက နတ်သားကလေးတွေ ဖြစ်ကြ သတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါသီလသည် အားကိုးဘွယ်ရာပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို နတ်သားတွေဖြစ်ကြ၍ ဘုရား ၂-ဆူတို့ ကြားကာလဝယ် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် စုန်ဆန်သွားလျက်နေတယ် ငါတို့ ဂေါတမမြတ်စွာ ပွင့်တော်မူလာတဲ့အခါ အိမ်ခြေ ငါးရာ ရှိတဲ့ တံငါရွာကြီး၌ နတ်သားကြီးက တံငါသည်ကြီး အိမ်မှာ ဖြစ်၍ နတ်သားကလေးတွေက တံငါသည်ကလေး အိမ်တွေမှာ ဖြစ်ကြရတယ်တဲ့။ တံငါသည်ကြီးသည် ငါ့သားနဲ့ အတူဖွားသွ ရှိသလားလို့ စုံစမ်းတဲ့အခါ ကလေး ငါးရာကို တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးသော ကလေးတို့အား ရိက္ခာကံကျွေးကို ပေး၍ သူ၏ သားနဲ့ အတူ ကစားစေတယ်တဲ့။ ထိုအခါ ကပိလ ရဟန်းကြီး သည် ငရဲမှ ကျွတ်ခဲ့၍ ကံအကြွင်းကြောင့် အစိရဝဘီ မြစ်၌ အဆင်းကားရွှေ၊ ခံတွင်းအနံ့ ကားပျို အန်ဘွယ်ကောင်းအောင် ပုပ်စော် နံတဲ့ ငါးကြီး ဖြစ်လာတယ်တဲ့။ တနေ့သော အခါ၊ နတ်သား ဘဝမှ စုတေခဲ့ကြတဲ့ လုလင်ပျိုတို့သည် မိဘတို့၏

အလုပ်ဖြစ်တဲ့ တံငါအလုပ်ဖြင့် အစီရဝဘိမြစ်၌ ငါးဘမ်းကြွရာ ကပိလ ငါးကြီးကို မိရောတဲ့ ခေောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဘမ်းမိတဲ့အခါ ရွှေအဆင်းရှိသောကြောင့် ဘုရင့်ထံ ဆက်သကြတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးကလဲ အင်မတန်လှတဲ့ ငါးကြီးဘဲ မြတ်စွာဘုရားထံ ယူသွားရယင် တရားထူးနာရမှာဘဲလို့ အောက်မေ့ကာ ကျောင်းတော်ကိုယူသွားတယ်တဲ့ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တဲ့အခါ ငါးကြီး၏ ခံတွင်းဖွင့်ကာမျှဖြင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီးသည် အပုပ်နံ့ဖြင့် လှိုင်သွားသတဲ့၊ ဒီတော့ မင်းကြီးက “မြတ်စွာဘုရား အဘယ်ကြောင့် ရွှေအဆင်းကြီးကဲ့သို့လှ၍ အဘယ်ကြောင့်ခံတွင်းပုပ်ရသလဲ” လို့ သျှောက်ထားတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက “မြတ်သောမင်းကြီး ဤငါးသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ကပိလ အမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ဖြစ်၏၊ ပိဋကတ်သုံးပုကို တတ်၏၊ စာပေပို့ချ၏၊ အပ်သည်ကို မအပ်၊ မအပ်သည်ကို အပ်တယ်၊ ဟု ဟော၍ သာသနာတော်ကို ဆုတ်ယုတ်စေ၏၊ သူတော်ကောင်းတွေကို ဆဲရေး၏၊ ထိုကံတို့ကြောင့် အဝီစိငရဲသို့ကျ၍ ကံအကြွင်းဖြင့် ယခုအခါ ငါးဖြစ်ရ၏၊ ဘုရား၏ ဂုဏ်တို့ကို ဟောပြောသည့်အတွက် ရွှေကဲ့သို့အဆင်းလှ၍ သူတော်ကောင်းကို ဆဲရေးလျက် မအပ်သည်ကို အပ်၏၊ အပ်သည်ကို မအပ်ဟု ပြောခြင်းကြောင့် ခံတွင်းပုပ်စေရန်ရ၏” ဟု မိန့်တော်မူပြီးတော့ “မြတ်သောမင်းကြီး ထိုငါးကို စကားပြောစေမယ်” လို့ အမိန့်ရှိသဖြင့် မင်းကြီးက ‘ပြောပါစေ’ ဟု သျှောက်သတဲ့။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ထိုငါးကို 'သင်သည် ကပိလ ဟုတ်သလော' ဟု မေးတော့မူတယ်။ ငါးက 'မြတ်စွာဘုရား ဟုတ် ပါတယ်ဘုရား' လို့ လျှောက်သတဲ့ မြတ်စွာဘုရားက 'အသင်သည် ဘယ်က လာခဲ့ဒါလဲ' လို့ မေးတော်မူသဖြင့် ငါးက 'မြတ်စွာ ဘုရား အဝီစိမ့် လာခဲ့ပါတယ်' လို့ လျှောက်သတဲ့။ မြတ်စွာ ဘုရားက 'အသင်၏ အကိုကြီး သာဂတသည် ဘယ်ကို သွား သလဲ' လို့ မေးတော့ငါးက 'မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါပြီ လို့ လျှောက်တယ်တဲ့။ 'သင်၏မိခင် သာဓိနီကားဘယ်မှာလဲ' လို့ မေးတဲ့အခါ 'မြတ်စွာဘုရား ငရဲကြီး၌နေရပါတယ်' လို့ လျှောက် ထားသတဲ့။ 'သင်၏ နှစ်မ တာပနာ ဘယ်မှာလဲ' လို့ မေးတဲ့အခါ 'ငရဲကြီးမှာပါဘုရား' လို့ လျှောက်ထားသတဲ့။ 'ယခုဘဝ သေပြီး ယင် သင်ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ' လို့ မေးတဲ့အခါ 'မြတ်စွာဘုရား အဝီစိကို ပြန်ရအုံးမှာပါ' လို့ လျှောက်ထားပြီး နှလုံးမသာယာ သဖြင့် ဦးခေါင်းကို လှေ့ဖြင့် ဆောင့်ပြီးလျှင် သေ၍ ငရဲမှာဖြစ်ရ ရှာတယ်ကွဲ့။ ပဋ္ဌိပတ်မရှိယင် စာကို ဘယ်လိုတတ်သော်လဲ ငရဲက မလွတ်ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် ကြောက်စရာမကောင်းပါလား။

တပည့် ကြောက်စရာပါဘုရား။

ဆရာ ဆေးနည်းကို သိသော်လဲ ဆေးကိုဖော်၍ မစားပါက ရောဂါမပျောက်သလိုဘဲ ဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တနည်းအားဖြင့် ပရိယတ်သည် ဝက်သားနဲ့ တူ တယ်။ ပဋ္ဌိပတ်သည် ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန်နဲ့ တူတယ်။ ပဋ္ဌိပတ်သည် ဝက်သားဟင်း၏ အရသာနဲ့ တူတယ်။

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်

ဒါကြောင့် ပရိယတ်တွင် တန့်မနေကြဘဲ ပဋ္ဌိပတ်ကို လဲ ဖက်ပါမှ ဝက်သားဟင်း၏ အရသာနဲ့ တူတဲ့ ပဋ္ဌိဝေ ခက်ရကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် ပဋ္ဌိပတ်ကို ပရိယတ်ထက်ပိုပြီး လေးစားကြဘို့ လိုတယ်ကဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပရိယတ်ဆိုဒါ သုံးမျိုးရှိတယ်၊ ယခုကာလဘုန်းကြီးတွေ ဆရာထံမှာ ဒူးတုတ်ပြီး သင်ယူ မှတ်တကာ ဥက္ကဟပရိယတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ မသိဒါကို မေးမြန်းပြီး မှတ်သားဒါက ပရိပုစ္ဆာ ပရိယတ်လို့ ခေါ်တယ် တရားနာရင်း မှတ်သားတာက သဝန ပရိယတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ သညာသိမှန်ယင် ပရိယတ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် အမြန်လိုလားသူမှာ သဝန ပရိယတ်ကို မှတ်တည်ပြီး ပဋ္ဌိပတ်ကို ကြိုးစားကြဘို့သာ သင့်တော်တယ်၊ ကပိလနဲ့ သာဂတတို့ ညီအစ်ကို ၂-ပါးကိုသာ ကြည့်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ပရိယတ္တိ သာသနာမင်းပြီး၏။

ပဋ္ဌိပတ် သာသနာခန်း

ဆရာ ပဋ္ဌိပတ်ကို အားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးရှိ တယ်၊ (၁) ဒုက္ခပဋ္ဌိပဒါဒန္တာဘိညာ (၂) ဒုက္ခပဋ္ဌိပဒါ ခိပ္ပိဘိညာ (၃) သုခပဋ္ဌိပဒါ ဒန္တာဘိညာ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

(၄) သုခပဋ္ဌာပဒါ ခိပ္ပါဘိညာ အဲဒီလို လေးမျိုးရှိတယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပထမ ပဋ္ဌာပဒါနယ်၊ အဘိညာနယ်လို့ နှစ်ခုခွဲပြီး
မှတ်ရမယ်။ ဝိပဿနာဥာဏ်၊ ၁၀- ပါး တွင် အခြေခံ
ဖြစ်တဲ့ သမ္မသနဥာဏ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ် ၂-ပါးကို
ပဋ္ဌာပဒါနယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဘက်ဥာဏ်မှစ၍ မဂ်ဥာဏ်
တိုင်အောင် အထက်ဥာဏ်များကို အဘိညာနယ်လို့
ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သို့အတွက် ဒုက္ခပဋ္ဌာပဒါ ဆိုဒါက သမ္မသနဥာဏ်၊
ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ် ၂-ပါးကို ဆင်ခြင်၍ လွယ်လွယ်
နဲ့ သဘောမမိနိုင်ဒါကိုဆိုတယ်။ ဒန္တာဘိညာဆိုဒါက
သမ္မသနဥာဏ် ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ်ကို ရပြီးသော်လဲ
ဘက်ဥာဏ်မှစ၍ အထက်ဥာဏ်များကို ဆင်ခြင်၍
လွယ်လွယ်နဲ့ သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ ဖြေးညှင်းစွာ
ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်တယ်။ ပေါင်းလိုက်တော့ ပဋ္ဌာ
ပဒါနယ်၊ အဘိညာနယ် နှစ်ခုလုံးတွင် ကြန့်ကြာသူ
ကို ဒုက္ခ ပဋ္ဌာပဒါ ဒန္တာ ဘိညာလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့။
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒုက္ခ ပဋ္ဌာပဒါခိပ္ပါဘိညာ ဆိုဒါက သမ္မသနဥာဏ်၊
ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ် ၂-ပါးကို ရအောင် ဆင်ခြင်တဲ့

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

နေရာမှာသာ ကြန့်ကြာ၍ ၎င်းဥာဏ် ၂-ပါးကိုရဒါ
နဲ့ တပြိုင်နက် အထက် ဥာဏ်များကို တဆက်ထဲ
ရသွားသူကို ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။
သုခပဋ္ဌိပဒါ ဒန္ဓာဘိညာ ဆိုဒါက အောက်ဥာဏ်
၂-ပါးကို လွယ်လွယ်နဲ့ သဘောမိသော်လဲ ဘက်
စသော အထက်ဥာဏ်မှာ တော်တော်နဲ့ မရနိုင်ဘဲ
ဖြေးဖြေး သာသာ ရလာသူကိုခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။
သုခပဋ္ဌိပဒါ ခိပ္ပါ ဘိညာ ဆိုဒါက အောက်ဥာဏ်၊
အထက်ဥာဏ် ၂-နယ်လုံးတွင် ခဲယဉ်းခြင်းမရှိပါဘဲ
အလွယ်တကူရတဲ့သူကို ခေါ်တယ်မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့်
ဆရာ

မှန်ပါဘုရား။
ဒုက္ခ ပဋ္ဌိပဒါ ဖြစ်ရဒါက တဏှာ အားကြီးသော
ကြောင့်ဖြစ်ရ၍ ဒန္ဓာဘိညာဖြစ်ရဒါကမောဟအား
ကြီးလို့ ဖြစ်ရတယ် ဒါကြောင့် တဏှာခေါင်းပါးက
သုခပဋ္ဌိပဒါဖြစ်၍ မောဟခေါင်းပါးက ခိပ္ပါဘိညာ
ဖြစ်တယ်လို့ အဋ္ဌကထာများကဆိုတယ်။ သို့အတွက်
တဏှာ ပါးအောင်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား
ဟောတော်မူတဲ့ သန္တုဋ္ဌိ သလ္လေခ တရားများကို သူ
တော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျင့်ကြံတယ်ကဲ့ မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့်

မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သန္တုဋ္ဌိ^၁ဆိုဒါက ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည် ဖြစ်စေ မိမိ၌ရှိတဲ့ ပစ္စည်းဖြင့်ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်တယ် ကောင်းသည်အတွက်လဲ မသာယာ မကောင်းသည် အတွက်လဲ စိတ်မဆိုးချေ၊ မျှတယင်ပြီးရောလို့ နှလုံး သွင်းလျက်နေ၏။ မိမိ၌ မရှိသည်ကို မတမ်းတချေ သလ္လေခ ဆိုဒါက မိမိမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို မသုံးဆောင်ဘဲ မကောင်းဒါကိုသာ သုံးဆောင်၍ ကောင်းဒါကို သူတပါးအား ပေးကမ်းလှူဒါန်း၏။ ရနိုင်သော ပစ္စည်း အားလုံးကိုလဲမလဲ သုံးလောက် ရုံသာ ယူ၏။ ဓူတင် ၁၃-ပါးသည်လည်း သလ္လေခ တရားတွေဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။"

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သန္တုဋ္ဌိ^၁တရားကိုမြတ်စွာဘုရားဟောဖုံကတော့....

ဂါရဝေါစ နိဝါတောစ၊ သန္တုဋ္ဌိ^၁စ ကတညုတာ
ကာလေန ဓမ္မဿဝနံ၊ တေ မင်္ဂလ မုတ္တမံ ။

ဘောဒေဝပုတ္တ-ငါ၏ ထံမှောက် လာရောက် သျှောက်ထား အိုနံ့တ်သား၊ ဂါရဝေါစ-အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်စါပြောထူ ရိုသေ ထိုက်သောသူတို့ကို ကြည်ဖြူဝပ်စင်း ရိုသေကိုင်းရှိုင်းရခြင်း၎င်း နိဝါတောစ-ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးနှင့် ချိုကျိုး နွားလား ဋ္ဌန်းစက္ကားမျှ နိမ့်ချရသော မာန်မာန ရှိရခြင်း၎င်း၊ သန္တုဋ္ဌိ^၁စ လောဘ ပယ်ရှဲ ရသမျှဖြင့်သာ နှစ်သက် ရောင့်ရဲရခြင်း၎င်း ကတညုတာစ-ကောင်းစွာပြုဘူး သူ့ကျေးဇူးကို အထူးဆင်ခြင် သိမြင်အောက်မေ့ ရခြင်း၎င်း၊ ကာလေန-သင့်တင့်လျှောက်ပတ်

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

သောအခါ၌၊ ဓမ္မဿဝနဉ္စ- ရှိသေဝပ်စင်း တရားနာရခြင်း၎င်း၊
တေံ-သရုပ်ဖော်ကြား ဤငါးပါးသည်၊ ဥတ္တမ-ကဲထူးလွန်မြတ်
ချီးမွမ်းအပ်သော၊ မင်္ဂလံ- သတ္တဝါအများ ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်
သော မင်္ဂလာတရားပေတည်း။

တပည့် သာဓု သာဓု သာဓု။

ဆရာ ၎င်းသန္တုဋ္ဌိ၊ သလ္လေခ တရားတွေဟာ အဘိဇ္ဈာ၊
ဗျာပါဒ ဆိုတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသတွေကို ခေါင်းပါးစေတဲ့ တရား
တွေဘဲ။ သိက္ခာ ၃-ပါးမှာ သီလသိက္ခာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ
ရှင်းစရာ တခုရှိတယ်။ ဗမာပြည်မှာ သက်သတ်လွတ် စားခြင်း
သည် သလ္လေခဘဲလို့ မှတ်ထင်ကြသဖြင့် အတော်မျက်နှာကြီးနေ
တယ်။ သလ္လေခ ဆိုဒါ သင်္ကန်း အများရှိရာတွင် မကောင်းတဲ့
သင်္ကန်းကိုမိမိသုံးဆောင်၍ ကောင်းတဲ့သင်္ကန်းကို သူတပါးအား
လှူဒါန်းခြင်း၊ သို့မဟုတ် သင်္ကန်း သုံးထည်အပြင် လက်မခံခြင်း၊
ဆွမ်းဟင်းအများရှိရာဝယ် မကောင်းဒါကိုသာ မိမိသုံးဆောင်၍
ကောင်းဒါကို သူတပါးအားလှူဒါန်းခြင်း၊ သို့မဟုတ်ကောသနိက
ဓုတင်၊ ပတ္တပိုက်ဓုတင်၊ ခလုပစ္ဆာဘတ္တိကဓုတင် ဆောက်တည်
ခြင်း စသော အကျင့်တွေကိုခေါ်တယ်။ ပစ္စည်းကို မသတ်မှတ်ရ
ဘူး။ သတ်မှတ်ယင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ဥပါဒါန်တရား
ကပ်လာဒါဘဲ။

ဥပမာ... အသားဟင်းကို မစားအံ့၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကို
သာ စားအံ့ဟု သတ်မှတ်လိုက်ယင် ဥပါဒါန်သည် အသားဟင်း
ကို လှူတံ့ပြီး ဟင်းသီး ဟင်းရွက် အပေါ်မှာ စွဲကပ် လာဒါဘဲ။
ဥပါဒါန်ပရုံးပြောင်းခြင်းသာဖြစ်တယ်။ ဥပါဒါန်အစားရော့မသွား

ချေ၊ အကယ်၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို စားယင် ဥပါဒါန် အား
 ရော့ပါတယ်ဆိုက ကျွဲ နွား မြင်း ဆိတ် တီကောင်စသော အရွက်
 စား သတ္တဝါတို့သည် ဥပါဒါန်မရှိတန်ရာ၊ ရှိနေသည်မှာ အထင်
 အရှား ဖြစ်သောကြောင့် သဗ္ဗေခသို့ မသွင်းသင့်ပေ၊ သန္တုဋ္ဌ^၉
 ဆိုရမှာလဲ ခက်တယ်၊ ဘာကြောင့် ဆိုသော် အလှူ အတန်း
 ရှိတဲ့အခါ အသားဟင်းသာ များ၍ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် ဟင်း
 သက်သက်ပါခဲ့ပေသည်၊ ထိုကဲ့သို့ မပါပြန်က မရှိတဲ့ ဟင်းသီး
 ဟင်းရွက်ကို တမ်းတပြန်သောကြောင့် သန္တုဋ္ဌ^၉ ဆိုရမှာလဲကျပ်
 ပေသည်၊ သက်သတ်လွတ် စားကြတဲ့ သူတို့သည် စား၍ကောင်း
 အောင် အဆာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ကြရသောကြောင့် သဗ္ဗ
 ဟုကလဲ မဟုတ်ချေ၊ အလွန်တာဝန်လေးပေသည်၊ ဒီတော့ သဗ္ဗ
 ဟုကလဲဖြစ်၊ သန္တုဋ္ဌ^၉လဲဖြစ်၊ သဗ္ဗေခလဲ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို
 လုပ်ရမလဲ၊ တကာ-တကာမ လှူဒါကိုသာ စားအံ့ဟု ဆောက်တည်
 ၍ စားတန်ရုံမျှသာ ခံယူခြင်းသည် သုံးပါးလုံးနဲ့ ဆီလျော်၏
 ရှင်းပါအံ့၊ လှူဒါကိုသာ စားပါအံ့ဟု ဆောက်တည်ထားသဖြင့်
 ဘာကို လှူမည်ဟုမသိသောကြောင့် ဥပါဒါန်သည် မရှိသည့်ပြင်
 မရှိဒါကို မတမ်းတသောကြောင့် သန္တုဋ္ဌ^၉ဖြစ်၏၊ စားတန်ရုံသာ
 လက်ခံ၍ အပိုကို မယူခြင်းသည် သဗ္ဗေခဖြစ်တယ်၊ တမင် ဂရုပြု
 သည် မဟုတ်ဘဲ လှူဒါကိုသာ ယူသောကြောင့် သဗ္ဗဟုကလဲ
 ဖြစ်လေသည်၊ အဲဒီလို ဘာကိုဟု မသတ်မှတ်ဘဲ လှူဒါကို သုံးစွဲ
 လောက်ရုံခံယူ၍ ခံယူတဲ့ ပစ္စည်းကိုလဲ မသာယာမှ ဥပါဒါန်
 အားရော့သွားမယ်မဟုတ်လားကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

သာသနာသုံး ဗုဒ္ဓကုန်း တရားတော်

ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ရှိစဉ်က ဒေဝဒတ်သည် ၎င်းသက် သတ်လွတ်အကျင့်ကို တောင်းခံပြီးပါပြီ၊ မြတ်စွာ ဘုရားနှင့်မပြု ခဲ့ပါဘူး၊ တောင်းပုံက ဒီလိုတဲ... လူတွေဟာ ဘာကိုကြည်ညို သလဲလို့ စဉ်းစားတော့ ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကို ကြည်ညိုတယ် ဆိုဒါကို ဒေဝဒတ်က သိတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒေဝဒတ်က အကြံရလစ တယ်၊ ငါသည် ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကိုတောင်းယင် မြတ်စွာ ဘုရားက ပေးမည်မဟုတ်၊ မပေးယင်ငါကား ခေါင်းပါးတဲ့ အ ကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ရှင်ဂေါတမကား မကျင့်နိုင်ဟု ဝါဒဖြန့်ယင် ငါ့အား လူအကြည်ညိုများမှာဘဲလို့ စိတ်ကူးပြီး မြတ်စွာဘုရား ထံ ချဉ်းကပ်၍ လျှောက်ထားတယ်၊ လျှောက်ထားပုံက “မြတ် စွာဘုရား ရဟန်းတို့အား အသက်ထက်ဆုံး သက်သတ်လွတ်စား ပါစေ၊ မစားယင် အာပတ်ဖြင့် ပညာတော်မူပါ” လို့လျှောက် ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်တဲ့ အ သားကိုခွင့်ပြုထားပြီးဖြစ်တယ်” လို့ ပြန်ပြီးမိန့်တော်မူလိုက်တယ် ထို့နောက် တသက်လုံး ပံ့သုကာသက်န်းဆောင်ဘို့ တသက်လုံး သစ်ပင်းရှင်းကျောင်းမှာနေဘို့ တသက်လုံးတောကျောင်းမှာနေ ရင် တသက်လုံး ဆွမ်းခံ၍သာ စားဘို့များကိုလဲ လျှောက်ထား တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်မပြုပါဘူး၊ အကယ်၍သာ ဒီသက် သတ်လွတ်သည် သလ္လေခတရားဖြစ်ခဲ့ယင် နေ့တင် ၁၄-ပါး ဟော တန်ရာ၏၊ မဟောခဲ့သဖြင့် သလ္လေခ မဟုတ်ဘူးဆိုဒါ သိရမယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အကယ်၍ သလ္လေခ အကျင့်ကို ကျင့်လိုပါက နေ့တင် ၁၃-ပါးစလုံးကို ဖြစ်စေ၊ မိမိ နိုင်သလောက်

ဖြစ်စေ ကျင့်ကြံရင် သလ္လေခဖြစ်တာပါဘဲ၊ မျက်နှာ
ကြီးရမယ်၊ ဓမ္မာတင်က မျက်နှာငယ်၍ မကြီးရမယ်၊
သက်သတ်လွတ်က မျက်နှာ ကြီးနေသောကြောင့်
သာ အပန်းခံပြီး ဖြေရှင်းနေရတာကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။"

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်း
ဘဝက သစ်သီးသစ်ရွက်တွေကို စားပြီး ကျင့်ခဲ့တဲ့ ဘဝတွေကို
ဘယ်နှယ် ဆိုမလဲလို့ ပြောစရာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါက သန္တုဋ္ဌ^၀
သလ္လေခ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တောထဲမှာ
သစ်သီးသစ်ရွက်မှ တပါး ဘာမျှမရှိသောကြောင့် ရှိတဲ့သစ်သီး
သစ်ရွက်ကို စား၍ မရှိသော အသားဟင်းကို မတမ်းတချေ၊
အဲဒါက သန္တုဋ္ဌ^၀ ဖြစ်တယ်၊ တခါ သစ်သီး သစ်ရွက်တို့ကိုလဲ
ဗမာပြည်က သက်သတ်လွတ် ဆရာတို့လို ဆီတွေ ကြက်သွန်
ကြော်တွေနဲ့ စားကောင်းအောင် တမင်အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်တာ
မဟုတ်၊ ရေနဲ့ ပြုတ်၍ ဗိုက်ပြည့်ယင် ပြီးရောလို့ သဘောထား
ကာ စားကြခြင်းကြောင့် သလ္လဟုကလဲဖြစ်၊ သလ္လေခလဲ ဖြစ်
လေသည်ဟု မှတ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။"

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ စင်စစ်မှာ ဒီသန္တုဋ္ဌ^၀ သလ္လေခဆိုဒါ သီလမျှသာ ရှိ
ပါသေးတယ်၊ ဝိပဿနာပွားမှုပြုတဲ့အခါ တဏှာ သောင်းကျန်း
လွန်းသောကြောင့် ထိန်းထားခြင်းပါဘဲ၊ ကိုလေသာကို အမြစ်
ပြုတ် မသေစေနိုင်သေးပါဘူး၊ ၎င်းသန္တုဋ္ဌ^၀၊ သလ္လေခသည်
ပညာနဲ့ မတွဲဘဲ ရှေ့ကိုတိုးပြီး ကျင့်လိုက်ယင် အတ္တကိုလမထာ

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်

နုယောဂ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝထမတော့ သန္တုဋ္ဌိ၊ သလ္လေခ တွင်ဘဲ ကျင့်နေပါတယ်။ မရနိုင်တာနဲ့ ပညာနဲ့ မတုံ့ဘဲ ရှေ့ကိုတိုးလိုက်ရာ အတ္တကိလမထာနုယောဂ ဖြစ်ပြီး ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲပြီး ဘုရားလဲ မဖြစ်ပါဘူး။ နောက်မှ အကျင့်ကိုလျော့ပြီး သန္တုဋ္ဌိတရားတွင် ထား၍ မယ်သုဇာ လူတဲ နို့ဆွမ်းကို စားပြီး ပညာနဲ့ တွဲတော့ မှ ဘုရားဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒါကို မသိကြတော့ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူများနဲ့ မတူအောင် အဝတ်ထူးမှ၊ သူများနဲ့ တူအောင် အစားထူးမှ သူများနဲ့ မတူအောင် အနေထူးမှ၊ အကျင့်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒီလို လူတွေဟာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့နှင့် တွေ့ယင် အလွယ်နဲ့ ယုံကြည်ပြီး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘက်ကို ပါသွားကြဒါတဲ့။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အကျင့်တွေကမှ သူတကာနှင့် မတူထူးအောင်ကျင့်ကြတာဖြစ်တယ်။ ရေစိမ်ကျင့် တယ်၊ မီးကင် ကျင့်တယ်၊ ဆူးပေါ်မှာအိပ်ပြီး ကျင့်တယ်၊ နွား ချေးချပ်ကို စားကျင့်တယ်၊ အဝတ်မဝတ်ဘဲကျင့်တယ်၊ ဆွမ်းခံ တဲ့နေရာမှာလဲ တအိမ်သာ ခံပါမယ်ဟု၎င်း၊ တလမ်းသာ ခံပါ မယ်ဟု၎င်း ခိဋ္ဌာန်၍ ကျင့်ကြတယ်။ သူများနှင့် မတူအောင်ကျင့်မှ ဆိုယင် ဒိဋ္ဌိတွေကိုသာ ကိုးကွယ်စရာ ဖြစ်မနေပါလား။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အချို့ကလဲ ဒုက္ခပဋ္ဌိပဒါဆိုဒါ ဆင်းဆင်း ရဲရဲကျင့် ရတယ်။ ကျားကိုက်ခံရတဲ့ ဗျဉ္ဇမထေရ်တို့ မိမိဒူးကို မိမိချိုးတဲ မထေရ်တို့ကို ကြည့်ပါလား စသည်ဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြတယ်။

ကျားကိုက်ခံရတဲ့ မထေရ်သည် ကျားကိုက်လို့ပင် မက်ကိုရဒါလား။ သို့မဟုတ် ကျားမကိုက်မီက စီးဖြန်းနေကျဖြစ်တဲ့ ဘာဝနာကိုပွားနေရာ ကျားကိုက်သော်လဲ သေဘေးကို ပမာဏမထား စီးဖြန်းမြဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှေးကထက်တိုး၍ စီးဖြန်းသဖြင့် ရဒါလားဆိုဒါ စိစစ်သင့်တယ်။ ဒူးကိုချိုးတဲ့ မထေရ်ဟာလဲ ဒူးကိုချိုးလို့ မက်ကိုရဒါလား။ ဒူးကိုချိုးခြင်းသည် ခိုးသားတို့ယုံကြည်ပြီး စောင့်ဆိုင်းရုံမျှသာဖြစ်၍ ဆင်ခြင်မှုကို ရှေးကထက် တိုးပြီး အားထုတ်သဖြင့် မက်ကို ရဒါလားဆိုဒါ စိစစ်ရမယ် အကယ်၍ ပင်ပန်းခြင်းကြောင့် မက်ကို ရဒါပါဆိုယင် ငရဲသားတို့သည် ရဟန္တာချည်း ဖြစ်သင့်တယ်။ အသုရကဘယ်ခေါ် ပြိတ္တာတို့သည် အနာဂါမ်ချည်းဖြစ်သင့်တယ်။ တစ္ဆေ့မှိုင်စာခေါ် ပြိတ္တာတို့သည် သကဒါဂါမ်တွေချည်း ဖြစ်သင့်တယ်။ တိရစ္ဆာန်တို့သည် သောတာပန်တွေချည်း ဖြစ်သင့်တယ်။ အပါယ်လေးဘုံသားတို့သည် မက်နဲ့ မတန်သူတွေ ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ခြင်မှု ဥာဏ်သာ လိုရင်းဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခပဋိပဒါဆိုဒါ ဆင်ခြင်ပွားများမှုကို ပြုရာ၌ ဘယ်လိုဒုက္ခနဲ့ ကြုံတွေ့ရစေကာမူ ၎င်းဒုက္ခတွေကို သည်းခံပြီး မရှေ့တဲ့ ဇွဲလုံ့လတို့ဖြင့် ဆင်ခြင်မြဲ ဆင်ခြင်နေဒါကို ခေါ်တယ် တမင်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ရဒါမဟုတ်။ တဏှာတွေ သောင်းကျန်း၍ သမ္မသနဥာဏ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ်ကို မရနိုင်ဒါလို့ ထင်ယင်သန္တုဋ္ဌိ၊ သလ္လေခတရားတို့နဲ့ တွဲဘက်ကာ ဆင်ခြင်မှုကိုပြုရတယ် ဒါမှ နည်းမှန်ကျတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက ပဋိပတ် အလွဲတွေကို စိစစ်ပြီး ပြဒါ။ ပဋိပတ် အစစ်ကတော့ ဝိပဿနာ ဥာဏ်ကို ရအောင်

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

ဆင်ခြင်ဒါကို ခေါ်တယ်၊ အဲဒါကိုပင် အလုပ်လို့လဲ ခေါ်တယ်၊
ပဋိပတ်လို့လဲခေါ်တယ်၊ အကျင့်လို့လဲခေါ်တယ်၊ ကမ္မဋ္ဌါန်းအား
ထုတ်မှုလို့လဲခေါ်တယ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရအောင် ဆင်ခြင်တဲ့
နေရာမှာ အတ္တကိုလမထာနုယောဂဘက်သို့လဲ မယိမ်းစေရ၊
ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂဘက်သို့လဲမတိမ်းစေမှ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ
ကျဘယ်၊ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါကျမှလဲ မဂ်ကိုရတယ်၊ တဘက်ဘက်သို့
ယိမ်းသွားယင် မရဘူးကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗမာပြည်ရှိ သံဃာတို့သည် ပရိယတ္တိ သာသနာမှာ
တော့ ၈၀-ရာခိုင်နှုန်းရှိသည့်အတွက် အားရစရာပါဘဲ၊ ပဋိပတ္တိ
သာသနာကျတော့ ၂၀-ရာခိုင်နှုန်းတောင် မြည့်မယ်လို့ မထင်၊
ပဋိပတ်အရာမှာ အားငယ်နေကြတယ်၊ ဒီလိုသာ ပဋိပတ်ကိုပင်
ထားကြယင် ဗမာပြည်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း
ကို အစိုးရက ဘယ်လိုကျေညာပေးမဲ့ အသံသာရှိ၍ အဆံ မပါ
ပါဘူး ပဋိပတ်ကို ၇၀-ရာခိုင်နှုန်းလောက် ကြိုးစားကြယင်
အစိုးရက မကျေညာသော်လဲ သာသနာတော်ကြီးသည် ကြီးပွား
တိုးတက်လာမှာ သေချာပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က
ဘယ်တိုင်းပြည်မှ ဤကဲ့သို့ မကျေညာခဲ့ချေ၊ ဆိုလိုရင်းမှာ အစိုး
ရကို အားမကိုးကြဘဲ မိမိ အားရှိသလောက် ကြိုးစားကြဘို့သာ
တိုက်တွန်းပါတယ်၊ လက်ရှိ အခြေအနေမှာ အတော် ဆိုးဝါး
နေပါတယ်၊ ဘာသာခြားပုဂ္ဂိုလ် ကြည်ညိုဖို့ မပြောနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာ
သာ မြန်မာလူမျိုးတို့ပင် ကြည့်၍ မရအောင် ဆိုးဝါးနေဒါကို
မြို့ကြီးပြကြီးတို့၌ အထင်အရှား တွေ့နေရပေတယ်၊ မပြင်ကြဘဲ

ဤအတိုင်းသာ ဆက်လက်၍ သွားနေကြယင် သာသနာတော် သည် မတော့ဝံ့တဲ့ အခြေသို့ မလွဲပုံသေ ရောက်ရချေတော့မယ် သို့အတွက် တကာ တကာမတို့နှင့်တကွ သာသနာချစ် ရဟန်း တို့သည် ပဋ္ဌာပတ်ကိုသာ အစားပေးကြံ့မှ ဘုရားကို ချစ်ရာကျမယ် မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် မှန်ပါ့ဘုရား။

ဆရာ ပဋ္ဌာပတ် ဆိုသည်မှာ အတ္တကိုလမထာ နယောဂ၊ ကာမသုခဗ္ဗိကာ နယောဂ၊ ဆိုတဲ့ အယုတ်တရား ၂-ပါးသို့ မရောက်စေဘဲ ဝိပဿနာဆင်ခြင်မှုကိုခေါ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝိပဿနာဥာဏ် ၁၀-ပါးတို့တွင်လဲ သမ္မသန ဥာဏ်သည် မူလဘူတ လက်ဦးဆင်ခြင်ရမည့် ဥာဏ်ပေတည်း။ သမ္မသန ဥာဏ်ဆိုသည်မှာ ရုပ် နာမ် ၂-ပါးကို ဖြစ်စေ၊ ခန္ဓာငါးပါးကို ဖြစ်စေ၊ ပညတ်စင်၍ ပရမတ်သားကံမြင်အောင် ဆင်ခြင်မှုကို ဆိုတယ်။ သို့အတွက် ခန္ဓာငါးပါးကို သိအောင် ပထမ လုပ်ရမယ်။ ခန္ဓာ ငါးပါး ဆိုသည်မှာ ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ကို ခေါ်တယ်။ ရူပက္ခန္ဓာဆိုသည်မှာ ဖျောက်ပြန်တတ်တဲ့ ရုပ်အစုကို ခေါ်တယ်။ ဝေဒနာက္ခန္ဓာဆိုသည်မှာ အာရုံ၏ အရသာကို ခံစားတတ်တဲ့ သဘောကို ခေါ်တယ်။ သညာက္ခန္ဓာ ဆိုသည်မှာ မှတ်သားတတ်တဲ့ သဘောကို ခေါ်တယ်။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ဆိုသည်မှာ ကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့၌ တိုက်တွန်းတတ်တဲ့ သဘောကို ခေါ်တယ်။ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုသည်မှာ အာရုံကို သိတတ်တဲ့ သဘောကို ခေါ်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်၍ အဟုတ်ရှိကား ၎င်း

သဘာဝသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

သဘာ ၅-ခုသာ ရှိပေတယ်၊ သို့အတွက် ၎င်းသဘောတရား ငါးပါးကို ပညတ်စင်အောင် ကြည့်ရှုမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဥတု၊ နွေရာသီ၏ အပူဥတု ကို ကိုယ်ကုစယနဲ့ တွေ့ရသလို ခန္ဓာငါးပါး၏ သဘောတရား တို့ကိုလဲ ဉာဏ်နဲ့ တွေ့အောင် ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဉာဏ်နဲ့ တွေ့ယင် တဆင့်တက်ပြီး ဆင်ခြင်ရမှက ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဥတု နွေရာသီ၏ အပူဥတုသည် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက်၊ လိပ်ပြာ၊ မဟုတ်ဘဲ သဘော အားလျော်စွာ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ၎င်းခန္ဓာငါးပါး သဘောတရား တို့သည်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား မိန်းမ၊ အသက် လိပ်ပြာ မဟုတ်၊ အကြောင်းအား လျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သဘာဝတရားတို့သာ ဖြစ်ပါကလားလို့ ကျေနပ်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်၊ ပိုင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်၊ ရဲရင့်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်၊ မတုန်လှုပ်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်၊ ခိုင်ခံ့တဲ့ ဉာဏ်အမြင်၊ ပေါက်အောင် အားထုတ်ရမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုပညတ်ကင်းစင်၍ ပရမတ်ဉာဏ်ကို ရလစတဲ့ အခါ သမ္မသန ဉာဏ်ကိုရပြီဖြစ်၍ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြင့် အတ္တစွဲကို ခွါခြင်းငှါ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အကြောင်းကို ရှာရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုရှာရမလဲ ဆိုတော့ ရူပက္ခန္ဓာခေါ် ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ရုပ်အစုသည် အာဟာရမရှိပါက အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မရှင်နိုင်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ဥပမာပေးအုံးမယ်၊ ရေနံဆီမီးခွက်သည် ရေနံဆီ မရှိက မီးတောက်ရဲ့လား။

တပည့် မတောက်ပါဘုရား။

ဆရာ ရေနံဆီ ထဲ လိုက်ယင် မီးတောက်ပြီးမလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဘဲ အာဟာရကို မစားရယင် ၎င်းရူပက္ခန္ဓာ ကြီးသည် ပိန်ချုံးပြီး သေမသွားပါလား။

တပည့် သေသွားရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အာဟာရကို နေ့စဉ်စားပေးယင် ကျန်းမာစပြီးပြီး အသက်မရှည်ပါလား။

တပည့် ရှည်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီတော့ အာဟာရ ထောက်ပံ့ ယင် ရူပက္ခန္ဓာဖြစ်၍ အာဟာရ မထောက်ပံ့ ယင် ရူပက္ခန္ဓာ ချုပ်ရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သို့အတွက် ရူပက္ခန္ဓာ၏ အကြောင်း တရားသည် အာဟာရ မဖြစ်ပါလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး.....ဒါကြောင့် ထမင်းစားတဲ့အခါ အာဟာရ ဇရုပ်တွေ တဖွါးဖွါး ဖြစ်နေသည်ကို ဥာဏ်နဲ့ မြင် အောင် ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ယခုဖြစ်နေတဲ့ ရုပ် တရားတို့သည် မစားမိက မရှိ၊ စားဆဲခဏ၌ တဖွါး

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်

ဖွား ဖြစ်ကြကုန်၏။ သို့အတွက် ရုပ်သည် အတ္တ
 မဟုတ်ပါကလားဟု ဥာဏ်ဖြင့် ပိုင်အောင် ရှုရ
 မယ်။ ပိုင်ယင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ သေတော့၏။ ညနေကျ၍
 ဗိုက်ထဲမှာ အာဟာရ မရှိတဲ့အခါ အာဟာရဇ
 ရုပ်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ချုပ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ချုပ်
 တာကို မြင်အောင် ဥာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်ရမယ်။ မြင်တဲ့
 အခါ သြော် အာဟာရမရှိ၍ ရုပ်တို့ ချုပ်ခြင်းသည်
 ရုပ်နဲ့ စပ်တဲ့ အတ္တမရှိလို့ ဘဲဟု ပိုင်အောင် ရှုရမယ်
 ပိုင်ယင် သဿတဒိဋ္ဌိ သေတော့၏ ၎င်းဒိဋ္ဌိ ၂-ပါး
 သေယင် ဥဒယဗ္ဗယ ဥာဏ်ကို ပိုင်တော့ဒါပေါ့။
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြဒါက သမုဒယ၊ အတ္တဂံမ ၂-ပါးကို ပြဒါ
 အဿာဒနှင့် အာဒိနဝ ၂-ပါးကို ပြအုံးမယ်ကွဲ့
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ တခါတရံ ရူပက္ခန္ဓာကြီးသည် ကောင်းတဲ့အာဟာရ
 ထောက်ပံ့သဖြင့် ကျန်းမာ၍ မချမ်းသာပါလား။

တပည့် ချမ်းသာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ရူပက္ခန္ဓာကြီး ကျန်းမာသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ
 ဒါက အဿာဒတဲ့။ ဗမာလိုတော့ သာယာဘွယ်
 လို့ ခေါ်တယ်မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဆရာ ၎င်း ရူပက္ခန္ဓာကြီးသည် ဘယ်လိုပင် ကျန်းမာ၍ အသေဒဏ်ဖြစ်သော်လဲ ဇရာမီးက အမြဲတန်းလောင် နေသဖြင့် တဖြေးဖြေးအိုလာတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် အိုလာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ပျိုရာကအိုပြီးလာဒါ မြဲတယ်လို့ ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးလို့ ဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးလို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ အို၍လာတဲ့အခါ မျက်စိကမဲ့၊ နားကထိုင်း၊ ခါးက ကိုင်း၊ သွားတွေကကျိုး၊ ဆံပင်တွေကဖြူ၊ အရေ တွေကတုန်၊ သလိပ်တွေကပေါ၊ ချောင်းဆိုး တ ဟုတ်ဟုတ်နဲ့ ဥဒ-ဖြာ ရောဂါ တည်းဟူသော သေမင်း၏ တပ်တော်သားများ အနှိပ်အစက်ကို မခံရပါလား။

တပည့် ခံရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလို အနှိပ်စက်ခံရဒါကို ချမ်းသာတယ်ခေါ်မလား၊ ဆင်းရဲတယ်ခေါ်မလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ခေါ်ရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုသေမင်း၏ တပ်တော်သားတို့၏ အနှိပ်အစက် ကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ အနှစ်သာရ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိရဲ့ လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းမမြဲမှုအနိစ္စ၊ ဆင်းရဲမှုဒုက္ခ၊ အနှစ်သာရ မရှိတဲ့ အနတ္တတရားဘို့သည် အာဒိနဝဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်

ဆရာ ၎င်းအခါနဝ ဗမာလို အပြစ်တွေကို မမြင်ကြလို့ ငါ၏ကိုယ်ဟု တွယ်တာကြဒါပေါ့။ အကယ်၍သာ မြင်ပါမူကား မတွယ်တာတဲ့အပြင် ငြီးငွေ့ပြီးမလာ ပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့လဒယင် ၎င်းရူပက္ခန္ဓာမှ လွတ်လိုသောစိတ် ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လွတ်လိုသောစိတ်ဖြစ်လာယင် ရူပက္ခန္ဓာ ချုပ်ရာကို သာ ချမ်းသာမှုအဖြစ်ဖြင့် မြင်ပြီးမလာပါလား။

တပည့် မြင်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ဂေါတြဘူညာဏ် ခေါ်တယ်။ ၎င်းဂေါတြဘူ ညာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာမှုအစစ်ကိုမြင်တော့ ချမ်းသာတု ဖြစ်တဲ့ အသာဒတရားကို လက်လွတ်ကာ ချမ်းသာ စစ်ကိုသာ လုံးလုံးလျှားလျှား အားထားတဲ့ စိတ် ဖြစ်မလာပါလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက မဂ်စိတ်ပေါ်တာတဲ့။ မသိမိက ကြေးတုန်း ကို ရွှေထင်ပြီး တရိုတုသေ သိမ်းစည်း ထားရာ ရွှေစစ်ကို မြင်တော့ ကြေးတုန်း ကြီးကို လှင့်ပစ်လိုက် သလိုပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား

ဆရာ အဲဒီလိုမဂ်စိတ်ဖြင့် အစွဲအလမ်းအတွယ်အတာတွေ ကို ဖြတ်လိုက်တော့ စွဲလမ်းမှု တွယ်တာမှုမှ လွတ်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

မသွားပါလား။

တပည့် လွတ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို လွတ်တာကို နိဿရဏလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တရားဆိုဒါ ခန္ဓာ ငါးပါးတို့တွင် တပါးပါး၌
အာဒိနဝ ဥာဏ်ပေါက်၍ တဏှာခြောက်ခမ်းသွား
ယင် ပြီးဒါပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ စွဲလမ်းဒါချင်း မတူဘူး
အချို့က ရူပက္ခန္ဓာမှာ စွဲလမ်းတယ်၊ အချို့က
ဝေဒနာက္ခန္ဓာမှာ စွဲလမ်းတယ်၊ အချို့က သညာက္ခန္ဓာ
မှာ စွဲလမ်းတယ်၊ အချို့က သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှာ စွဲလမ်း
တယ်၊ အချို့က ဝိညာဏ်က္ခန္ဓာမှာ စွဲလမ်းတယ်၊
ဒါကြောင့်... ဝေဒနာက္ခန္ဓာကိုလည်း သမုဒယ၊
အတ္တင်္ဂမ၊ အဿာဒ၊ အာဒိနဝ၊ နိဿရဏ ငါးပါး
တို့ဖြင့် ပြုကြအုံးစို့ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြီးတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ဥပမာပေးအုံးမယ်၊ မီးခြစ်ခွံ၊ မီးခြစ်ဆံ၊ ခြစ်ခတ်
ခြင်း ၎င်းသုံးခု မပေါင်းစုဘဲ မီးတောက် ပေါ်ပါ
မလား။

တပည့် မပေါ်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသုံးခု ပေါင်းစုံမိယင် မီးတောက်ပေါ်ပြီးမလော
ပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

ဆရာ အဲဒီလိုဘဲ အာရုံဒွါရ၊ ဝိညာဉ်-၎င်းသုံးပါးမပေါင်း စုမိဘဲ ခံစားမှုဝေဒနာဖြစ်ပေါ်၍မလာဘူး၊ ပေါင်း စုမိမှ ပေါ်လာတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ၎င်းသုံးပါးပေါင်းစုမိဒါကို ဖဿလို့ ခေါ်တယ်၊ ၎င်း ဖဿဖြစ်မှ ဝေဒနာဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖဿချုပ်ယင် ဝေဒနာကော ချုပ်မသွားပါလား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖဿဖြစ်ယင် ဝေဒနာဖြစ်တာက သမုဒယ၊ ဖဿ ချုပ်ယင်ဝေဒနာချုပ်တာက အတ္တင်္ဂမလို့ ခေါ်တယ် ၎င်းသမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမကို ဥာဏ်နဲ့ မြင်အောင် ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဒါမှ ဥစ္ဆေဒ၊ သဿတ ၂-ပါးသေမှုာက္ခ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အဿာဒနဲ့ အာဒိနဝ ၂-ပါးကိုပြုကြအုံးစို့ ဝေဒနာက ငါးမျိုးရှိတယ်၊ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ သောမနဿဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာတဲ့၊ ၎င်းငါးပါး တို့တွင် သုခ ဝေဒနာနဲ့ သောမနဿဝေဒနာ ၂-ပါးသည် အဿာဒ သာယာဘွယ်ဘဲကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ တယ်လို့ပင် အသာအဖြစ်ပေမဲ့ ၎င်းဝေဒနာ ၂-
ပါးသည် ဖဿဖြစ်ယင် ဖြစ်ရ၍ ဖဿ ချုပ်ယင်
ချုပ်ရသောကြောင့် မမြဲတဲ့ အနိစ္စအဖြစ်၊ ဇာတိ
ဇရာ၊ မရဏမီးလောင်ခံရတဲ့ ဒုက္ခအဖြစ်၊ ဖောက်ပြန်
တတ်တဲ့ ဝိပရိကာမအဖြစ်၊ မိမိဘာသာဖြစ်နိုင်တဲ့
သတ္တိမရှိ ဖယ်ပြုပြင်သလို ဖြစ်ရတဲ့ အနတ္တအဖြစ်
တွေ ရှိမနေပါလား။

တပည့် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ သုခဝေဒနာနဲ့ သောမနဿ ဝေဒနာတို့၏
အဖြစ် အာဒိနဝဘဲ၊ ကျန်ဝေဒနာများမှာ “နုရာ
ဝဲစွဲ လဲရာသုခိုးထောင်း” ဆိုဒါလို ပင်ကိုယ်ကပင်
ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာတွေဖြစ်၍ သာယာဘွယ် မရှိတဲ့
အပြင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိကာမ၊ အနတ္တ၊ တည်းဟူ
သော အပြစ်အနာတွေ ဖိလိုက်ပြန်တော့ ကြောက်
စရာပင် ကေဇင်းပြီးမလာပါလား။

တပည့် ကြောက်စရာတွေပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြဒါက အသာအနှင့် အာဒိနဝ ဖြစ်တယ်၊
နိသရဏကို ပြကြအုံးစို့၊ ၎င်းဝေဒနာ ၂-ပါးတို့၏
အပြစ် အာဒိနဝတို့ကိုမြင်လာယင် ငြီးငွေ့ပြီးမလာ
ပါလား။

တပည့် ငြီးငွေ့လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့လာယင် ၎င်းဝေဒနာကွနွာတို့မှ လွတ်လိုတဲ့
စိတ်ပေါ်ပြီးမလာဘူးလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

ဆရာ ဝေဒနာက္ခန္ဓာမှ လွတ်လိုတဲ့စိတ်ပေါ်လာယင် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ချုပ်ရာကိုသာ ချမ်းသာမှုအဖြစ်ဖြင့်မြင်ပြီးမလာပါလား။

တပည့် မြင်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီအမြင်ဥာဏ်ကို ဂေါတြဘူဥာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။ ၎င်းဥာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာမှု အစစ်ကို မြင်တော့ချမ်းသာမှုမစစ်တဲ့ ဝေဒနာတို့၏ အပေါ်မှာ စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ စွဲလမ်းမှု တွယ်တာမှုတို့ကို ဖြတ်ပစ်တဲ့စိတ် ပေါ်မလာပါလား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ချမ်းသာစစ်ကို အာရုံပြုပြီး စွဲလမ်းမှု တွယ်တာမှုကို ဖြတ်ပစ်တဲ့ စိတ်ကို မဂ်စိတ်လို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရန်သူတွေကိုစစ်သားတွေက သတ်ပစ်သဖြင့် အောင်ပွဲခံတဲ့ မင်းကြီးကဲ့သို့ မဂ်ဥာဏ်ဖြင့် ကံလေသာကို သတ်လိုက်တော့ ရန်သူဘေးမှ အေးမြတဲ့ သူခကို ခံစားမှုစိတ် ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီစိတ်ကို ဖိုလ်စိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ကံလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီးလာဒါကို နိဿရဏ်လို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ယခု ပြခဲ့ဒါက ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ ပဋိပတ် စခန်း လမ်းစဉ် ဖြစ်တယ်။ ကြိုက်ရာကို ဆင်ခြင်စေဘို့ သညာက္ခန္ဓာကိုလဲ သမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမ၊ အဿာဒ၊ အာဒီနဝ၊ နိဿရဏတို့ဖြင့် ပြုကြအုံးစို့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။။

တပည့် မှန်ပါပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ အာရုံ၊ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်-၎င်းသုံးပါးတို့ဖြင့် ပေါင်းဆုံမိခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဖဿ မဖြစ်ဘဲ မှတ်သားမှု သညာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် ဖဿဖြစ်မှ သညာ ဖြစ်ရတယ် အဲဒါက သမုဒယခေါ်တယ်။ ဖဿချုပ်တော့သညာ ချုပ်မသွားပါလား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက အတ္တင်္ဂမလို့ ခေါ်တယ်။ စင်စစ်မှာ ၎င်းသမုဒယနဲ့ အတ္တင်္ဂမတို့သည် ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ်ဘဲ။ ဒီဥာဏ်ကိုမရယင် သတ္တဝါတို့ ထင်ပုံက ဒီလိုကွဲ့၊ မှတ်တတ်တဲ့ ငါသည် အမြဲ တန်းရှိနေပြီး မှတ်စရာပေါ်ယင် ထပြီးမှတ်လိုက်တယ်လို့ ထင်တတ်တယ်။ သမုဒယနဲ့ အတ္တင်္ဂမတို့ကို မြင်မှသာ သြော် မှတ်တဲ့ ငါရယ်လို့ ရှိဒါမဟုတ်။ ဖဿက ထောက်ပံ့ လိုက်ယင် မှတ်သားမှုသည် အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်ပေါ်၍ လာရဒါပါကလား ဖဿချုပ်ယင် မှတ်သားမှုလဲ ချုပ်ရတော့ဒါဘဲ သူ၏ ပင်ကိုယ် သတ္တိ ဘာမှမရှိပါကလား။ အဲဒီလို အသိဥာဏ် ပေါ်လာတယ်။

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်

သမုဒယကို မြင်ယင် ဥစ္ဆေဒသေ၍ အတ္တဂံမင်္ဂမြင်ယင် သဿတ
သေတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အသာဒ၊ အာဒိနဝကိုပြကြအုံးစို့၊ ကောင်းတဲ့လူနွှာ
ရုံကို မှတ်သားရဒါဟာ အသာဒဘဲ၊ ဘယ်လိုပင်
ကောင်းတဲ့ အာရုံကို မှတ်သားရပေမဲ့ ဖဿဖြစ်
ယင်ဖြစ်ရ၍ ဖဿချုပ်ယင် ချုပ်ရတဲ့ အနိစ္စအဖြစ်၊
ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏမီးလောင်ခံနေရတဲ့ ဒုက္ခအဖြစ်၊
ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ဝိပရိဏာမ အဖြစ်တွေ ရှိမနေ
ပါလား။

တပည့် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရူပသညာ၊ သဒ္ဒသညာ၊ ငန္ဓသညာ၊ ရသ သညာ၊
ဖေါဠဗ္ဗသညာ၊ ဓမ္မသညာ-၎င်း ၆-ပါးကိုကောင်း
မကောင်း ၂-ပါးနဲ့ မြှောက် ၁၂-ပါးရတယ်၊ ၎င်း
၁၂-ပါးသော သညာတိုင်းမှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိ
ဏာမဆိုတဲ့ အဖြစ်တွေ ရှိတာချည်း မဟုတ်လား
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ရှိဒါချည်းပါတဲဘုရား။

ဆရာ ဒီလို သညာကုန္ဒာမှာ အဖြစ်တွေကိုမြင်ယင် ငြီးငွေ့
၍ မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့ယင် သညာကုန္ဒာမှ လွတ်လို့ဝိတ် ဖြစ်မလာ
ပါလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဆရာ လွတ်လိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်ယင် သညာက္ခန္ဓာ ချုပ်ရာကို သာ အချမ်းသာဆုံးအဖြစ်မြင်၍ မလာပါလား။

တပည့် မြင်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက ဂေါတြဘူဥာဏ် ၎င်းဥာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာ စစ်ကိုမြင်တော့ ချမ်းသာမစစ်တဲ့ ခန္ဓာ၌တယ်တာ စွဲလမ်းမှုကိုဖြတ်၍ ချမ်းသာစစ်ကိုသာ လုံးလုံးအာ ရုံပြုတဲ့ စိတ်ပေါ်မလာပါလား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက မဂ်စိတ်ဖြစ်တယ်၊ မဂ်စိတ်ဖြင့် ကိုလေသာ တွေကို သတ်၍ ကိုလေသာ စ သေသွားတော့ ရန်သူ ဘေးမှအေးမြတဲ့သူခကိုခံစားတဲ့ စိတ်ပေါ်မလာပါ လား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ် စိတ်တွေဖြစ်လာတော့ စွဲလမ်းမှု၊ တွယ်တာမှုမှ လွတ် မလာပါလား။

တပည့် လွတ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ကိလေသာတို့မှ လွတ်ရဒါကို နိဿရဏ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာဆိုဒါ ဝေဒနာ သညာမှကြွင်းတဲ့ စေ တသိက်ငါးဆယ်ကို ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုရင်းဖြစ် တဲ့ စေတနာ စေတသိက်ကိုဘဲ ပြောမယ်၊ ၎င်း စေ

သာသနာသုံး ပုလဲကူး တရားတော်

တနာသည် ကုသိုလ်ဖြစ်စေရာအာရုံ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စေရာအာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ပေါင်းဆုံမိမှ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားသုံးပါးပေါင်းဆုံမိခြင်းပေးချုပ် ယင် သူလဲချုပ်ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ လူတွေက ငါကုသိုလ်ကို လုပ်တယ်၊ ငါအကုသိုလ်လုပ်တယ် စသည်ဖြင့် တစရက သတ္တဝါ ရှိသယောင်ယောင် ထင်နေကြဒါ မှားမကုန် ဘူးလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီအမှားကိုပယ်ချင်လို့ သမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမကိုပြုဒါ ကဲ့၊ သမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမ ၂-ပါးဖြင့် ဒိဋ္ဌိကို သတ်၍ အဿဒဒ အာဒိနဝ ၂-ပါးဖြင့် တဏှာကိုသတ်ပြီး နိဿရဏဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုပြုတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကုသိုလ်ကိုဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကိုဖြစ်စေ၊ သောမန သ ဝေဒနာနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးပြုလုပ်ယင် အဿဒဖြစ် တယ်၊ သို့သော်လဲ ဘာဝေဒနာနဲ့ ဘဲ ယှဉ်တွဲ၍ပြုစေ ကာမူ စေတနာသည် မြေမှု အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ ဖောက်ပြန်မှု ဝိပရိဏာမအပြစ်ရှိဒါချည်းဘဲ မဟုတ် လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဆရာ ရံခါအကုသိုလ် စတနာဖြစ်လိုက်၊ ရံခါကုသိုလ် စတနာဖြစ်လိုက်၊ ရံခါအပျာဏတစတနာဖြစ်လိုက်နဲ့ တလဲ့စီ ဖြစ်နေကယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို မမြဲမှုရှိယင် ဆင်းရဲမှုနဲ့ ဖောက်ပြန်မှုဆိုဒါတခါထဲ ပါလာဒါဘဲ၊ သဘာဝက တမျိုးစီပေမဲ့ ဖြစ်တဲ့အခါ ပူးတွဲပြီးဖြစ်ကြတယ်၊ မီးတောက်ရယ်၊ အပူခါတ်ရယ်၊ အခိုးရယ်- ၎င်းသုံးခုသည်ခွဲမရ တဲ့နေသလို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ ဆိုတဲ့ သင်္ခါရတရားတို့၏ အပြစ်အာဒိနဝတွေလဲ့ တွဲပြီးဖြစ်ကြဒါဘဲကွဲမောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား

ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှတစ်ဆင့် ၎င်း အပြစ်တွေကို မြင်ယင် မငြီးငွေ့ ဘဲ နေနိုင်ပါမလား

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့ လာယင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှလွတ်လိုတဲ့စိတ် မဖြစ်ဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လွတ်လိုတဲ့စိတ်ဖြစ်ယင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာချုပ်ရာကိုသာ အေးမြချမ်းသာတဲ့ အဖြစ်ဖြင့် မမြင်ဘူးလား။

တပည့် မြင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဥပမာ -- လူတယောက်သည် နေမရ ထိုင်မရဖျားနာနေယင် ၎င်းရောဂါပျောက်မှချမ်းသာမှာဘဲလို့

သာသနာသုံးပုလဲကုံးတရားတော်

ရောဂါချုပ်ရာကို ချမ်းသာသုခအဖြစ်ဖြင့်မြင်သလို မြင်လာဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ချုပ်ရာသာအအေးဆုံးလို့ ရှေးဦးစွာ မြင်တဲ့ စိတ်သည် ဂေါတြဘူဥာဏ်ဖြစ်တယ်။ ၎င်း ဥာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာစစ်ကိုမြင်ယင် ချမ်းသာမစစ်တဲ့ ခန္ဓာ၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုတို့သည် တခါထဲ ပြတ် ကုန်ဒါဘဲကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ခန္ဓာ၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုကို ဖြတ်လိုက်တဲ့ စိတ် ကို မဂ်စိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ၎င်းမဂ်စိတ်သည် ချမ်း သာစစ်ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုလျက် တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုကိုဖြတ်တယ်။ ဥပမာ— ပိုးစစ်ကိုမမြင်ဘူး သောကြောင့် နာနတ်ချည် လုံချည်ကိုစွဲလမ်းနေရာ ပိုးစစ်ကို မြင်တဲ့အခါ နာနတ်ချည်လုံချည်၌ စွဲလမ်း မှု ပြတ်သွားသလိုပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရန်သူတွေ သေကုန်တဲ့အခါ ရန်သူ မရှိခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဝမ်းသာမှု ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့ ကိလေသာရန်သူတွေ သေသွားတဲ့အခါ ကိလေသာချုပ်ရာကို အာရုံပြုလျက် ချမ်းသာတဲ့ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်တာဘဲကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ၎င်းကိလေသာတွေ့ သေကုန်တော့ ကိလေသာ ရန်
သွ ဘေးမှ မလွတ်ဘူးလား။

တပည့် လွတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ကိလေသာမှလွတ်တာကို နိဿရဏလို့ ခေါ်
တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ဆိုဒါ အဘို့ဓမ္မာ နည်းအားဖြင့်
ပြောရယင် စိတ်အကျဉ်း ၈၉၊ အကျယ် ၁၂၁-
ပါးကို ခေါ်တယ်၊ သုတ္တန်နည်းအားဖြင့် ပြောရယင်
စက္ခုဝိညာဉ်၊ သောတဝိညာဉ်၊ သာနဝိညာဉ်၊ ဇိဝှိ
ဝိညာဉ်၊ ကာယဝိညာဉ်၊ မနောဝိညာဉ်၊ ၎င်း ၆-
ပါးကို ခေါ်တယ်၊ ၎င်း ခြောက်ပါးတို့တွင် စက္ခု
ဝိညာဉ်ခေါ်မြင်စိတ်သည် မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း
နှလုံးသွင်းဟု ဆိုအပ်သော အကြောင်းတရား လေး
ပါးတို့ မပေါင်းဆုံမီဘဲနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရား ၄-ပါးတို့ ချုပ်ယင် သူမချုပ်ဘဲ
နေနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ။ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရား လေးပါးဖြစ်ယင် သူဖြစ်ရတယ်၊
အဲဒါက သမုဒယလို့ ခေါ်တယ်၊ အကြောင်းတရား
လေးပါးချုပ်ယင် သူချုပ်ရတယ်၊ အဲဒါကအတ္တဂံမ
လို့ ခေါ်တယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရံခါကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကိုမြင်တယ်၊ အဲဒါကအသာ
 ဒ သာယာဘွယ်ဘဲ၊ ရံခါမကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကိုမြင်
 တယ်၊ ရံခါအလတ်စမ်း ရူပါရုံကိုမြင်တယ်၊ သူ့ အာရုံ
 နဲ့ သူ့ စိတ်ဖြစ်တယ်၊ စိတ်တခုထဲက အာရုံသုံးမျိုး
 စလုံးကို မြင်သည် မဟုတ်ချေ၊ သူ့ မီးခြစ်ဆံနဲ့
 သူ့ မီးတောက် အသီးအသီးဖြစ်ကြသလို ဖြစ်သော
 ကြောင့် မြင်စိတ်မှာ မမြဲတဲ့အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ၊
 ဖောက်ပြန်တဲ့ ဝိပရိကာမ အပြစ်တွေ ရှိနေတယ်၊
 မဟုတ်လား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီအပြစ်တွေဟာ အာဒိနဝဘဲကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်တွေ မိမိကိုယ် ကို မိမိ သာယာတာဟာ
 ဒီအပြစ်တွေကို မမြင်လို့ သာယာကြတယ် မြင်ယင်
 သာယာဘို့ ဝေးစွာ၊ ငြီးငွေ့ပြီး မလာပါလား

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့ယင် ၎င်းခန္ဓာမှ လွတ်လိုစိတ် ဖြစ်မလာပါ
 လား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လွတ်လိုတဲ့စိတ် ဖြစ်ယင် ခန္ဓာချုပ်ရာကိုသာအေး
 မြမှု အဖြစ်ဖြင့် မြင်၍မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

၂

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ ဒီနေရာမှာ “ချုပ်တာနဲ့ ချုပ်ရာ” ကိုကွဲပါစေ၊ ချုပ်တာက ဘင်ခဏ၊ သင်္ခါရ တရားတို့၏ ချုပ်ရာက သန္တိသုခခေါ် အသင်္ခတ တရားဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ကိုင်းတောကြီးအလယ်မှာ ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရေအိုင်ကြီး ရှိတယ်။ နွေရာသီကျတော့ အရပ်လေးမျက်နှာမှ တောမီးလောင်လာတယ်။ ၎င်းမီးတွေဟာ ရေကန် နှစ်ခုမှာ ငြိမ်းကြသလို ငြိမ်းရာ ရေကန်က နိဗ္ဗာန်နဲ့ တူတယ်။ မီးတောက်က ကိလေသာနဲ့ တူတယ်။ ကိုင်းတောကြီးက ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ တူတယ်။ မီးတောက်ငြိမ်းဒါက ခန္ဓာနဲ့ ကိလေသာ ချုပ်တာနဲ့ တူတယ်လို့ မှတ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။ ။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းချမ်းသာစစ်ကို ရှေးဦးစွာမြင်ဒါက ဂေါတြဘူ ဥာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။ ၎င်းဥာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာအစစ်ကို မြင်တော့ ချမ်းသာစစ်မဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာ၌ တွယ်တာတဲ့ ကိလေသာတို့သည် ကင်းပြတ်ကုန်ဒါပေါ့။ ကိလေသာရန်သူ ကင်းပြတ်ယင် ရန်သူ ဘေးမှ အေးမြတဲ့ သုခကိုရတော့ဒါပေါ့။ အဲဒီလို ကိလေသာမှ လွတ်ရဒါကိုပင် နိဿရဏလို့ ခေါ်တယ်။ မောင်စိန်ရဲ့။ ။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပဋိပတ္တိစခန်းသည် ရုပ်၊ နာမ် ၂-ပါးကိုဖြစ်စေ၊ ခန္ဓာ ငါးပါးကိုဖြစ်စေ၊ အာယတန ၁၂-ပါးကို

ဖြစ်စေ၊ ဓါတ် ၁၈-ပါးကို ဖြစ်စေ၊ သမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမ၊ အဿာဒ၊ အာဒီနဝ၊ နိဿရဏဟု ဆိုအပ်သော စခန်း ငါးခုသို့ ဥာဏ်ရောက်ယင် ပြီးတော့ဒါဘဲ၊ ဥာဏ်သည် ၎င်းစခန်း ငါးပါးအတိုင်း သွားနေဒါကို ပဋ္ဌိပတ်လို့ ခေါ်ဒါဘဲ၊ ဒါမှတပါး ပဋ္ဌိပတ် မရှိပြီ၊ သမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမ ၂-ပါးဖြင့် ပဋ္ဌိပဒါနယ်ကိုပြု၍ အဿာဒ၊ အာဒီနဝ၊ နိဿရဏ ၃-ပါးဖြင့် အဘိညာနယ်ကို ပြုတယ်၊ ပဋ္ဌိပဒါ၊ အဘိညာ စုံယင် ပဋ္ဌိပတ် ကိစ္စပြီးတော့တာပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ပဋ္ဌိပတ္တိ အခန်းပြီး၏။

ပ ဋ္ဌိ ပ ဝ ဝ အ ခ န်း

ဆရာ ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓါတ်တရားတို့ကို ပဋ္ဌိပတ္တိနည်းအတိုင်း ဆင်ခြင်ပွားများသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမမဟုတ် ပုံတွေ၊ အသက် လိပ်ပြာ မရှိပုံတွေ၊ ကာရက သတ္တိဝေဒက သတ္တိ မရှိပုံတွေကို ကိုယ်ပိုင် ဥာဏ်နဲ့ မြင်တော့ တသံသရာလုံးက စွဲခဲ့တဲ့ အမှားစွဲတို့သည် ချုပ်ငြိမ်းမသွားပါလား။

တပည့် သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မိုးခေါင်ယင် မျိုးစေ့တွေအပင် မပေါက်နိုင်သလို ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ မိုးခေါင်ယင် တသံသရာလုံးက မိုက်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်မျိုးစေ့တို့သည် အပါယ်ခန္ဓာ ဖြစ်စေနိုင်ပါတော့မလား။

တပည့် မဖြစ်စေနိုင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ အပါယ်ခန္ဓာမဖြစ်ရ သင်အပါယ် ဒုက္ခတွေချုပ်မကုန်ဘူးလား။

တပည့် ချုပ်ကုန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အပူချုပ်ယင် ဘာကိုတွေ့သလဲ။

တပည့် အအေးကိုတွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အမှောင်ချုပ်ယင်ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။

တပည့် အလင်းကိုတွေ့ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ထို့အတူ အပါယ်ဒုက္ခတွေ ချုပ်ကုန်ယင် ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ။

တပည့် အအေးသုခကို တွေ့ရမှာပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက ပထမပဋ္ဌာဇေဓသာသနာလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အနိစ္စ သုံးမျိုးရှိတယ်။ အဒ္ဓါနအနိစ္စ၊ သန္တတိအနိစ္စ၊ ခဏိကအနိစ္စတဲ့။ အဒ္ဓါနအနိစ္စ ဆိုဒါက အနိစ္စအကြမ်း၊ သန္တတိအနိစ္စက အလတ်စား၊ ခဏိကအနိစ္စက အနုစား၊ ပုထုဇ်ဥာဝတုန်းက ထင်ဒါက သေယင် ရုပ်ကြီးသာပုပ်ပြီးကျန်ခဲ့တာ နာမ်တရားသည် တဘဝမှ တဘဝသို့ ကူးသန်းသွားလာနေတယ်လို့။

သာသနာသုံးပုလဲကုန်း တရားတော်

ထင်ခဲ့ကြတယ်။ သောတာပန် တည်လာတော့ အဲဒီ အထင်မှား ပျောက်ပြီးဘဝဟောင်းက ရုပ်နာမ်ခန္ဓာသည် ဘဝသစ်သို့ မပါ ဘဝဟောင်းက ကံခါတ်ကြောင့် ဘဝခန္ဓာအသစ် ပေါ်လာရ ဒါဘဲ။ အတိတ်ခန္ဓာသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝသို့မလာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာလဲ အနာဂတ်သို့မသွားချေ။ သို့သော်လဲ အတိတ်ကံကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာပေါ်ရတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကံကြောင့် အနာဂတ် ခန္ဓာ ပေါ်ရတယ်လို့ မြင်လာတယ်။ အဲဒီအမြင်သည် အဒ္ဓါနု အနိစ္စကို မြင်ဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ နောက်တဆင့် တက်ပြီးတော့ အလတ်စား ဖြစ်တဲ့ သန္တတိ အနိစ္စကိုမြင်လာပြန်တယ်။ ယခင်ဒုက္ခထက် နဲ့တဲ့ဒုက္ခတွေကို မြင်လာပြန်တယ်။ အဲဒီလို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခအလတ်စားတွေကို မြင်လာတော့ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ ဆိုတဲ့ တရားတွေကို ခေါင်းပြီးလာတယ် ခေါင်းပါးလာတော့ သောတာပန် သင်္ခယထက် ကိလေသာ အပူအအိုက် မသက်သာပါလား။

တပည့် သက်သာလာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကဒုတိယပဋိဝေသောသနာပေါ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိကာမ တရားတွေကို မြင်သဖြင့် သကဒါဂါမ်ထက်ပိုပြီး ပြီးငွေ့တဲ့ ဥာဏ်အားတွေ ဟာ ကြီးလာတော့ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒတရားတွေ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်သွားဒါပေါ့။ ကာမတဏှာမိုးခေါင်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

သွားယင် ကာမကုသိုလ် မျိုးစေ့တို့ ကာမသုဂတိ
ဘုံမှာ အပင်ပေါက်ပါတော့မလား။

တပည့် မပေါက်နိုင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ ကာမသုဂတိဘုံတည်းဟူသောအခင်းထဲမှာ ကာမ
ပုဂ္ဂိုလ်အပင်မပေါက်ယင် ကာမဒုက္ခတွေ့ချုပ်မကုန်
ပါလား။

တပည့် ချုပ်ကုန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကာမဒုက္ခ၊ ကာမကိုလေသာအပူတွေ့ချုပ်ယင်သုခ
ကို ရတော့ဒါဘဲမဟုတ်လား။

တပည့် ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီသုခကို တုတိယ ပဋ္ဌာဓေ သာသနာလို့ ခေါ်
တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ-တရားတို့ကို မြင်၍ အနာ
ဂါမ် ထက် ပိုပြီးငြီးငွေ့လာတော့ ဘဝတဏှာတွေ
အားလုံး၊ မောဟ မာနဥဒ္ဓစ္စတို့နှင့်တကွကိလေသာ
အားလုံးတခုမကျန်ချုပ်သွားဒါပေါ့၊ အဲဒီလိုချုပ်၍
ဘဝတဏှာမိုး၊ မာနမိုးခေါင်သွားယင် ရူပမျိုးစေ့
အရူပမျိုးစေ့တို့ ပေါက်နိုင်ပါတော့မလား။

တပည့် မပေါက်နိုင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ ကိလေသာ မီးတွေ မရှိခြင်းကြောင့် အပူအအိုက်
ဒုက္ခတွေ့ချုပ်မသွားပါလား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်

ဆရာ ကိလေခသာ အပူအအိုက် ဒုက္ခတွေ ချုပ်သွားယင်
ဘာကို တွေ့ရမှာလဲ။

တပည့် အေးမြတဲ့သူ့ကို တွေ့ရမှာပါဘုရား။

ဆရာ မသေမီ ကိလေသာ အပူအအိုက်မှ ငြိမ်းဒါက
သဉ္ဇပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်၊ နောက်ထပ်ခန္ဓာကြီးမဖြစ်
လာတော့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ခန္ဓာဒုက္ခမှငြိမ်းအေး
ရဒါက အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်၊ အဲဒါကို စထုတ္ထ
ပဋိဝေဓ သာသနာလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကိလေသာစဉ်တည်းဟူသော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိမိုး
သုံးပါး ခေါင်ခြင်းသည် ကိလေသဝဋ် ပျက်သည်
မည်တယ်၊ မိုးမရွာယင် မျိုးစေ့ တွေ မပေါက်သလို
ကိလေသဝဋ်ပျက်တော့ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပမျိုးစေ့
တည်းဟူသော ကမ္မဝဋ်လဲ ပျက်ရတော့ဒါပေါ့၊ မျိုး
စေ့တွေ ခြောက်ကုန်ယင် အပင်မရှိနိုင်ဒါလို ကမ္မ
ဝဋ်ပျက်ယင် ဝိပါကဝဋ်လဲ ပျက်ရပြန်တော့ဒါပေါ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝဋ်သုံးပါးပျက်ယင် ပဋိသုံးပါးမှ ထွက်မြောက်ရာ
နိဗ္ဗာန်ကို ရတော့ဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကကြီးမှာ သား မမွေးတဲ့ သတ္တဝါတွေကို
ယောက်ျားခေါ်သလား၊ မိန်းမခေါ်သလား။

တပည့် ယောက်ျားလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ အဲ ထို့အတူ ခြောက်ဒွါရမ္မာ ကိုလေဆာ သား
 မမွေးယင်္ဂီ အဋ္ဌပုရိသ စာရင်းထဲသို့ ပါဝင်တယ်၊
 သားမွေးယင်္ဂီ မယားတရာရှိစေကာမူ ယောကျ်ား
 မိန်းမ ယောကျ်ားမီးနေသယ်၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်ယင်္ဂီဘုန်း
 ကြီး မီးနေသယ်၊ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ယင်္ဂီ စစ်ဗိုလ် မီးနေ
 သယ်၊ ဝန်ကြီးဖြစ်ယင်္ဂီ ဝန်ကြီးမီးနေသယ်ပေါ့ကွဲ့၊
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။
ဆရာ ပရမတ်ယောကျ်ားဖြစ်ယင်္ဂီ သာသနာသုံးရပ် ကိုယ်
 မှာ ကပ်တယ်၊ ကပ်ပုံက ဒီလိုကွဲ့၊ တရားနာတဲ့အခါ
 တရားကို မှတ်သားဒါက သညာသိမ့်၊ ပရိယတ္တိ
 သာသနာ၊ ဟောတဲ့အတိုင်း သဘောပေါက်အောင်
 ဆင်ခြင်ဒါက ပဋ္ဌ°ပတ္တိ° သာသနာ၊ ဆင်ခြင်သဖြင့်
 တရားတော်အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်ဒါက ပဋ္ဌ°
 ဝေဓ သာသနာ၊ ကိုင်း သာသနာသုံးရပ် ကိုယ်မှာ
 ကပ်ပြီမဟုတ်လား။

တပည့် ကပ်ပါပြီဘုရား။
ဆရာ သာသနာသုံးရပ် ကိုယ်မှာကပ်ယင်္ဂီ ဘုန်းကြီးတပါး
 မှု မရှိတဲ့ အင်္ဂုလန် အမေရိကန် ဖြည့်မှာ နေသော်
 လဲ သာသနာမဆိတ်သုဉ်းပါဘူး၊ ဗမာပြည် တပြည်
 လုံးရှိ ဘုန်းကြီးတွေအားလုံး သေကုန်သော်လဲ မိမိ
 မှာ သာသနာရှိရက်တဲ့၊ သာသနာ ၅၀၀၀-၈၀၀၀
 ကုန်သွားသော်လဲ ပုထုဇဉ်တွေမှာသာကုန်၏၊ မိမိ
 မှာ မကုန်ပါဘူး၊ နောက်ထပ် ဘုရားတဆူမှ မပွင့်

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

တော့ဘူးဆိုသော်လဲ ပုထုဇဉ်တော့သာ ပုစရာဖြစ်၍
မိမိအတွက်မပူ၊ ကမ္ဘာကြီးပျက်သော်လဲမိမိသန္တာန်
မ္မာ သာသနာမပျက်၊ အင်မတန်ခိုင်ခံ့တဲ့ ချမ်းသာ
ကြီးကို ရထားဒါ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်လား။

တပည့် ဝမ်းသာစရာပါဘုရား။

ဆရာ အေး- ဒါကြောင့် သာသနာသုံးရပ်ကိုယ်မှာကပ်၍
ပရမတ်ယောကျာ်းအစစ်ဖြစ်ကာ ကိလေသာ သား
မွေးရတဲ့ ဒုက္ခမှ အေးမြတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို လျှင်အမြန် ရ
လွယ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော်ပြီး၏။

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား

ဆရာ မောင်စိန်ရေ။

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ယနေ့ “နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား” အကြောင်းကို
ဟောရလိမ့်မယ်ကွဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ တဏှာစ ဒိဋ္ဌိမာနောတိ၊ ဝဇုန္တိ ကလိသမ္ဘဝေ။

သံသရမ္ပိ ပပဉ္စန္တိ၊ ဂါဟန္တိ ဒုက္ခိတေ ဇနေ။

တဏှာစ-အရာရာမှာ အာသာခင်မင် တွယ်တာငင်၍ အစဉ်
မွှောက်မှစး တဏှာဆိုတဲ့တရား၎င်း၊ ဒိဋ္ဌိစ-အမှားခေါင်းဆောင်
အမှုောင်ရှေ့သွား ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့တရား၎င်း၊ မာနောစ- ကမ်းခွန်မှန်

ဇာတ်ကားများကို တွေ့ရလျှင် အစွမ်းထက်ထက်နှင့် လက်နက် မခြား ဤသုံးပါးတို့သည်၊ ကလိသမ္ဘဝေ- ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်း မကောင်း ယုတ်မခါ ဝါသနာဆိုး အကုသိုလ် အမျိုးမျိုးတို့ကို ဝေခွဲ- တနေတခြား များသည့်ထက် များအောင် တိုးပွားစေ တတ်ကုန်၏။ ဇေတ-ထိုမာနတဏှာ ဝါဝါစွဲငြိ ဒိဋ္ဌိတရား နယ်ချဲ့ သမားဘို့သည်၊ သံသရမ္ပ- သုံးပုံဝဋ်မီး သံသရာကြီးကိုလည်း၊ ပပဉ္စန္ဒိ-လူ့ပြည်မှ နတ်ပြည် နတ်ပြည်မှ ငရဲ ဗြဟ္မာ့ဘုံ အထက် စွဲ၍ ပန္နက်သဲ နယ်ကျယ်အောင် တကယ်ပင် ချဲ့ထွင်ကြလေကုန် ၏။ ဒုက္ခိတေ ဇနေ-သံသရာဝဋ်တွင်း ကရွတ်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်း ကြသူ ဆူဆူ သောင်းသောင်း ဒုက္ခိတ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို လည်း၊ ဂါဟန္တိ-ဇာတိနှင့်တွဲ ဇရာနှင့်မခွဲဘဲ နာပွဲက အတန်တန် သေဘို့ရန် မငြင်းတမ်းဟု အပြင်းတမ်းကာ နှိပ်စက်၍ နေကြလေ ကုန်၏။

- တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။
- ဆရာ လောကကြီးမှာ နယ်ချဲ့သမား ဆိုဒါ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ ၎င်းတို့ သုံးဦးကို ခေါ်ကြဒါ မဟုတ်လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ စင်စစ် နယ်ချဲ့ သမားကတော့ သူတို့၏ အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က ချဲ့ဒါကွဲ့၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် ပြင်သစ်ဆိုဒါက ပညတ်တွေပါ မချဲ့ တတ်ပါဘူး မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါတုရား။

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ဆရာ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ-၎င်းသုံးပါး အတွင်းသန္တာန်မှာ ရှိသေးယင် နယ်ချဲ့သမားဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝဋ်းသုံးပါးကို ပထမဆုံးပြောပြီးမှ နယ်ချဲ့ပုံကိုပြော လို့ လွယ်တဲ့အတွက် ဝဋ်းသုံးပါးကိုပြောကြအုံးစို့ ကဲ့ ကိလေသ ဝဋ်းကြောင့် ကမ္မဝဋ် ဖြစ်ရတယ်၊ ၎င်း ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်ရတယ်၊ ၎င်းဝိပါက ဝဋ်ကြောင့် တဖန် ကိလေသဝဋ် ဖြစ်ကြရပြန်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဥပမာ-မိုးရွာသောကြောင့်မျိုးစေ့ တို့ အပင်ပေါက် ကြရတယ်၊ အပင်ကြောင့် အသီးသီးကြရသလိုပေါ့၊ မိုးက ကိလေသဝဋ်နဲ့ တူတယ်၊ မျိုးစေ့က ကမ္မဝဋ်၊ မိုးက ကိလေသဝဋ်နဲ့ တူတယ်၊ မျိုးစေ့က ကမ္မဝဋ်နဲ့ တူတယ်၊ အပင်က ဝိပါကဝဋ်နဲ့ တူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကဲ ဒိဋ္ဌိက နယ်ချဲ့ပုံကို ပြောကြစို့၊ သောတာပန် မတည်သေးသမျှ ပုထုဇဉ်ဘဝမှာ ဒိဋ္ဌိသည် အနုသ ယအားဖြင့် အမြဲတန်း ကိန်းနေတယ်၊ ဒီတော့ပုထု ဇဉ်သန္တာန်မှာဒိဋ္ဌိမိုးသည် အမြဲတန်းရွာလျက်မနေ ပါလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလဲ ရံခါ ကာယဒုစ ရိုက်ကို ပြုလိုက်၊ ရံခါ ဝစီဒုစရိုက်ကိုပြုလိုက်၊ ရံခါ မနောဒုစရိုက်ကိုပြုလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေပါလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကိလေသဝဋ်ခေါ် ဒိဋ္ဌိမိုးက အမြဲရွာနေတော့ ဖြစ် တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဒုစရိုက်မျိုးစေ့ တို့သည် မိုးမိ၍ မနေပါလား။

တပည့် မိုးမိနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မိုးမိတဲ့ ဒုစရိုက်မျိုးစေ့ ကမ္မဝဋ်တို့သည် ဝိပါကဝဋ် တည်းဟူသော အပါယ်ခန္ဓာ အပင်တို့ကို ပေါက် ရောက်စေတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကျောင်းအကြီး ဝိသာခါသည် သူ၏ လင်ကို၎င်း၊ သားသမီး၊ မြေး၊ မြစ်တို့ကို၎င်း၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို ၎င်း၊ ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းသည် လောဘအကုသိုလ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သူ၏မြေးကလေး သုမနသေသွားတော့ ငိုယိုမြည် တမ်းဒါဟာ ဒေါမနဿအကုသိုလ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဝိသာခါမှာ ဒိဋ္ဌိခေါ် နယ်ချဲ့သမား သေတဲ့အတွက် ၎င်းအကုသိုလ်များသည် အပါယ်လေးပါးကို ပစ်ချ နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မချနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒိဋ္ဌိရှိပါက အနည်းငယ်သော အကုသိုလ်ကလေး ပင် ဖြစ်ငြားသော်လဲ အပါယ်သို့ ချပုံကို ပြောအုံး မယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောတော်မူပါဘုရား

ဆရာ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က အမျိုးသားအယောက်သည်သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါယုံကြည်သဖြင့် ရဟန်းပြုလျက် သီလတရားမညှိုးနွမ်းရအောင် စောင့်ရှောက်သတဲ၊ တုန့သ၌ ထိုရဟန်းငယ်သည် မြစ်တွင်း၌ လှေဖြင့် ခရီးထွက်သွားရာ ကမ်းနဘေးရှိ တခုသော ပိန်းမျက်ချို၌ အရွက်တခုကို ဆွဲကိုင်ခြင်းကိုပြုသတဲ၊ လှေသည် အဟုန်ဖြင့် သွားသေစကြောင့် မြက်ရွက်သည်ပြတ်သွားရှေ့တဲ၊ ထိုအခါ ရဟန်းငယ်သည်၊ ဤအပြစ်ကား မကြီးကျယ်ပါဘူးဟု အောက်မေ့လျက် ဒေသနာမကြားဘဲနေမိသတဲ၊ ဒီလိုနဲ့ သာသနာတော်မှာ အနှစ်နှစ်သောင်းတိုင်တိုင် သည်းစွာသော လုံ့လဖြင့် သမဏဓမ္မသဘာဝလမ်း ရဟန်းတို့၏တရားကို ပွားများအားထုတ်ပါသော်လဲ သေခါနီးကာလ သမယမှာ ပိန်းရွက်ဖြင့် လည်၌ ရစ်သကဲ့သို့ ထင်မြင်လာ၍ ဒေသနာကြားလိုပါသော်လဲ ဒေသနာခံရဟန်းမရှိသဖြင့် ငါ၏သီလသည် မစင်ကြယ်လေစွတကားလို့ ကုက္ကုစတရားဖြစ်သောကြောင့် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ တခုသောသစ်ပင်ကို ပြုပြင်မယွင်း လုံးချင်းထွင်းတဲ လှေစကျင်း ပဏာမရှိတဲ နဂါးမင်းဖြစ်ရတယ်တဲ၊ မောင်စိန်ရဲ့။ ။ (အကျယ်ကိုလို့မ ဓမ္မပဒ မှာ ကြည့်လေ)

တပည့် မှန်ပါ ကြောက်စရာပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဆရာ ဒီရဟန်းကလေး ပြုသည့် ကုက္ကုစသည် ဘာမျှ မကြီးကျယ်သော်လဲ ပုထုဇဉ်ဘဝဖြစ်၍ ဒိဋ္ဌိမိုး မိသောကြောင့်မျိုးစေ့အောင်မြင်ကါအပါယ်ဘုံမှ ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒါဒိဋ္ဌိကနယ်ချဲ့တာပေါ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အင်္ဂုလိမာဇတို့၊ သန္တတိ အမတ်ကြီးတို့ ပြုတဲ့ကံ သည် ထိုရဟန်းထက် မဆိုးပါလား။

တပည့် ဆိုးပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဆိုးသော်လဲ ဒိဋ္ဌိမိုး ခေါင်သောကြောင့် အပါယ် ခန္ဓာအပင်ပေါက်ရဲ့လား။

တပည့် မပေါက်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ အကုသိုလ်မျိုးစေ့တို့သည် ဒိဋ္ဌိမိုးမိမှ အပါယ်ခန္ဓာ အပင်ပေါက်နိုင်ကြတယ်။ ဒီတော့ သတ္တဝါတွေကို အောက်သံသရာမှ မလွတ်ရအောင် ချည်ထားတဲ့ ကြိုးနဲ့ မတူဘူးလား။

တပည့် တူပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လူဖြစ်သော်လဲ ငရဲသို့ ပြန်သွားရ၊ နတ်ဖြစ်သော်လဲ ငရဲသို့ ပြန်သွားရ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်သော်လဲ ငရဲသို့ ပြန် သွားရ၊ ဒီလိုဖြစ်နေရဒါ ဒိဋ္ဌိကြောင့်ပေါ့။ ဥပမာ နွားများကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှံထားသလိုမနေပါ လား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

၂၀၉

ဆရာ အေး... ဒါကြောင့်

ဥက္ခိတ္တာ ပုညတေဇေန၊ ကာမရူပ ဂတိံ ဂတာ၊
ဘဝဂ္ဂန္တမ္ပိ၊ သမ္ပတ္တာ၊ ပုန အာယန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။

ပုညတေဇေန-ကောင်းမှုရှိန်လော်အာနုဘော်သည်၊ ဥက္ခိတ္တာ-
ပင့်ကော် မြောက်တင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ကာမရူပဂတိံ- ကာမ
သုဂတိဘုံ ရူပဗြဟ္မာဘုံသို့၊ ဂတာ-ပြုခဲ့သော ကံအလျောက်
လာရောက်၍ နေကြရကုန်သော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၎င်း၊
ဘဝဂ္ဂန္တမ္ပိ-အထက်ဆုံးဘဝဂ်ဟု ဆိုအပ်သော ဘုံထွတ်ဘုံဖျား
သို့၊ သမ္ပတ္တာ ပြုခဲ့သော ကံအလျောက် လာရောက်၍ နေကြကုန်
သော ပုထုဇဉ် ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ၎င်း၊ ဒုဂ္ဂတိံ- အမြဲနေရာ တူ
လှစွာသည့် အပါယ်လေးရွာ ဟူသော ဒုဂ္ဂတိတဝ ဘုံ၌ နေသို့၊
ပုနအာယန္တိ-တဖန်တုံ့ ခေါက် အရှိန်ပျောက်ကု လာရောက်ကြ
ရပြန်လေကုန်၏။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ ဒိဋ္ဌိလက်ရှိနဲ့ ဘယ် အကုသိုလ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် မိုးမိပြီး
သားဖြစ်၍ ကမ္မဝဋ်ဖြစ်တော့ဒါဘဲ၊ ကမ္မဝဋ် ဖြစ်
ယင် အပါယ်လေးဘုံမှာ အပါယ်ခန္ဓာ တည်းဟူ
သော ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်မှာဘဲ၊ သို့အတွက် အောက်
အပါယ် သံသရာကို နယ်ချဲ့ဒါက ဒိဋ္ဌိလို့ မှတ်ကွဲ
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဒိဋ္ဌိစွဲပုံက ၂၀-ရှိတယ်၊ ခန္ဓာ တပါးမှာ စွဲပုံ
လေးမျိုးရှိသဖြင့် ခန္ဓာ ၅-စါးမှာ စွဲပုံ ၂၀-ဖြစ်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

တယ်၊ ရူပက္ခန္ဓာမှာ စွဲပုံလေးမျိုးကို ပြောမယ်ကွဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ

“ရူပံ အတ္တတော သမနုပဿတိ၊ ရူပံ-ရုပ်ကို၊ အတ္တ
တော- အတ္တအားဖြင့်၊ သမနုပဿတိ-ရှု၏” ရုပ်
သည်ပင် အတ္တတည်း၊ အတ္တလည်း ရုပ်ပင်တည်း၊ ရုပ်
နဲ့ အတ္တနှစ်ခုမ ဟုတ် တခုထဲသာဖြစ်တယ်လို့ စွဲလမ်း
တယ်၊ မီးလျှံနဲ့ အဆင်းသည် နှစ်ခုမဟုတ်၊ တခုထဲ
သာ ဖြစ်သကဲ့သို့တဲလို့ စွဲလမ်းခြင်းမျိုး ဖြစ်တယ်
အဲဒါကို ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိလို့ မှတ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ

ပြီးတော့တမျိုးက “ရူပဝန္တံ ဝါ အတ္တာနံ-၊ ရူပဝန္တံ
ရုပ်ရှိသော အတ္တာနံ- အတ္တကိုသမနုပဿတိ-ရှု၏”
အရိပ်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကဲ့သို့ နာမ်တရားကို အတ္တလို့ ယူ
၍ ရုပ်တရားကား နာမ်၏ အရိပ်အရောင်တဲလို့ ယူ
ခြင်းကို ဆိုတယ်၊ အဲဒါက သဿတအစွဲလို့ မှတ်ကွဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ

ပြီးတော့တမျိုးက “အတ္တနိဝါရူပံ ။ အတ္တနိ-အတ္တ၌
ရူပံ-ရုပ်တည်း” ပန်းမှာအနံ့ ရှိသကဲ့သို့ နာမ်တရား
သည် ပန်းနဲ့ တူတယ်၊ အနံ့သည် ရုပ်နဲ့ တူတယ်လို့
ယူခြင်းကို ဆိုတယ်၊ ဒါလဲ သဿတ ဒိဋ္ဌိတဲကွဲ့၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

နယ်ခွဲသမား သုံးဦးသား တရားတော်

ဆရာ ပြီးတော့တမျိုးက “ရူပသ္မိံ ဝါ အတ္တာနံ၊ ရူပသ္မိံ ဝါ-
 ရုပ်၌မူလည်း၊ အတ္တာနံ- အတ္တကို၊ သမနုပဿတိ-
 ရှ၏” ကြိုတ်ထဲမှာ ပတ္တမြားရုံသကဲ့သို့ ရုပ်တည်းဟူ
 သော ကြိုတ်ထဲမှာလဲပတ္တမြားနဲ့ တူတဲ နာမ်ရိုတယ်
 ယူခြင်းကို ဆိုတယ်၊ ဒီအစွဲဟာလဲ သဿတဒိဋ္ဌိတဲ
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရူပက္ခန္ဓာမှာ စွဲပုံလေးမျိုးရှိသလို ဝေဒနာက္ခန္ဓာမှာ
 လေးမျိုး၊ သညာက္ခန္ဓာမှာလေးမျိုး၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှာ
 လေးမျိုး၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာမှာ လေးမျိုး ပေါင်း ၂၀-
 ရှိတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ၂၀-တို့တွင် ခန္ဓာ၁- ပါး၌ ဥစ္ဆေဒစွဲပုံတမျိုးစီ
 ပါသောကြောင့် ဥစ္ဆေဒပေါင်း ၅-ပါး၊ သဿတစွဲပုံ ၃-မျိုးစီ
 ပါသောကြောင့် သဿတပေါင်း ၁၅-ပါး၊ ပေါင်း ၂၀-ဖြစ်
 တယ်၊ ၎င်းဒိဋ္ဌိတို့သည် အရက်နဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်လိုတူသလဲလို့
 ဆိုတော့ အရက်မှူးယင် ဘယ်မကောင်းမှုကိုမဆို ပြုရဲသလို ဒိဋ္ဌိ
 ရှိတဲ သူသည်လဲ ကြောက်စရာကောင်းတဲ ပဉ္စာနန္ဒီရိယကံငါးပါး
 ကိုပင် ပြုရဲသောကြောင့် အရက်နဲ့ တူတယ်၊ သို့အတွက် ဒိဋ္ဌာ
 သဝလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ရေလှိုင်းတံပိုးသည် သတ္တဝါတို့ကို မိမိ
 အောက်သို့ ရောက်အောင် နှစ်မြှုပ်သကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိ
 သည်လည်း သတ္တဝါတို့ကို အပါယ်လေးရွာ တည်း

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဟူသော အောက်နရက်မှာ မြုပ်တတ်သောကြောင့် သူ့ကို ဒိဋ္ဌိစသလို ခေါ်ပြန်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ လွဲထမ်းပိုးမှာ ယှဉ်က ထားတဲ့ နွားသည် လှဲပေါ်ရို ဝန်အပေါင်းကို ရုန်းခြင်းဖြင့် ပင်ပန်းသလို ဒိဋ္ဌိရှိတဲ့ သူသည်လည်း အပါယ် လေးပါးတည်းဟူသော လှဲ၌ ယှဉ်က နေရသဖြင့် ပင်ပန်းရကား ဒိဋ္ဌိယောဂလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ သစ်ငုတ်မှာ ဖွဲ့ချည်ထားတဲ့နွားသည် ၎င်းသစ်ငုတ် အနားမှ မခွါနိုင်ဘဲ သွားလိရာ မသွားနိုင်သကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိရှိတဲ့ သူသည်လည်း အပါယ် လေးပါးတည်းဟူသော သစ်ငုတ်နှင့်မကင်းနိုင်ဘဲ သွားလိရာ နိဗ္ဗာန်သို့မသွားနိုင်သောကြောင့် ဂန္ထလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ မြေအဘမ်းခံရသော ဘေးသည် မရုန်းနိုင်ဘိ သကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိသည်လည်း အဖြေရခက်ခဲလှသောကြောင့် ဒိဋ္ဌိပါဒါန်လို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ကျွန်းစေ့ အတွင်းရှိ အပင်ပေါက်မည့် သဘောသည် ဘယ်လိုပင် တောမီး လောင်ငြားသော်လဲ ဓနန်းခြောက်ဘဲ အပင် ပေါက်စေနိုင်သကဲ့သို့

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော် ၂၁၃

ဒိဋ္ဌိသည်လည်း သတ္တဝါတွေ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပင် သေ
သော်လဲ ခန်းခြောက်ခြင်းမရှိ၊ အမြဲကိန်းနေသော
ကြောင့် ဒိဋ္ဌာနုသယလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ကြိုးသည်နှားကို တိုင်နားမှ မခွါနိုင်အောင်
ချည်ထားနိုင်သကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိသည်လည်း သတ္တဝါကို
ကို ပဋိသုံးပါးမှ မလွတ်ရအောင် ချည်ထားသော
ကြောင့် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်လို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ၎င်းဒိဋ္ဌိသည် စိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေတက်
သောကြောင့် ဒိဋ္ဌိကိလေသာလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလို
သတ္တိ အမျိုးမျိုးကြောင့် နမည် အမျိုးမျိုး ရတယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၂၀-သည် လိုရင်းကို ချုပ်လိုက်
ယင် မရှိဒါကို အရှိထင်မှု၊ မဟုတ်တာကို အဟုတ်ထင်မှုပါဘဲ၊
မရှိဒါကို အရှိထင်မှုက ရုပ် နာမ် ခန္ဓာအပြင် အသက် လိပ်ပြာ
သည် မရှိချေ၊ မရှိပါဘဲ ရှိတယ်လို့ ထင်နေခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်
တာဘဲ၊ ရှိတယ်လို့ ထင်တဲ့ အတွက် မသာချတဲ့အခါ ပုဝါ
ကလေးနဲ့ သဲပြုံး လိပ်ပြာ ယူခဲ့ကြရတယ်၊ ၎င်းပုဝါကို အရှေ့
အိမ်ဦးမှစ ထားကြရတယ်၊ ၎င်းလိပ်ပြာသည် အိမ်မှာ ၇-ရက်
နေပြီးမှ သွားလိုရာသို့ သွားတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ သို့အတွက်
၇-ရက်ကြာမှ ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးကြတယ်၊ တရုတ်တို့က

တော့ ကြက်ကလေးကို မသာချတဲ့အခါ ခေါင်းပေါ်မှာတင်ပြီး ယူခဲ့ကြတယ်။ သင်းချိုင်းကျမှ လွတ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က အသက် လိပ်ပြာသည့် ကြက်ကလေးကိုစီးပြီး ရွာကိုပြန်ခဲ့အောင်လို့ ဖြစ် တယ်။ ပုထုဇဉ်မှန်ယင် ၎င်းအသက် လိပ်ပြာစွဲ ရှိဒါချည်းဘဲ၊ တမျိုးစီ စွဲကြဒါဘဲ ရှိတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီနေရာမှာ ပုံကလေးပြောအုံးမယ် ရှေးတုန်းက မိန်းမ နှစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ တယောက်က ရွှေရောင်းတယ်။ တယောက်က စားကုန် သောက်ကုန် ရောင်းသတဲ့။ သူတို့နှစ် ယောက်ဟာ သူ့ကုန်ငါဝယ် ငါ့ကုန်သူဝယ်ပြုကြသတဲ့ ရွှေသယ် ကလဲ ရောင်းတဲ့အခါ ဆီစိမ်တဲ့ ရွေးနဲ့ ချိန်၍ ရောင်းတယ်။ ဝယ် တဲ့အခါကျတော့ ဆီစိမ်တဲ့ ရွေးနဲ့ ချိန်ပြီးဝယ်သတဲ့။ ဈေးသယ် ကလဲ ရောင်းတဲ့အခါ အလေးမီးဖုတ်နဲ့ ရောင်းပြီး ဝယ်တဲ့အခါ မီးမဖုတ်တဲ့အလေးနဲ့ ချိန်ပြီးဝယ်တယ်ဆိုဘဲ။ အဲဒီတော့ထိုမိန်းမ နှစ်ယောက်ဟာ သူ့အလိမ် ငါခံရ၊ ငါ့အလိမ် သူခံရ၊ ဖြစ်နေကြ သတဲ့။ ဒါနဲ့ အတွင်းက မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့။ တခု သော နွေရာသီ တာကူး ကဆုန် ကျတော့ ရွှေကုန်သယ် အိမ်ကို မီးလောင်ပါရောတဲ့။ ဒီတော့ဈေးသည်က “ရွှေကိုဆီစိမ် တထိန် ထိန်တဲ့”လို့ အော်ကျယ်အော်ကျယ်ဆိုသတဲ့။ တော်တော်ကလေး ကြာတော့ မီးက ဈေးသယ်အိမ်ကိုပါ ကူးစက်ပြီး လောင်ပါရော တဲ့။ ဒီဘာ့ရွှေသယ်က “သူလိမ် ငါလိမ်ထိန်လို့ ဝင်းစ”လို့ လက် စား ခြေဘယ်တဲ့။ အဲဒီလိုဘဲ ပုထုဇဉ်မှန်ယင် သူက တမျိုးမှား ငါကတမျိုးမှား တမှားထဲမှားနေကြဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့သည် အသက်လိပ်ပြာမဟုတ်ပါဘဲ ဟုတ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သို့အတွက် ဆက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ ၂၀- ဖြစ်လာတယ်။ အကျယ် ပူးလိုက်တော့ ဒိဋ္ဌိပေါင်း ၆၂-ပါးဖြစ်တယ်။ ၎င်း၆၂-ပါးသေစ ဒိဋ္ဌိတို့သည်ကား မြူးကြီးနဲ့ တူတယ်။ သတ္တဝါတို့ သည် မြူးတုင်းရှိ ငါးတွေနဲ့ တူကျတယ်။ အပါယ် လေးပါးက တံငါသည်ကြီးနဲ့ တူတယ်မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လမ်းမှားကိုမစွန့်ဘဲ မော်တော်ကားနဲ့ ဘဲသွားသွား သဘောနဲ့ ဘဲသွားသွား လှဲနဲ့ ဘဲသွားသွား အလို့ ရှိတဲ့ မြို့ကို ရောက်ပါမလား။

တပည့် မရောက်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒီလိုပေါ့ အသက် လိပ်ပြာစွဲကို မစွန့်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး အလှူပေးချင်သလိုပေး၊ သီလစောင့် ချင်သလိုစောင့်၊ သမာဓိကိုပူးချင်သလိုပူး၊ နိဗ္ဗာန် ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မရောက်ဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိမိုးမိနေတဲ့ ဒါန သီလ သမထ တို့သည် ကာမ သုဂတိဘုံ၊ ရူပဘုံ သို့သာ ရောက်စေနိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကိုမရောက်စေနိုင်ဘူး ဒိဋ္ဌိ ကိလေသ ဝဋ်ကြောင့် ဒါနသီလ သမထ တို့သည် စာမ္မဝဋ် ဖြစ်ကြရတယ်။ ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်ကြရတယ်။ ဝိပါကဝဋ်ကြောင့် ကိလေသ ဝဋ် တဖန် ပြန်ဖြစ် ခပြန်တယ်။ အဲဒီလို ဝဋ်သုံးပါးက

မထွက်ရသဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ပြော
ဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဒိဋ္ဌိနယ်ချဲ့ပုံပြီး၏။

ဆရာ တဏှာက သံသရာချဲ့ပုံကို ပြောကြားအုံးစို့ တဏှာ
ဆိုဒါ ကာမုပါဒါန်ကိုခေါ်တယ် “ဥပါဒါနုပစ္စယာဘဝေါ” လို့
ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဘဝဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ပုံက
တော့ လူတယောက်သည် နတ်အဖြစ်ကို တဏှာဖြင့် တမ်းတ၍
ဒါန သီလကိုပြုတယ်၊ တို့သူသည် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ ၎င်း
ကံကြောင့် နတ်ဖြစ်ရတယ်၊ သံသရာမှမထွက်ဘူး၊ ပြဟ္မာဘဝကို
တဏှာဖြင့် တမ်းတပြီး ဈာန်ပွားလိုက်တယ်၊ သေသည်၏အခြား
မဲ့၌ ၎င်းကံကြောင့် ပြဟ္မာဖြစ်ရတယ်၊ သံသရာမှ မထွက်ချေ၊
ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ဒါန သီလ သမထမျိုးစေ့ကို တဏှာ
မိုးမိသဖြင့် နတ်ခန္ဓာ ပြဟ္မာခန္ဓာ အပင် ပေါက်ကုန်တဲ့အတွက်
နိဗ္ဗာန်ကို မရဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက အထက်သံသရာကိုချဲ့ဒါ၊ အောက်
သံသရာကိုချဲ့ပုံကိုလဲ ပြောအုံးမယ် ငွေကိုလိုချင်တဲ့
တဏှာကြောင့် သူ့ဘဝါးအသက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး
ရောင်းစားကြတော့ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ၎င်း
အကုသိုလ်ကံကြောင့် အပါယ်ကျရတယ်၊ မဟုတ်
လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သူတပါးဥစ္စာကို လိုချင်တဲ့ တဏှာကြောင့် အဒိန္နာ ဒါန်ကိုပြုကြတယ်။ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗတဏှာကြောင့် ကာမေသု ကျူးလွန်ကြတယ်။ သူတပါးပစ္စည်းကိုလိုချင်၍ မုသား ပြောကာ လိမ်ကြံတယ်။ ပိသုဏ္ဍပါစာကို ပြောကြ တယ်။ ၎င်းကံတွေကြောင့် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်ကိုကျရပြန်တယ်။ အဲဒီလိုအပါယ်သို့ ကျရဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒုစရိုက်တို့ကို ကျူးလွန်၍ ဖြစ်တယ်။ ဒုစရိုက်တို့ကို ဘာကြောင့်ကျူးလွန်ကြသလဲ။ ဇာတိ အကြောင်းခံ၍ ကျူးလွန်ကြတယ်။ အရင်းကိုစစ်ယင် အမြစ်မြေက ဆိုဒါလို အပါယ်သို့ ကျရဒါ အရင်းကို စစ်ယင် တဏှာဘဲမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်ဝယ် တခုသော ရှာ၌ ရဟန်း ၂-ပါးတို့သည် အညီအညွတ် နေကြတယ်တဲ့။ တ ပါးက ဝါတော် ၆၀ = ရ၍ တပါးက ဝါတော် ၅၉ = ဝါ ရသတဲ့ ဝါငယ်တဲ့ မထေရ်က ဝါကြီးတဲ့ မထေရ်ကို သာမဏေကဲ့သို့ အ လုံးစုံသော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုသတဲ့။ တမိငမ်းတွင်း အောင်းတဲ့ ညီအစ်ကို အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ကြတယ်တဲ့။ တနေ့သော အခါ ထိုမထေရ် ၂- ပါးနေရာသို့ တရားဟောတတ်တဲ့ ရဟန်း တပါး ရောက်လာသတဲ့။ ထိုနေ့ဓာလဲ တရားနာတဲ့ နေ့ဖြစ်၍ မထေရ် ၂-ပါးက ဓမ္မကထိကရဟန်းကို ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြု၍ တရားဟောရန် တိုက်တွန်းကြတယ်တဲ့။ ဓမ္မကထိကရဟန်းကလဲ တိုက်တွန်းတဲ့ အတိုင်း ဟောပြောရာ သဘောကျပြီး မိုးသောက် တဲ့အခါ ဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ခေါ်ပြီး အဦးဖြစ်တဲ့ ရှာသို့

ဆွမ်းအလို့ငှါဝင်၍ ထိုရွာ၌ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးလေလျှင် “ငါ့ရှင် မနေ့ကဟောတဲ့ နေရာမှသာလျှင် အနည်းငယ်သော တရားကို ဟောကြားပါ” လို့ တိုက်တွန်းပြန်သဖြင့် ဟောပြန်တယ် လူတို့ကလဲ တရားကိုနာရ၍ နက်ဖြန် အလို့ငှါ ပင်ကြပြန်တယ်။ ဤနည်းဖြင့် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင် ဆွမ်းခံရွာတို့၌ ၂-ရက် ၂-ရက်တို့ပတ်လုံး ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းကိုခေါ်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ကြတယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။”

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် နှစ်ပါးကုန်သော ကျောင်း နေရဟန်းတို့၏နူးညံ့တဲ့အဖြစ်ကိုသိ၍ အကြံဖြစ်သ တဲ့၊ တယ်လို့အကြံ ဖြစ်သလဲဆိုတော့ “ငါသည် ဤ နှစ်ပါးသော မထေရ်တို့ကို ကုန်းတိုက်ကာ ထွက် သွားစေ၍ ဤကျောင်း၌ နေယင်ကောင်းမှတ်” လို့ ကြံစည်တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ယုတ်မာသလဲ မောင် စိန်ရဲ့။”

တပည့် မှန်ပါ ယုတ်မာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလို ယုတ်မာတဲ့ အကြံ ဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ကျောင်းကို မက်မောတဲ့ တဏှာကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုကြံပြီးသော် ထိုဓမ္မကထိကသည် ညနေချမ်း အခါ မထေရ်ကြီးထံသွား၍ ရဟန်းတို့ထံသွားတဲ့အခါ ဆုတ်နုတ် ပြန်လာပြီးလျှင် မထေရ်ကြီးသို့ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်ဘုရားအနည်း

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ငယ် လျှောက်ထားဘွယ် ရှိပါတယ်” လို့ လျှောက်ထားတဲ့အခါ မထေရ်ကြီးက “ငါ့ရှင်လျှောက်ပါ” လို့ ခွင့်ပေးတယ်တဲ့။ ထိုအခါ ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အနည်းငယ် ကြံစည်တူးတော့၍ “အရှင်ဘုရား စကားမည်သည် အလွန်များသော အပြစ်ရှိပါ၏” ဟု လျှောက်ပြီးလျှင် မပြောတော့ဘဲ ထပြန်သွားသတဲ့။ လျှောက်ထားစရာ ရှိသော်လဲ မလျှောက်လိုတဲ့ဟန် ပြုဒါပေါ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ နောက်တနေ့ကျတော့ မထေရ်ငယ်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဤနည်းအတိုင်းဘဲ ပြုပြန်တယ်တဲ့။ ဤနည်းအတိုင်း ၂-ရက် ၃-ရက် တို့ပတ်လုံးပြုလုပ်၍ ၃-ရက် မြောက်လတ်သော် မထေရ် ၂-ပါးမှာ အနည်းငယ်စီ စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်လာကြသတဲ့။ ထိုအခါ ဓမ္မကထိက ရဟန်းက မထေရ်ကြီးထံ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်ဘုရား..... အနည်းငယ် လျှောက်ထားစရာ ရှိသော်လဲ မလျှောက်ပါ” လို့ လျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ မထေရ်ကြီးက “ပြောသာ ပြောပါ” လို့ အတင်းအကျပ် ခိုင်းသဖြင့် “အရှင်ဘုရား မထေရ်ငယ်သည် အရှင်ဘုရားတို့နှင့်တကွ သုံးဆောင်ခြင်း ပြုပါ၏လော” ဟု လျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ မထေရ်ကြီးက “သုံးဆောင်ပါတယ်၊ ငါတို့ ၂-ယောက်သည် ညီအစ်ကို အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခြင်း ရှိပါတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဓမ္မကထိက ရဟန်းက “အရှင်ဘုရား မထေရ်ငယ်သည် တပည့်တော်အား ဤသို့ ပြောပါသည်။ သူတော်ကောင်းအသင်သည် အမျိုးကောင်းသားတည်း။ ဤမထေရ်ကြီးနှင့်ပေါင်းသင်းသည်ရှိသော် စုံစမ်း၍ ပေါင်းဖော်လော့ဟု ပြောပါသည်” ဟု

သျှောက်ထားတဲ့အခါ မထေရ်ကြီးသည် အမျက်ထွက်၍ ဒုတ်ဖြင့်ခတ်မိသော အိုးကဲ့သို့ စိတ်ဝမ်းကွဲသွားတယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။"

တပည့် မှန်ပါဘုရား ဝမ်းနဲ့စရာပါတဲ့။

ဆရာ မထေရ်ငယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဒီနည်းအတိုင်းပြောပြန်ရာ မထေရ်ငယ်လည်း အမျက်ထွက်၍ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားသွားသတဲ့။ အဲဒီလို စိတ်ဝမ်းကွဲပြားကြသဖြင့် မထေရ်ကြီးက အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်သွား၍ မထေရ်ငယ်က အနောက် တံခါးဖြင့် ထွက်သွားတယ်တဲ့။ မထေရ် ၂- ပါးမရှိတော့ ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အကြံအောင်၍ စိတ်ကျေနပ်ကာ ကျောင်းမှာ ပိုင်ပိုင်ကြီး နေတိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ အနှစ် ၁၀၀- ရှိလတ်သော် ထိုမထေရ် ၂-ပါးတို့သည် တခုသော ကျောင်းမှာ ဆုံမိကြပြန်သဖြင့် စာယောက်နှင့် တယောက် နောက်ကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောကြရာ ဓမ္မကထိက ရဟန်းကုန်းတိုက်မှန်းကို ထိုအခါမှသိ၍ ၎င်းဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ထိုးကျောင်းမှ မောင်းထုတ်ကြပြီး မူလကျောင်းမှာဘဲ ရှေးကလို နေကြပြန်တယ်တဲ့။ 'ဓမ္မကထိက ရဟန်းလဲ တခြားသို့ထွက်သွား၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို မရဘဲ သေ၍ ကသပဘုရားနဲ့ ဂေါတမဘုရား ၂-ဆူတို့၏အကြား ကာလပတ်လုံး အဝီစိမှာခံရပြီး ငါတို့ဘုရား ပွင့်လာတဲ့အခါ အဝီစိမှာကျွတ်၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်ဘောင်မှာ စက်ပြိတ္တာကြီးဖြစ်ရသတဲ့။ (အကျယ်ကိုလို့မ ဓမ္မပဒမှာကြည့်ပါ) ဤကဲ့သို့ အပါယ်ကို ကျရဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျောင်းကို မက်တဲ့ တဏှာကို အကြောင်းခံပြီး ပိသုဏဝါစခက်ကို ကျူးလွန်မိ၍ ဖြစ်ရဒါမဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက တဏှာကို အကြောင်းခံပြီး ပိသုဏဝါစာ ကံကို ကျူးလွန်၍ ဖြစ်ရဒါ၊ ဒုစရိုက်ကို မကျူးလွန်ဘဲ တဏှာ သက်သက်နဲ့ အပါယ်မှာ ဖြစ်ရဒါ ရှိသေးတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ရှေးတုန်းက လင်က တောင်သူဖြစ်၍ တောသို့သွား ကာ အလုပ်ကို ပြုလုပ်နေခိုက် မယားက အိမ်မှာ လင်ငယ် နေ တယ်တဲ့၊ အတော်ကြာ၍ ၎င်းအမှုထင်ရှားမှာ စိုးတဲ့အတွက် လင် ငယ်ကို အကြံပေးသတဲ့၊ “မောင်... မင်းနဲ့ ငါ ဒီလိုချည်း နေကြ ယင် လင်ကြီးသိလိမ့်မယ်၊ သို့အတွက် လင်ကြီးပြန်လာယင် ငါ ခေါင်းလျှော်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ရေချိုးဆိပ်ကစောင့်ပြီးသာ သတ်ပေ ဘော့” လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ လင်ငယ်ကလဲ မိန်းမ ပြောတဲ့အတိုင်း ထက်ဆုစွာသော ဒါးကိုယူ၍ ရေဆိပ်သို့သွားကာ ပုန်းနေတယ် တဲ့၊ ဒါနဲ့ များမကြာမီ လင်ကြီးသည် တောမှပြန်လာရာ မယားက လောကုတ်ယူငှါလုပ်၍ ခေါင်းလျှော်ခိုင်းသဖြင့် ခေါင်းလျှော် အိုးကိုဆွဲ၍ ရေချိုးဆိပ်ကို သွားရာ လင်ငယ်သတ်၍ သေတယ် တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သေခါနီးမှာ မယားကိုစွဲပြီးသေသဖြင့် အိမ်မှာ မြေ ကြီးဖြစ်၍ မယားထံ ချစ်ဇောနဲ့ လာပြန်ရာ လင်မယား ၂ ယောက်ဝိုင်းပြီး ရိုက်ကြသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် သေပြီး တဖန် ၎င်းအိမ်မှာပင် ခွေးကြီးဖြစ်ရပြန်တယ်၊ ၎င်းခွေးသည် ထိုမိန်းမ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့် ရှာသားတို့က ခွေးမုဆိုးလို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ မိန်းမကရှက်ပြီး ခွေးကို ရေ

ကန်နားသို့ခေါ်ပြီး လယ်ပင်းမှာ အိုးဆွဲလျက်ရေကန်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ရေနှစ်၍ တတိယအကြိမ် သေရပြန်တယ်။ ထို့နောက် ဒီအိမ်မှာပင် နွားကြီးဖြစ်၍ မိန်းမနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပြန်ရာ နွားသတ်သမားသို့ ရောင်းလိုက်သဖြင့် စတုတ္ထ အကြိမ် သေရပြန်တယ်။ အဲဒီလို တိရစ္ဆာန် သုံးဘဝဖြစ်ရဒါ ဘာကြောင့်လဲ တဏှာကြောင့်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတဲ့အား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ငရဲကိုစွဲပြီး သေတဲ့လူတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူးလို့ ပြောမယ်ဆိုယင် ပြောစရာရှိပါတယ် ရှိမယ်လို့ မထင်ပေမဲ့ ရှိဒါတဲ့ အကုသိုလ်ကြောင့် ငရဲကျမယ် သူသည် သေခါနီးအခါမှာ ငရဲနိမိတ်ထင်လာတယ်။ အဲဒီလို ထင်တဲ့အခါ ၎င်းငရဲဘုံကြီးကိုပင် မိမိ၏နေရာအဖြစ်ဖြင့် ထင်မြင်ပြီးစွဲလမ်းဒါတဲ့ စွဲလမ်းတဲ့အခါမှာ စုတိစိတ်ကျပြီး ငရဲမှာဖြစ်ရတယ်။ သင် ဓနုးစက်ငရဲကို နတ်ပန်းထင်ပြီးတောင်းတဲ့ မိတ္တဝိဒ္ဓက ဝတ္ထုကို ကြည့်ပါလား။ အကုသိုလ်၏ အစွမ်းကြောင့် မကောင်းဒါကို အကောင်းထင်ရတယ်။ ထင်တဲ့အခါ စွဲလမ်းဒါတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတဲ့အား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက ပုထုဇဉ်သန္တာန်မှာရှိတဲ့ တဏှာက နယ်ချဲ့ပုံဖြစ်တယ်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့သည် ဘဝဖြတ် မသွားဘဲ နောက်ထပ် ဘဝအသစ် ဖြစ်ရဒါ တဏှာကြောင့် တဲ။ ကာမတဏှာသည် အနုသယအားဖြင့် ရှိနေတော့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့ ပြုလုပ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ မျိုးစေ့တို့ကို တဏှာမိုးမိစေတယ်။ တဏှာမိုးမိတဲ့အတွက် ကာမကုသိုလ်တို့

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

သည် ကာမဘုံမှာ ဘဝခန္ဓာအပင်တွေကို ပေါက်စေပြန်တယ်၊
ဘဝခန္ဓာ အပင်ပေါက်တယ်ဆိုယင် ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏ
ဒုက္ခ၊ ပိယေဟိဝိပ္ပယောဂဒုက္ခ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂ ဒုက္ခ
တည်းဟူသော အကိုင်းအခက်၊ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမ
နဿ ဥပါယာသတည်းဟူသော အရွက်တို့သည် ဝေနေအောင်
ဖြာထွက်လာဒါဘဲ မောင့်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုဟောတော်မူပြန်
တယ်။---

တဏှာယ ဇာယတိ ဧသာကော၊ တဏှာယ ဇာယတိဘယံ၊

တဏှာယ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ နတ္ထိ သောကော ကုဇောဘယံ။

တဏှာယ-ငါးဝအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခုံမင်တယ်တာ ထို
တဏှာကြောင့်၊ သောကော-စိုးရိမ်ပူဆူး ငိုကြွေးရခြင်းသည်
ဇာယတိ-မလွဲရှောင်သာ ဖြစ်ပေါ်၍လာရလေ၏။ တဏှာယ-ငါး
ဝအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခုံမင်တယ်တာ ထိုတဏှာကြောင့်၊ ဘယံ-
ကြောက်စရာအဖုံဖုံ ဘေးမျိုးစုံသည်၊ ဇာယတိ- မလွဲရှောင်သာ
ဖြစ်ပေါ်၍လာရလေ၏ တဏှာယ- ချစ်ခင်တယ်တာ ထိုတဏှာ
မှ၊ ဝိပ္ပမုတ္တဿ- ကင်းလွတ်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား၊ သော
ကော- စိုးရိမ်ပူဆူး ငိုကြွေးရခြင်းသည်၎င်း၊ ဘယံ- ကြောက်
စရာအဖုံဖုံ ဘေးမျိုးစုံသည်၎င်း၊ ကုဇော-ဘယ်ခါကာလ-သမ
ယမှ၊ နတ္ထိ-မုချပုံသေ မဖြစ်နိုင်လေတော့သည်တကား။

တပည့် သစ္စု-သိာဓု-သာဓု။

ဆရာ အဲဒီလို တဏှာ တည်းဟူသော ကိလေသ ဝိပဿနာကြောင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့သည် ကမ္မဝဋ်ဖြစ်သွားရတယ်။ ၎င်းကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဘဝခန္ဓာ တည်းဟူသော ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်ရတယ်။ ၎င်းဝိပါကဝဋ်ကြောင့် တဖန် ကိလေသဝဋ် ဖြစ်၍ အဆုံးမရှိဘဲ လှည်းဘီးလည်သလို ဖြစ်နေကြရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

တဏှာနယ်ချဲ့ပုံပြီး၏။

ဆရာ မာန နယ်ချဲ့ပုံက ဒီလိုကွဲ့၊ မာနရှိယင် သူတော်ကောင်းထံ မချဉ်းကပ်လိုဘူး မချဉ်းကပ်ယင် သပ္ပုရိသသံသေဝ မဖြစ်ဘူး။ သပ္ပုရိသသံသေဝ မရှိယင် သဒ္ဓမ္မဿဝနမဖြစ်ဘူး။ သဒ္ဓမ္မဿဝန မရှိယင် ယောနိသောမနသိကာရ မဖြစ်ဘူး။ ယောနိသောမနသိကာရ မရှိယင် ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ် မဖြစ်ဘူး။ ၎င်းအင်္ဂါလေးပါး မရှိယင် မဂ်ကို မရနိုင်ဘူး။ မဂ်ကိုမရယင် သံသရာက မထွက်နိုင်သဖြင့် တဝဲလယ်လယ် နေရဒါ မာနကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂဗာန်တို့သည် ကြီးကျယ်တဲ့ လူ့စည်းစိမ်ကို ပစ်ပြီး မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာရန် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ သိဉ္ဇည်းဆရာထံမှာတပည့်

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ခံကြတယ်။ စပါးမရှိသူထံ ချဉ်းကပ်သော်လဲ စပါး မရနိုင်သလို သိဉ္ဇည်းကြီး ကိုယ်တိုင်မှ နိဗ္ဗာန်ကို မသိတော့ ဘယ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ဒါနဲ့ တဦးက တရားရယင်တဦးကို ပြောစတမ်းလို့ ကတိကဝတ်ထားပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုသိသူ ဘယ်မှာ ရှိပါသလဲလို့ စုံစမ်းပြီး သွားလာ လှည့်ပတ်ကာ နေကြတယ်တဲ့။ နောက်များမကြာမီ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အဿဇီမထေရ်နှင့်တွေ့ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို ရလာသဖြင့် ကတိကဝတ်အတိုင်း ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ပြောပြန်တယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်လဲ နိဗ္ဗာန်ကို ရသွားပြန်တယ်။ သောတာပန် တည်ပြီးသူသည် မိစ္ဆာအယူရှိသူကို အဘယ်မှာလျှင် ဆရာတင်တော့မှာလဲ မတင်လိုတော့ဘူး။ သို့အတွက် ၂-ဦးသားတို့ မြတ်စွာဘုရားထံသွားဘို့ ပြင်ကြပြီးလျှင် ဆရာဖြစ်တဲ့ သိဉ္ဇည်းကို ခေါ်ကြတယ်။ “ဆရာ ယခု ဘုရားပွင့်ပြီ မအိုရာ မနာရာ မသရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ပြီ။ ဒါကြောင့် ရှင်ဂေါတမထံ သွားကြစို့။” လို့ ပြောကြတော့ သိဉ္ဇည်းက “အို...တပည့်တို့ အိုးကြီးလုပ်ပြီးသူသည် သူတပါးထံတွင် အိုးငယ်မလုပ်လိုတော့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။ ဆရာလုပ်ပြီးမှ သူတပါးအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆိုဒါပေါ့။ ဒီတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက “ဆရာ ဒီလိုစိတ်ကို မထားပါနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရဘို့သာ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဂုဏ်ကြီး ဒါ ဂုဏ်ငယ်တာတွေကို ပခါန မထားပါနဲ့။” လို့ ပြောသော်လဲ “အိုတပည့်တို့ လောကမှာလူမိုက်က များတယ်။ ပညာရှိကနဲတယ်။ လူမိုက်က ငါ့ထံလာလိမ့်မယ်။ ပညာရှိက ဂေါတမထံ သွားလိမ့်မယ်။ သို့ဖြစ်၍ ငါကားပရိသတ်နဲ့မယ်မဟုတ်လို့။” ပြောသတဲ့။ ဒါမာန မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ အဲဒီလိုခေါ်မရတော့ သူတို့ ၂-ပါး ဦးစီးပြီးသူတို့၏ တပည့်တွေကိုပါခေါ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ သွားကြ တယ်။ သိဉ္ဇည်းလဲ မစွေရကြောင့် သွေးအန်တယ်။ နောက် သေပြီးငရဲကျတယ်။ ယခုထိမလွတ်သေးချေ (အကျယ်ကိုသိလို့မူ ဓမ္မပဒမှာကြည့်လေ) အဲဒီလို သံသရာထဲမှာ ကြာရဒါ့မာနကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဘုရားအလောင်းသည် ဇောတိပါလပုဏ္ဏားဘဝက ကဿပဘုရားသည် ဒုက္ကရစရိယာကို ခြောက်ခု ကျင့်၍ ဘုရားဖြစ်တယ်ဆိုဒါကိုကြားဒါနဲ့ ငါဘုရား ဖြစ်တဲ့အခါ ခြောက်နှစ်ကျင့်ပြလိုက်မယ်၊ ဒီခြောက် ရက်ကလေးနဲ့ ဘာအသုံးကျမှာလဲလို့ မာနထောင် လွှားကာ ပြောဆိုမိသဖြင့် ဘုရားဖြစ်မည့် ဘဝမှာ အလွယ်နဲ့ မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်ဘဲ ခြောက်နှစ်တို့ပတ် လုံး ပင်ပန်းစွာ ကျင့်နေရဒါလဲ မာနကြောင့်ဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကပုထုဇဉ်မာနသည် သံသရာကိုချုံ့ပုံဖြစ်တယ်။ အနာဂါမ်သည် သေယင်ပြဟွံ့ဖြစ်ရဒါဘာကြောင့် လဲ၊မာနကို မပယ်ရသေးလို့ဖြစ်ရဒါပေါ့၊မာနသည် အနုသယ အားဖြင့် အနာဂါမ်၏ သန္တာန်မှာရှိနေ လေတော့ အနာဂါမ်ရတဲ့စျာန် ကုသိုလ်သည် မာန မိုးမိပြီး ပြဟွံ့ခန္ဓာ ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီလိုနိဗ္ဗာန်ကို

ဒေါက်ရှောက်မသွားနိုင်ဘဲ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ တစ်လယ်
လယ် ဖြစ်နေရဒါ မာနကြီး ရှိလို့ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိသည်ကြီးနဲ့ တူတယ်။ သတ္တဝါ
တွေက နွားနဲ့ တူတယ်။ သုံးဆဲ့တဘုံက မြက်ခင်း
နှင့် တူတယ်။ နိဗ္ဗာန်က လူတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့
သစ်ပင်တွေနဲ့ တူတယ်။ နွားသည်လှုံထားတဲ့ကြိုးကို
ပြတ်အောင် မရုန်းနိုင်ယင် လူတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့
စားကောင်းသောက်ဘွယ်အပင်ကို စားရပါမလား။

တပည့် မစားရပါဘုရား။

ဆရာ အေး... ဒီလိုပေါ့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တည်းဟူ
သော ကြီးကို ပြတ်အောင် မရုန်းနိုင်တဲ့ သူလဲ နိဗ္ဗာန်
၏ အရသာကို မရပေဘူးပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ မိမိကိုလှုံထားတဲ့ကြိုးကို ပြတ်အောင် ရုန်းနိုင်တဲ့ နွား
သည် စားကောင်းသောက်ဘွယ် အပင်ကို စားရ
ခြင်း၊ သွားလိုရာသို့ သွားနိုင်ခြင်း ဆိုတဲ့ ချမ်းသာ
သုခကို မရပါလား။

တပည့် ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး... ဒီလိုပေါ့ ၎င်းတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိကြီးကို
ပြတ်အောင် ရုန်းနိုင်တဲ့ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်
မရောက်ချင်တဲ့ အပါယ်သို့ မရောက်ရဘဲ ချမ်းသာ
ခြင်း၊ မိမိကြိုက်ရာဘုံတွင် ချမ်းသာစွာနေနိုင်သည်

အပြင် နိဗ္ဗာန်၏ အရသာကို ခံစားနိုင်ခြင်းဟု ဆို
အပ်သော ချမ်းသာမှုကို ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းကြိုးသည် မမြင်ရအောင် သေးပေမဲ့ အင်မတန်
ခိုင်တယ်၊ ခိုင်ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို
ဟောတော်မူတယ်။

ဗန္ဓနာဂါရ ကာမမှီ၊ သံယောဇဇေန ရဇ္ဇုယာ၊

ဂါဝါယ ဗန္ဓိတာ သတ္တာ၊ နသက္ကောန္တိ စလေတဝေ။

ဗန္ဓနာဂါရကာမမှီ- ကာမဂုဏ် ခေါ်သမုတ်သည့် အချုပ်
ထောင်တော်ကြီး အတွင်း၌၊ သံယောဇဇေန- မရုန်းနိုင်အောင်
ချည့်နှောင်လေဘိ သံယောဇဉ်အမည်ရှိသော၊ ရဇ္ဇုယာ-ခိုင်မာ
ထန်ပြင်းကြိုးဆယ်စင်းဖြင့် ဂါဝါယ-တင်းသည်ထက်တင်းအောင်
လည်ပင်းရေမျိုထက်၌၊ ဗန္ဓိတာ-ရုန်းနိုင်လျှင်ရုန်း၊ ဖြတ်နိုင်လျှင်
ဖြတ် နင်တကယ်ကျပ်ကရော့ဟု ခေါ်သောကြိုး ခိုင်ခိုင်ဖြင့် သံ
တိုင်တွင် တုပ်နှောင် အပ်ကုန်သော၊ သတ္တာ-လူရော နတ်ပါ
ပြဟွာမကျန် သတ္တဝါ အနတ္တမှန်သမျှတို့သည်၊ စလေတဝေ-ငါ
အစွမ်းကောင်းသားကဘဲ ယောက်ျားဘသားဟု ကြိမ်းဝါးကာ
ကြိတ်သော်လည်း တဆိတ်ကလေးမျှ လှုပ်ရှားစေနိုင်ခြင်းငှါ၊
နသက္ကောန္တိ-တတ်နိုင်ဘို့ဝေးပါရဲ့ အငေးသားမှိုင့်ကာ နေကြရ
ကုန်မည်သာတည်း။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ ၎င်းသံယောဇဉ်ကြိုးတို့ကိုသိလအားနဲ့ ရုန်းသော်လဲ
မပြတ်ဘူး၊ သမာဓိအားနဲ့ ရုန်းသော်လဲ မပြတ်ဘူး၊ ပညာအားနဲ့

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ရုန်းမှပြုတ်တယ်... ပညာဆိုဒါ အစိတ်စိတ်အမှုာမှုာ ခဲ့ခြားလျက်
(ဝါ) အကြောင်းအကျိုးကို ပိုင်းခြားလျက် ဝေဘန်သုံးသပ်
ဆင်ခြင် ပွားများအားထုတ်မှုကို ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ဝေဘန်ဒါ
သုံးသပ်တာ၊ ဆင်ခြင်ဒါ၊ ပွားများဒါ၊ အားထုတ်တစ်ခုကိုပင် ပဋိ
ပတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့်
သက္ကာယဒိဋ္ဌိစံပုံ ၂၀-ကို ဝေဘန်ကြစို့၊ သုံးသပ်ကြစို့၊ ဆင်
ခြင်ကြစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရူပက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံလေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက ရုပ်
သည်ပင်ငါ၊ ငါသည်ပင် ရုပ် ဆိုတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရုပ်သည်ငါ-ငါသည်ရုပ် ဟုတ်ရိုးမှန်ယင် မအိုသင့်၊
မနာသင့်၊ မသေသင့်ပေဘူး။ ယခုတော့ အိုဒါ၊ နုဒါ၊
သေဒါကို အထင်အရှား မတွေ့ရပါလား။

တပည့် တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ အဟာရကို မှီဝဲပြီးနေရဒါလဲ အထင်
အရှားဘဲမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အကယ်၍ ရုပ်သည်ငါ-ငါသည် ရုပ် ဟုတ်ခဲ့သော်-
အာဟာရကို မမှီဝဲဘဲနေနိုင်ရမယ်။ ယခုအာဟာရကို
မှီဝဲဘဲ တည်တံ့နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မတည်တံ့နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အာဟာရ၏ အထောက်အပံ့ကိုရယူင် ရုပ်တရား
သည် ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်သာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အာဟာရချုပ်ယူင် ရုပ်တရားကော ချုပ်မသွားပါ
လား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ရုပ်သည် အာဟာရကို အမြဲတန်း မှီခို
နေရ၍ အာဟာရပြုသလို နုရတဲ့ သခံတ တရား
မဟုတ်ပါလား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရုပ်သည် အာဟာရကို အမှီမပြုဘဲ မိမိအစွမ်းနဲ့ မိမိ
ဖြစ်နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိရဲ့ လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ မရှိသောကြောင့် အတ္တသဘောမှ မဆိတ်သုဉ်းပါ
လား။

တပည့် ဆိတ်သုဉ်းပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ရုပ်တရားသည် သခံတ သဘော၊ သုညတ
သဘောဖြစ်လေတော့ “ရုပ်သည် ငါ၊ ငါသည် ရုပ်”
ဟု စွဲလမ်းတဲ့ အစွဲသည် မှားမနေဘူးလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကျွန် သုံးပါးကတော့ “နာမ်က ပိုင်ရှင်-ရှင်က
နာမ်၏ ပစ္စည်းအဖြစ်” စွဲလမ်းဒါဘဲ၊ ဒီတော့နာမ်ကို
စိတ်ရလိမ့်မယ်၊ အာရုံနဲ့ ဝတ္ထုတို့ ပေါင်းစုခြင်း

နယ်ချဲ့ဆမား သုံးဦးသား တရားတော်

တပည့် ဖဿ မဖြစ်ဘဲ နာမ်တရားဖြစ်နိုင်ပါမလား။

ဆရာ မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

တပည့် စက္ခုနဲ့ ရူပါရုံ မပေါင်းဆုံခင်က မျက်စိထဲမှာ မြင်
ဆရာ စိတ်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဟုတ်တယ်၊ မီးခြစ်ခွံနဲ့ မီးခြစ်ဆံ မထိခိုက်မီ
ဘယ်အထဲမှာမှ မီးမရှိပါဘူး၊ ထိခိုက်မှု မီးပေါ်
လာတာ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ရုပ်သည် နာမ်၏ပစ္စည်း လိုလို၊ ရုပ်
ဟူသောအိမ်ထဲမှာ နာမ်တရားက ကိန်းနေဒါလိုလို
စွဲသမ်းကြတဲ့ အစွဲတွေဟာ မမှားပါလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

ရူပက္ခန္ဓာ၌ စွဲလမ်းပုံလေးမျိုး ဖြေ၍ပြီး၏။

ဆရာ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံလေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက
'ဝေဒနာသည် ငါ၊ ငါသည်ပင်ဝေဒနာ'လို့ စွဲတယ်
အကယ်၍ ဝေဒနာသည် ငါဖြစ်ခဲ့သော် သေခက၊
ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ ဆိုတဲ့ မကောင်းတဲ့
ဝေဒနာတို့သည် ဘာပြု၍ဖြစ်ကြသလဲ၊ ငါမဟုတ်၍
အကြောင်းထောက်ပံ့သလို ဖြစ်ကြရတယ်မဟုတ်
လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကောင်းတဲ့ အာရုံ မထောက်ပံ့ဘဲ သောမနဿ
ဝေဒနာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မကောင်းတဲ့အာရုံ ထောက်ပံ့ပါက ဒေါမနဿ
ဝေဒနာမဖြစ်ချင်သော်လဲ ဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အလတ်စားအာရုံ ထောက်ပံ့မှု ဥပေက္ခာဝေဒနာ
ဖြစ်ရဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အာရုံ၏သဘောအတိုင်း ဝေဒနာဖြစ်ရ
ဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဝေဒနာသည် အကြောင်းထောက်ပံ့သလို
ဖြစ်ရတဲ့ အကျိုးပရမတ်တရားဖြစ်သောကြောင့်ငါ
ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဟုတ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကယ်၍ ငါဆိုယင် မိမိသဘောအတိုင်း ဖြစ်နိုင်
ရမယ် ယခုတော့ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်ပါဘုရား။

ဆရာ ကျန်တဲ့စွဲပုံ-သုံးမျိုးကတော့ “ဝေ” စတုသုခန္ဓေသု
တိဏ္ဏံ တိဏ္ဏံ ဝသေန ခွါဒသသု ဋ္ဌာနေသု ရူပါရူပ
မိဿကော အတ္တာ ကထိတော”လို့ သံယုတ် အဋ္ဌ
ကထာက ဆိုသောကြောင့် ရုပ် နာမ်ကို အတ္တဟု

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ယူပြီး ဝေဒနာကို ၎င်းအတ္တ၏ ပစ္စည်းသဘာဝ
စွဲလမ်းဒါဘဲ၊ ဝေဒနာ၏ အကြောင်းသည် အာရုံ၊
ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ဖြစ်တယ်၊ အာရုံ၊ ဒွါရက ရုပ်တရား
ဝိညာဉ်က နာမ်တရားဖြစ်တယ် ဒါပေမဲ့ ၎င်းသုံးပါး
သည် တခုနဲ့ တခု တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး ဝေဒနာကို
ထောက်ပံ့ ကြွဒါမဟုတ်ဥပမာထူးနဲ့ နှုတ်ပေါင်း
စပ်လိုက်ယင်ပြုန်းဆို့ အန်ဆောင်သည် ဓါတ်သဘော
အားလျော်စွာပေါ်လာရဒါလိုအာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်
တို့ ပေါင်းဆုံမိဒါနဲ့ ကပြိုင်နက် ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်
လာဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါလို အာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့သည် တခုနဲ့ တခု
တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခြင်းမရှိတဲ့ အတွက် င်ရာဂ မေ့လျော့
ဟောတော်မူဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကုလားကြီးနဲ့ ကုလားမတို့ ပေါင်းစပ်၍ရတဲ့ သား
သည် ကုသားကလေးသာဖြစ်သလို ဝေဒနာ၏ အ
ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အာရုံကလဲ ဆိုင်ရာ အကြောင်း
တရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့အတွက် အနတ္တ
ဖြစ်တယ်ဒွါရကလဲဆိုင်ရာအကြောင်းတရားကြောင့်
ဖြစ်ရသောကြောင့် အနတ္တဖြစ်တယ်၊ ဝိညာဉ်ကလဲ
အာရုံ၊ ဒွါရတို့ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် အနတ္တ

ဖြစ်တယ်၊ အနတ္တ သုံးပါးကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ဝေဒနာ
လဲ အနတ္တဘဲဖြစ်ရမှာမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “ဝေဒနာရှိတဲ့ငါ၊ ငါ၌ဝေဒနာရှိ၏
ဝေဒနာထဲ၌ ငါရှိ၏” ဟု စွဲလမ်းကြမှုသည် အ
ကြောင်း အကျိုးကိုမသိ၍ စွဲလမ်းကြဒါမောင်စိန်ရဲ့

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဝေဒနာ၌ အစွဲပြေခန်းပြီး၏။

ဆရာ သညာကုန္ဒာ၌ စွဲပုံလေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက “သ
ညာသည်ငါ၊ ငါသည်ပင် သညာလို့ စွဲလမ်းတယ်၊
အကယ်၍ သညာသည် ငါဖြစ်ခဲ့သော် စာသင်တဲ့နေ
ရာမှာ တခါသင်ဘူးယင် မမေ့သင့်ပေဘူး၊ ယခုတော့
သင်ဘူးတဲ့စာတွေ ခဏခဏ မမေ့ဘူးလား။

တပည့် မေ့ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မင်းခေ့ချင်လို့ မေ့ဒါလား၊ သူ့သဘော အတိုင်း
မေ့ဒါလား။

တပည့် သူ့သဘောအတိုင်း မေ့ဒါပါဘုရား။

ဆရာ အေး-ဒါကြောင့် သညာ၏ အကြောင်းထောက်ပံ့
သလောက်သာ သညာဖြစ်၍ အထောက်အပံ့အား
ကုန်ယင် သညာချုပ်ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ဆရာ သညာသည် အာရုံဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ ပေါင်းစပ်ကာ ထောက်ပံ့မှု ဖြစ်ရဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် သူ့အစွမ်းနဲ့ သူ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အတ္တသတ္တိ သညာမှာ ဆိတ်သုဉ်းမနေဘူးလား။

တပည့် ဆိတ်သုဉ်းနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အတ္တသတ္တိ မရှိယင် အနတ္တမဟုတ်လား။

တပည့် အနတ္တပါဘုရား။

ဆရာ ကျန်တဲ့စွဲပုံ သုံးမျိုးကတော့ ရုပ်နာမ်ကို အတ္တစွဲ၍ သညာကို ၎င်းအတ္တ၏ ပစ္စည်းသဘာယ် စွဲလမ်းခြင်း ဘဲ၊ ဒီတော့ အကြောင်းဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ကို စစ်ရ လိမ့်မယ်၊ အာရုံက ဒွါရနဲ့ ဝိညာဉ်ကို “ဟေ့... ဒွါရ၊ မင်းက သညာကိုနိဿယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူး ပြုတဲ့ငါက အာရမ္မဏ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုမယ်၊ ဝိညာဉ်က သမ္ပယုတ္တသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပါ” လို့ တိုင်ပင်ခြင်းရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ တိုင်ပင်ခြင်းမရှိပါဘဲ အကြောင်းသုံးခုပေါင်းစုမိတဲ့ အခါ မိမိတို့၏ဆိုင်ရာသတ္တိဖြင့်ကျေးဇူးပြု၍ သညာ ဖြစ်ရသည်၊ ၎င်းသညာ၏ အကြောင်းတရားတို့သည် လည်း ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားတို့ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ အနတ္တတရားတွေမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သင်္ခါရုတရားဆိုဒါ အကြောင်းကင်းပြီး ဘယ်တော့
 မှမိမိဘာသာအလျောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးမောင်စိန်ရဲ့။
 တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရှေးတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာရွာထဲက လူထွား
 တဲ့ ကြက်ဖလေးတကောင်ရှိတယ်တဲ့။ ၎င်းကြက်ဖကို ရွာထဲက
 ကြောင်မကြီးက ကိုက်သွားသတဲ့ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေက
 ‘အရှင်ဘုရား ကြက်ဖကလေးကို ကြောင်မကြီး ကိုက်ချီ၍ သွား
 ပါပြီ’လို့ ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ဘုန်းကြီးက
 “ဒီကြောင်မကြီးကိုလဲ နိုင်သူပေါ်အုံးမှာပါကွယ်” လို့ အမိန့်ရှိ
 သတဲ့။ ဒါနဲ့ ၂-ရက် ၃-ရက်ခန့် ကြာတော့ ကြောင်မကြီးက
 ကြက်ရှိသေးသလားလို့ တဖန်လာပြီး အကြည့်မှာ ကျောင်းက
 ခွေးကြီးကကိုက်၍ သေပါစေတဲ့။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေက
 ‘အရှင်ဘုရား ကြောင်မကြီးကို ခွေးကြီးကိုက်လို့ သေသွားပါပြီ’
 လို့ ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ကြပြန်သတဲ့။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက
 “ဒီခွေးကြီးကိုလဲ နိုင်သူပေါ်အုံးမှာပါကွယ်” လို့ အမိန့်ရှိပြန်
 တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ၄-၅-ရက် ကြာတော့ ကျောင်းသားတွေက
 ဒန်ပူသား ခုတ်ဘို့ တောထဲသို့သွားရာ ခွေးကြီး ပါလာဒါနဲ့
 ခွေးကြီးကို ကျားကိုက်ပါစေတဲ့။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေက
 ‘အရှင်ဘုရား ခွေးကြီးကို ကျားကိုက်သွားပါပြီ’ လို့ လျှောက်
 သတဲ့ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ‘ဒီကျားကိုလဲ နိုင်သူ ပေါ်အုံးမှာပါ
 ကွယ်’လို့ အမိန့်ရှိပြန်တယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ၄-၅-ရက်ကြာတော့ မုဆိုးထောင်၍ မိနေတဲ့ သမင်
 ကို ကျားကစားနေသဖြင့် ကျားကိုမုဆိုးပစ်သောကြောင့် ကျား
 သေပြန်စေတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျောင်းသားတွေက ‘အရှင်ဘုရား

ကျားကြီးကို မုဆိုးပစ်၍ သေသွားပြီ' လို့ လျှောက်ကြပြန်တယ်
 တဲ့၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက 'ဒီမုဆိုးကိုလဲ နိုင်သူ ပေါ်အုံးမှာပါ
 ကွယ်' လို့ အမိန့်ရှိပြန်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ အတော်ကလေးကြာတော့
 အခြားတောမှာ သမင်ရှာ၍ မရသဖြင့် ဘုရင်ဘေးမဲ့ ပေးထားတဲ့
 တောမှာ ဆတ်မဝမ်းပိုးကြီးကိုပစ်၍ ရပါစေတဲ့ ဒီတော့အစောင့်
 ကလာပြီး တမ်းကာ ဘုရင်ကို ပြတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက
 'ငါဘေးမဲ့ ပေးထားတဲ့ တောမှာ ငါ့ကိုပမာမခန့် ပစ်ရကောင်း
 လား' လို့ စိတ်ဆိုးကာ မုဆိုးကိုသတ်ပါစေတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျောင်း
 သားတွေက 'အရှင်ဘုရား-မုဆိုးကြီးသည် ဘေးမဲ့ ပေးထားတဲ့
 တောမှာ ဆတ်မဝမ်းပိုးကို ပစ်သောကြောင့် ဘုရင် သတ်၍
 သေပြီတဲ့ ဘုရား' လို့ လျှောက်ကြတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက
 'မောင်တို့ နောက်ကို မလျှောက်ကြနဲ့ တော့ မင်းတို့ငါတို့ ငင်း
 ဒဏ်သင့်တော့မယ်' လို့ ပိတ်လိုက်ရတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုဘဲ သင်္ခါရ
 တရားဆိုဒါ အဆင့်ဆင့် ကျေးဇူးပြုပြီးဖြစ်နေ ကြဒါအကြောင်း
 ကင်းပြီးတခုမှ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အားလုံးအနတ္တတွေချည်း
 ဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သညာ၏ အကြောင်းတရားတို့ကလဲ အနတ္တ၊
 အကျိုးဖြစ်တဲ့ သညာကလဲ အနတ္တ ဖြစ်လေတော့
 'သညာရှိတဲ့ငါ၊ ငါ၌သညာရှိ၏၊ သညာ၌ ငါရှိ၏'
 ဆိုတဲ့ အစွဲသည် မမှားပါလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

သညာကုန္တာ၌စွဲပုံ လေးမျိုးအဖြေပြီး၏။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံလေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက “သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည်ပင် ငါ၊ ငါသည်ပင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ” လို့ စွဲတယ်။ အကယ်၍ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် ငါဖြစ်ခဲ့ယင် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကစယ် ဘဝကိုဖြစ်စေတတ်တဲ့ စေတနာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် မရှိတန်ရာ။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် ငါမဟုတ်သော ကြောင့်သာ မကောင်းတဲ့စေတနာက မကောင်းတဲ့ အကျိုးကို ဖြစ်စေ၍ ကောင်းတဲ့ စေတနာသည် ကောင်းတဲ့အကျိုးကို ဖြစ်စေတယ်မဟုတ်ပါလား။

တပည့် မှန်ပါတဲ့နား။

ဆရာ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ အာရုံက မထောက်ပံ့ဘဲ အကုသိုလ် စေတနာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနား။

ဆရာ ဆိုင်ရာဒွါရက မထောက်ပံ့ဘဲ အကုသိုလ်စေတနာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနား။

ဆရာ ဝိညာဉ်မဖြစ်ဘဲနဲ့ အကုသိုလ် စေတနာ ဖြစ်နိုင်ပါ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနား။

ဆရာ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ အာရုံဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ထောက်ပံ့မှု ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှာ မိမိဘာသာဖြစ်နိုင်တဲ့ အတ္တသတ္တိမဆိတ်သုဉ်းပါလား။

တပည့် ဆိတ်သုဉ်းပါတယ်ဘူးနား။

ဆရာ အဲဒီလို ဆိတ်သုဉ်းဒါကို မသိကြလို့ “သင်္ခါရက္ခန္ဓာ သည် ငါ-ငါသည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ” လို့ စွဲလမ်းကြဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ကျန်သုံးပါးကတော့ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ တို့မှာ ပြခဲ့သလိုပါတဲ့။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်၍နေတဲ့ အတ္တတုမ္ပါး ရှိသေးတယ်။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် ၎င်းအတ္တ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းသဘာဝသာ ဖြစ်တယ်လို့ စွဲလမ်းဒါတဲ့။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့ အရာသည် ၎င်း၏အကြောင်းဖြစ်တဲ့အာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ် တို့သည်သာ ရှိပါတယ်။ ၎င်းအာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့လဲ မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာအကြောင်း ထောက်ပံ့မှု ဖြစ်နိုင်သေအကြောင့် သူတို့လဲ အနတ္တတရားတဲ့။ အဲဒီလို အကြောင်းတရားသုံးပါးလုံးက အနတ္တ ဖြစ်လေတော့ “သင်္ခါရက္ခန္ဓာရှိတဲ့ငါ- ငါ၌ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ရှိ၏ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ ငါရှိ၏” ဟု စွဲလမ်းခြင်းသည် မမှားပါလား။

တပည့် မှားပါတယ်တုရား။

သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံလေးမျိုး အဖြေပြီး၏။

ဆရာ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံ လေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက “ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည်ပင် ငါ- ငါသည်သည်ပင်ဝိညာဏက္ခန္ဓာ” လို့ စွဲတယ်။ အကယ်၍ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သည် ငါဆိုယင် မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊ နှလုံး သွင်းတို့ မထောက်ပံ့ မှီမြင်စိတ်သည်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါတုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရား လေးပါး မထောက်ပံ့ဘဲ
နေယင် သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ထောက်ပံ့၍ဖြစ်လာပါပြီအကြောင်းတရားတို့ချုပ်
သွားယင် မချုပ်ဘဲနေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ နား၊ အသံ၊ အာကာသ၊ မနသိကာရတို့ မထောက်ပံ့
မိကြားစိတ်သည် ပင်ကိုယ်က ရှိနှင့်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရားလေးပါးစာ မထောက်ပံ့ဘဲ
သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပါပြီ၊ အကြောင်း
ချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲ နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ နှာခေါင်း၊ အနံ့၊ ဝါယောဓါတ်၊ မနသိကာရတို့
မထောက်ပံ့ဘဲ နှာသိစိတ်သည် ပင်ကိုယ်က ရှိနှင့်ရဲ့
လား။

တပည့် မရှိနှင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရားတို့ မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာ
သာသူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပါပြီ။ အကြောင်းတရားတို့ ချုပ်တဲ့အခါ မချုပ်ဘဲ နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လျှာ၊ အရသာ၊ အစို့ခါတ်၊ မနုဿိကာရတို့ မထောက်ပံ့မီ လျက်သိစိတ်သည် ပင်ကိုယ်က ရှိနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မရှိနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပါပြီ။ အကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲ နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကာယပသာဒ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ မနုဿိကာရတို့ မထောက်ပံ့မီ ပင်ကိုယ်က တွေ့သိစိတ်သည် ရှိနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မရှိနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရားတို့ မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာရပါပြီ။ အကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲ နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဆရာ မနောဒွါရ၊ ဓမ္မာရုံ၊ မပေါင်းဆုံမိဘဲ တွေးတောကြံ စည်မှုသည် ပင်ကိုယ်က ရှိနှင့်ရဲ့လား။

တပည့် မရှိနှင့်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပြီ၊ အကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲနေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ရှောက်ပါးသောဝိညာဉ်တို့သည် အကြောင်း မထောက်ပံ့မိကမရှိ၊ ထောက်ပံ့မှ ဖြစ်လာပြီး အကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲမနေနိုင်၊ ချုပ်သွားရဒါ ငါဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဟုတ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ကျန်သုံးပါးစွဲပုံက ဝေဒနာ၊ သညာတို့မှာ ပြခဲ့သလို ပါဘဲ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့ အတ္တသည် ရှိ၏ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် ၎င်းအတ္တ၏ ပစ္စည်း သဘာဝ ဖြစ်တယ်လို့ စွဲလမ်းဒါဘဲ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့ အရာသည် အာရုံ၊ ဒွါရ၊ မနသိကာရတို့သာ ရှိပါတယ်။ ၎င်းတို့လဲ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ အနတ္တ တရားတို့သာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ဆိုတော့ 'ဝိညာဉ်ရှိတဲ့ငါ၊ ငါ့ဦးဝိညာဉ်ရှိ၏၊ ဝိညာဉ်

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

၂၄၃

တပည့် ငါ့ရှိ၏' ဟု စွဲလမ်းကြခြင်းသည် မမှားပါလား။
မှားပါတယ်ဘုရား။

ဒိဋ္ဌိအစွဲ ဖြေခန်းပြီး၏။

တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဖြေခန်း
ရာဟုလောဝါဒသုတ်

ဆရာ မောင်စိန်ရေ....
တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ရာဟုလောဝါဒ သုတ်ကို ဟောမှာမို့ ငါဆရာက
ဘုရားကိုယ်စား၊ မောင်စိန်က ရာဟုလော ကိုယ်စား
ပြောကြရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ စက္ခုပသာဒ (ဝါ)
မျက်စိအကြည်သည် ငယ်စဉ်က ကြည်လင်ပြီး ကြီး
ရင့်တဲ့အခါမှန်၍လာခြင်း၊ အချို့မှာကန်းသွားခြင်း
ဖြစ်တဲ့အတွက် မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးလို့ ဆိုမ
လား။

တပည့် မမြဲဘူးလို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့အတွက် ကြည်ရာက မှန်ရ၊ ကန်းရွဒါကို
ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ မျက်စိသည် ကြည်လင်ရာ
မှ မှန်ခြင်း၊ ကန်းခြင်း၊ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖောက်ပြန်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

တယ်လို့ ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးလို့ ဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီးလျှင် ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့မျက်စိကိုငါ၏ မျက်စိလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း ထိုမျက်စိသည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ထိုမျက်စိသည် ငါ၏ အတ္တဘဲလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါလား။

ဆရာ ရူပါရုံသည် သစ်ရာမှ ဟောင်းခြင်း၊ အရောင်တောက်ပရာမှ အရောင်မှိန်ခြင်းကြောင့် မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ရူပါရုံကို ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ရူပါရုံသည် သစ်ရာမှ ဟောင်းတဲ့အတွက် ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖောက်ပြန်တဲ့ ရူပါရုံကို ငါ၏ရူပါရုံလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ရူပါရုံသည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ရူပါရုံသည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

နယ်ချဲ့ဆမား သုံးဦးသား တရားတော်

ဆရာ မျက်စိနဲ့ အဆင်း မပေါင်းဆုံမိခင်က မြင်စိတ်သည် မရှိသေး၊ ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါ ဖြစ်လာပြီး မျက်စိ အဆင်းချုပ်က ချုပ်ပျောက်ရတဲ့ မြင်စိတ်သည် မြဲ သလား၊ မမြဲဘူးလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့မြင်စိတ်ကို၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲ တယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြင်ပြီးချုပ်ပျောက်ရတဲ့မြင်စိတ်ကို ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖောက်ပြန်သတဲ့ မြင်စိတ်ကို ငါ၏မြင်စိတ်လို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ မြင်စိတ်သည် ငါ ဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ မြင်စိတ်သည် ငါ၏အတ္ထ လို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိ၊ အဆင်း၊ မြင်စိတ်—၎င်းသုံးပါးတို့ ပေါင်း ဆုံမိခြင်းကို ဖဿလို့ ခေါ်တယ်။ ရံခါဆုံလိုက်၊ ရံခါ မဆုံချေ။ သို့အတွက်၎င်းဖဿကို မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဖဿကို ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲ တယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ဖဿကို ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖောက်ပြန်တဲ့ ဖဿကို ငါ၏ ဖဿလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ဖဿသည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ဖဿသည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း၊ စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ဖဿဖြစ်ယင် ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ရမဲ့မို့ ၎င်းဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့သည် ဖဿမဖြစ်မီက မရှိသေး။ ဖဿဖြစ်တဲ့အခါ ဖြစ်လာပြီး ဖဿချုပ်ယင် ချုပ်သွားရတဲ့အတွက် မြဲတယ် ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖောက်ပြန်တဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ငါ၏ဝေဒနာ၊ ငါ၏

သညာ၊ ငါ၏ သင်္ခါရလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ဝေဒနာ သည် ငါဖြစ်တယ်၊ သညာသည် ငါဖြစ်တယ် သင်္ခါရ သည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ဝေဒနာသည် ငါ၏အတ္တ၊ သညာသည် ငါ၏အတ္တ၊ သင်္ခါရသည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမ လား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ သောတပသာဒခေါ် နားသည် ကြည်လင်ရာမှ ရံခါ အူခြင်းသို့၎င်း၊ ရံခါ နားပင်းခြင်းသို့၎င်းရောက်ရတဲ့ အတွက် မြဲအယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ နားကို ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား၊ ချမ်းသာတယ် ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ နားကို ဖောက်ပြန်တယ်ဆို မလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖောက်ပြန်တဲ့ နားကို ငါ၏နားလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ နားသည် ငါ ဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ နားသည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား။

ဆရာ အသံသည်ဖြစ်ပေါ်လာပြီးချုပ်သွားရသောကြောင့်
မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့အသံကိုချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်
ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့အတွက် ဖောက်ပြန်တယ်ဆို
မလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖောက်ပြန်တဲ့အသံကို ငါ၏
အသံလို့ တကံ့ဘုတ်ဖြင့်၎င်း၊ အသံသည် ငါဖြစ်တယ်လို့
မာနဖြင့်၎င်း၊ အသံသည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း
စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ အသံနဲ့ နား မပေါင်းဆုံခင်က ကြားစိတ်သည်
မရှိသေး၊ ၎င်း ၂-ပါး ပေါင်းမိယင် ကြားသိစိတ်
ဖြစ်လာပြီး အသံချုပ်က ချုပ်သွားရသော ကြား
သိစိတ်ကို မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ကြားသိစိတ်ကို ချမ်းသာတယ် ဆိုမလား၊
ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ ကြားသိစိတ်ကို ဖောက်ပြန်
တယ်ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖောက်ပြန်တဲ့
ကြားသိစိတ်ကို ငါ၏ ကြားသိစိတ်လို့ တုဏှာဖြင့်
၎င်း၊ ကြားသိစိတ်သည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်
၎င်း၊ ကြားသိစိတ်သည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း
စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ နား၊ အသံ၊ ကြားသိစိတ် ၎င်းသုံးပါး ပေါင်းဆုံမိ
ခြင်းကို ဖဿလို့ ခေါ်တယ်၊ ၎င်းဖဿသည် နား၊
အသံ၊ ကြားသိစိတ်တို့ ဆုံမိတဲ့အခါဖြစ်၍ မဆုံမိတဲ့
အခါမဖြစ်ချေသို့အတွက် မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူး
ဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဖဿကို ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲ
တယ် ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ ဖဿကို ဖောက်ပြန်တယ်
ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖောက်ပြန်တဲ့
ဖဿကို ငါ၏ဖဿလို့ တုဏှာဖြင့်၎င်း၊ ဖဿသည်

ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ဖဿသည်ငါ၏အတ္တ
လို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမည်လား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ သောတ သမ္မုဿဖြစ်ယင် “ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ
သညာသင်္ခါရ” တို့ ဖြစ်ရမ့်မို့ ၎င်းဝေဒနာ၊ သညာ
သင်္ခါရတို့သည် ဖဿမဖြစ်မီက မဖြစ်သေး၊ ဖဿ
ဖြစ်ယင် ဖြစ်၍ ဖဿချုပ်ယင် ချုပ်ရသောကြောင့်
မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ချမ်းသာ
တယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ဖောက်ပြန်
တယ်ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖောက်ပြန်တဲ့
ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ငါ၏ ဝေဒနာ၊
သညာ၊ သင်္ခါရလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ဝေဒနာ၊
သညာ၊ သင်္ခါရတို့သည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်
၎င်း၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့သည် ငါ၏အတ္တ
လို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါသင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

(ကျွန်တဲ ဃာန ပသာဒ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ဃာန ဝိညာဉ်စိတ်၊ ဖဿ၊
ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့၌၎င်း၊ ဇီဝိ ပသာဒ၊ ရသာရုံ၊ ဇီဝိ

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်

ဝိညာဉ်စိတ်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့၌၎င်း၊ ကာယ
ပသာဒ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ကာယဝိညာဉ် စိတ်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊
သညာ၊ သင်္ခါရတို့၌၎င်း၊ မနောဒွါရ၊ ဓမ္မာရုံ၊ မနောဝိညာဉ်၊
ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့၌၎င်း ဆင်ခြင်ကြလေ)

ဆရာ ယခုတော့ခဲ့တဲ့ အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်၌ မမြဲဒါတွေ
ဆင်းရဲဒါတွေ ဖောက်ပြန်ဒါတွေကိုမြင်ယင် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီး၌
ငြီးငွေ့၍ လာလိမ့်မယ်၊ ငြီးငွေ့ယင် တပ်မက်ခြင်းကင်းလာပါ
လိမ့်မယ်၊ တပ်မက်ခြင်းကင်းယင် တဏှာ၊ မာနာမှ လွတ်လာပါ
လိမ့်မယ်၊ ကိလေသာမှ လွတ်ယင် နိဗ္ဗာန်ကို ရပါတော့သည်။
သို့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်၌ မမြဲဒါတွေ ဆင်းရဲဒါတွေ ဖောက်ပြန်
ဒါတွေကို မြင်အောင်ရှု၍ ငြီးငွေ့တဲ့ ဉာဏ်ပေါ်ကာ ကိလေသာမှ
လွတ်ကြရ၍ နိဗ္ဗာန်ကို ရလွယ်ကြပါစေသတည်း။

• ပြီးပါပြီ။

သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

နိဒါန်း

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာခြံရံ လျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့နဲ့ နာလန္ဒမြို့တို့၏အကြား၌ အဝန်းရှည်သော ခရီးကို ကြွချီတော်မူတယ်။ ထိုအခါ သုပ္ပိယ ပရပိုဇ်သည်လည်း တပည့်ဖြစ်တဲ့ ပြဟ္မဒတ်လုလင်နဲ့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နဲ့ နာလန္ဒမြို့တို့၏ အကြား၌ ခရီးသွားသတဲ့။ ထိုသို့သွားကြရာဝယ် သုပ္ပိယပရပိုဇ် သည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဘုရား၏ကျေးဇူးမဲ့ ကိုရင်း တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုရင်း၊ သံဃာတော်တို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကိုရင်း ပြောဆိုကဲ့ရဲ့တယ်။ ၎င်း၏တပည့် ပြဟ္မဒတ်လုလင်က များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဘုရား၏ကျေးဇူးကိုရင်း၊ တရား တော်၏ကျေးဇူးကိုရင်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးကိုရင်း ပြောဆို လျက် ဆရာတပည့် ၂-ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင် တက်ဖြစ်ကာ ဘုရား၏ရင်း၊ သံဃာ၏ရင်း နောက်မှ အစဉ်လိုက် ကြတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္မလဋ္ဌိက ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ မင်းကွန်း၌ (၀၁) မင်းတို့ကစားရာပိုလ်တဲ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့် တကွ တညတဲခိုရန်ချဉ်းကပ်ကြတယ်။ သုပ္ပိယပရပိုဇ်ဆရာတပည့် ၂-ယောက်လဲ ထိုအမ္မလဋ္ဌိက ဥယျာဉ်မှာပင်တဲခိုလျက် ဆရာက ရတနာသုံးပါး၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြော၍ တပည့်က ရတနာသုံးပါး ၏ ကျေးဇူးကိုပြောကာ နေထိုင်ကြလေတယ်။

သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

အဲဒီလိုတဲခိုညအိပ်ကြပြီးဖြစ်၍ မိုးသောက်လတ်သော် ရဟန်းတို့သည် စောစောထ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကို ချီးမွမ်းကြပြီးလျှင် သုပ္ပိယပရဗိုဇ်ဆရာတပည့် ၂-ယောက်တို့၏စကားသည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းကို ပြောကြပြန်ပါတယ်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကြားလာ၍ ရဟန်းတို့ ဘာစကားပြောကြသလဲလို့ မိန့်တော့မှတဲအခါ ရဟန်းတို့က မိမိပြောဆိုတဲ့ စကားကို လျှောက်ထားကြလေတယ်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတို့... ငါဘုရား၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း၊ တရားတော်၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း၊ သံဃာတော်၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း တပီးသော သူတို့သည် အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့သင်တို့သည် ထိုသူအပေါ်၌ စိတ်ဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်၊ မပြုကြနဲ့ အကယ်၍ စိတ်ဆိုးငြားအံ့ ဒေါသ တည်းဟူသော အန္တရာယ်သည် ဘင်တို့၏အပေါ်သို့ ကျရောက်လာလိမ့်မယ်။ ထိုဒေါသသည် သင်တို့၏ စျားနံ့၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ကို အန္တရာယ်ပြုလိမ့်မယ်။ ဤမျှကား မဟုတ်သေး၊ စိတ်ဆိုးသည်ရှိသော် သူတပီးတို့ ဆိုတဲ့စကားကို ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သည်ဟု၎င်း၊ မကောင်းသဖြင့် ဆိုသည်ဟု၎င်း၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ။ အမှန်ကိုလဲ အမှား၊ အမှားကိုလဲ အမှားလို့ ထင်တတ်တယ်။ သို့အတွက် စိတ်မဆိုးကြပါဘဲ သင်ပြောတဲ့စကားသည်ဤအကြောင်းကြောင့်မဟုတ်၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် မမှန်လို့ ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုရမယ်လို့ မိန့်တော်ပါတယ်။

ထို့အပြင် (ချစ်သားရဟန်းတို့ တပီးသောသူတို့သည် ငါဘုရား၏ ကျေးဇူးကို၎င်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးကို၎င်း၊

သံသာတော်၏ကျေးဇူးကို၎င်း ပြောဆိုကြငြားအံ့၊ သင်တို့သည် ဝမ်းသာခြင်းကို မပြုအပ် မပြုကြနဲ့၊ အကယ်၍ ဝမ်းသာခြင်း ရွှင်မြူးခြင်းကိုပြုငြားအံ့၊ ထိုရွှင်မြူးခြင်းသည်သင်တို့အား အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ပေတယ်၊ တိုမျှသစ မကသေး သူတပါးတို့၏ စကားကို ကောင်းသည်ဟူ၎င်း မကောင်းဘူးဟူ၎င်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ၊ သို့အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ရွှင်မြူးခြင်းကိုမပြုပါဘဲ သင်တို့၏ စကားသည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဟုတ်၏ ထိုအကြောင်းကြောင့် မှန်၏ဟု ကောင်းမွန်စွာ ဝန်ခံအပ်၏) ဟု မိန့်တော်မူပါတယ်။

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူချက်အရ ရတနာသုံးပါးအား စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့သည်ကို မြင်ယင် စိတ်မဆိုးပါဘဲ စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ကြောင်းကို ဖြေဆိုရမည်မှာ ဘုရားသားတော်တိုင်း၏ ဘာဝန်ကျပေတယ်၊ အကယ်၍ စွပ်စွဲသူကို ကြောက်၍ ၎င်း၊ ချစ်၍၎င်း မဖြေဆိုပါက ဘုရားသားတော် မပီသချေ သို့အတွက် ကြောက်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း ၂-ပါးကို ပစ်ပယ်ကာ ဓမ္မန္တရာယ်စာအုပ်အတွင်းရှိ စွပ်စွဲချက်များကို ဖြေဆိုရပါမယ်၊ စွပ်စွဲသူကို မုန်း၍ ဖြေဆိုဒါလဲမဟုတ်၊ အစိုးရကို ချစ်၍ ဖြေဆို ဒါလဲမဟုတ် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်နှာ တခုကိုသာ ကြည့်၍ ဖြေဆိုပါသတည်း။

ဗမာကုန်မြူနစ်တို့၏ စွပ်စွဲချက် (၁)

ဒီကမ္ဘာမှာဖြင့် လွတ်လင်ရေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရနိုင်တော့မယ်မဟုတ်၊ ဒီကမ္ဘာမှ လွတ်မြောက်မှသာလျှင် ဒီဘဝကလွတ်မြောက်မှသာလျှင် လွတ်မြောက်ရေးရနိုင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်မှုကို အစွဲပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဝါဒသည် နိဗ္ဗာန်ဝါဒဖြစ်တယ်။

အဖြေ

ကုန်မြူနစ်များသည် 'နောက်ဘဝ' မရှိဟု ယူဆသောဥစ္စေဒဝါဒသမားများဖြစ်ကြ၍ ယခုဘဝ မသေခင် စားရေးဝတ်ရေး မပူပန်ခြင်းကိုပင် ဘဝ၏လွတ်လပ်မှု နိဗ္ဗာန်ဟု ယူဆကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တဲ့ ဘဝလောက် ပါရမီမရင့်သေးမီ သုဒဿနစကြာမင်းဘဝတုန်းက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူများအပေါင်းကို နတ်တို့နဲ့ မခြား လူ့စည်းစိမ်ကို ပေးခဲ့ဘူးလေသည်။ ဘာအလုပ်ကိုမှ မလုပ်စေဘဲ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့နဲ့သာ ပျော်ရွှင်၍နေနိုင်အောင် လောကကြီးကို ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ ဘယ်ကုန်မြူနစ် တိုင်းပြည်မှာမှ ဤကဲ့သို့ မသားနိုင်ပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းထားသည်မှာ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကုန်မြူနစ်တို့၏ လွတ်မြောက်မှု နိဗ္ဗာန်မျိုးကို စကြာမင်းတောင်မှ ဖြစ်စရာမလိုဘဲ ရိုးရိုးဘဝနဲ့ဘဲ များစွာသော ဘဝတို့မှာ လောကကြီး၏ ချမ်းသာမှုကို ဖန်တီးခဲ့သည်မှာ နိပါတ်တော်တို့၌ အထင်အရှား ဖြစ်ပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တဲ့ ဘဝမှာကား ကုန်မြူနစ်တိုင်းပြည်၏ သာယာဝပြောမှုကိုမဆိုထားဘိ စကြာမင်းတို့၏စည်းစိမ်ကို၎င်း နတ်တို့၏

စည်းစိမ်ကို၎င်း၊ ပြဟွာတို့၏ စည်းစိမ်ကို၎င်း တံးတူးပမာ ရှုံ့
ရှာကော်မူလေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ စည်းစိမ်သည် နတ်နဲ့
မခြားပေ။ စကြာမင်းစည်းစိမ်ကိုလဲ ရမှာ အသေအချေ ဖြစ်ပေ
သည်။ ယသော်ဓရာ၏ အလှသည်လည်း လူ့ပြည်တွင် ပြိုင်ဘက်
ကင်းလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ကြီးကို မစ်ပယ်၍ တော
ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ရှုံ့ရှာ၍ပင် မဟုတ်ပါလား။ ထိုမျှနဲ့ပင်
လွတ်လပ်မှုကို မရနိုင်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ဖြေပြီးပါပြီ။

စိတ်ပျက်မှုနဲ့ ငြီးငွေ့မှုကို ကွန်မြူနစ်များ မကွဲပြား၍ စွပ်စွဲ
ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပျက်မှုမှာ ဒေါမနဿဝေဒနာ စိတ်
မရွှင်လမ်းမှုကိုဆိုပါသည်။ ငြီးငွေ့မှုဆိုသည်မှာ အမှန်တရားကို
မြင်သဖြင့် သံယာခြင်း၊ တတ်မက်ခြင်းမရှိဘဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊
တို့ ကင်းစင်ကာ စိတ်၏တည်ငြိမ်မှု၊ သမာဓိကြီးလာမှု၊ စိတ်၏
ချမ်းမြေ့မှုကို ဆိုပါသည်။ စိတ်ပျက်မှုနှင့် ငြီးငွေ့မှုမှာ အဖြူနဲ့
အမဲကဲ့သို့၎င်း၊ နံ့သာတူးနဲ့ မစင်တူးကဲ့သို့၎င်း၊ အလင်းရောင်နဲ့
အမှောင်ကဲ့သို့၎င်း ကွာခြားပါသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သူ့အို
သူနာ သူ့သေတို့ကို မြင်တဲ့အခါ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘယ်လို
ပင် ပြုပြင်၍ ထားစေကာမူ ဘယ်လိုပင်ကျေးဇူးမူး၍ ထားစေကာမူ
ဘယ်လိုပင် အလိုလိုက်၍ ယုယထားစေကာမူ—ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ကား အိုရမည်သာတည်း၊ နာရမည်သာတည်း၊ သေရမည်သာ
တည်းဟု အမှန်ကိုသိလာတယ်။ ဤစည်းစိမ်သည် ဘယ်လိုပင်
ကြီးကျယ်သော်လဲ ပစ်ထားခဲ့ရမှားကား သေချာပေသည်။ အခြံ
အရံ ဘယ်လိုပင်ပေါစေကာမူ သေယင်ဘယ်သူမှ မပါလာပေဟု
အမှန်တရားကို မြင်လာပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမှန်တရားကို မြင်
သဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို၎င်း၊ စည်းစိမ်ကို၎င်း၊ အခြံအရံကို၎င်း၊

မမက်မောတော့ချေ၊ မက်မောကွယ်တာခြင်းကား အလွန်တရာ ပင်ပန်းလှသည်၊ စိတ်လဲ လေးလံပေသည်၊ မမက်မော တွယ် တာတဲ့အခါ စိတ်သည် အေးမြ၍ ပေါ့သာပေသည်၊ ထိုနောက် ရဟန်းကိုမြင်တော့ ရွှင်လန်းပြီး တောထွက်တော်မူပေသည်၊ ဤ ကား စိတ်ပျက်မှုနဲ့ ပြီးငွေ့မှုကို ခဲ့ခြား၍ ချဲ့ပြခန်းတည်း။

ဗမာကွန်မြူနစ်တို့၏ စွပ်စွဲချက် (၂)

မူလဘုရား ၂-ပါးအစ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပပါဒ် အလယ်၊ နိရောဓ သစ္စာအဆုံးရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဝါဒသည် လွတ်မြောက်ရေး လမ်းကို စိတ်ကူးယဉ်တကာ၊ စိတ်ကူးယဉ် အကျဆုံးသောနည်းဖြင့် ဆင် ခြင်္စင်ရာ ရောက်ပေသည်။

အဖြေ

စိတ်ကူးယဉ် ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းကို ဆိုပါသည် အရပ်စကား ပြောရယင် “လေဘမ်း ဝါးတန်းစီး-လေထဲမှာ တိုက်အိမ်ဆောက်” ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အတူတူပင်ဖြစ်နိုင်၍ သဘာဝ ကျပုံကို ဖြေပါမည်၊ မန်ကျည်းပင်ကို ဥပမာတင်ကြပါစို့၊ မန် ကျည်းပင်သည် ဆောင်းအခါ အရွက်ကျေလိုက်၊ မိုးဦးကျလာတဲ့ အခါ အရွက်နုလိုက်နဲ့ မသေနိုင်ဘဲ အစွန်ရှည်စွာ နေနိုင်ခြင်း သည် ဘာကြောင့်လဲလို့ အကြောင်းကို ရှာသော် အမြစ်ကို တွေ့ရပေသည်၊ အမြစ်ကနေ၍ တပင်လုံးသို့ မြေဆီဩဇာကို ပို့ ပေးခြင်းကြောင့် ၎င်းအပင်သည် မသေဘဲ ကျေလိုက်၊ နုလိုက်၊ နဲ့ အစွန်ရှည်စွာ နေနိုင်ပေသည်၊ မန်ကျည်းပင်၏ အမြစ်ကို ဖြတ်လိုက်ယင် တပင်လုံးရှိ အရွက်တို့ ကျေကျကာ အကိုင်း အ

ခက်နှင့်တကွ ပင်စည်ကြီးပါးစေ၍ နောက်ထပ် တဖန် ဘယ်
တော့မှ မဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသို့ ရောက်စေပေသည်။

ထို့အတူ သတ္တဝါတို့သည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ အပြစ်
ကို မောဟက ဖုံးထားသဖြင့် အပြစ်ကိုမမြင်ကြချေ။ သို့အတွက်
ခန္ဓာကြီးကို တွယ်တာကြကုန်၏။ တွယ်တာသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
အကျိုးငှါ ရံခါ အကုသိုလ်ကို ပြုကြကုန်၏။ ရံခါ ကုသိုလ်ကိုပြု
ကြကုန်၏။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်
ကောင်းတဲ့ဘဝ မကောင်းတဲ့ဘဝ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ ဘဝခန္ဓာဖြစ်
ပြန်ယင် ၎င်းဘဝ၏အပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းတဲ့မောဟ တွယ်တာတဲ့ တ
ဏှာတို့ ဖြစ်ကြပြန်၏။ ၎င်းမောဟ တဏှာတို့ကို အကြောင်းခံ
လျက် ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့ကို ပြုကြကုန်၏။ ၎င်းကုသိုလ် အကု
သိုလ်တို့ကြောင့် ဘဝခန္ဓာတို့ဖြစ်ကြရပြန်၏။ သံသရာသည်မဆုံး
တော့ချေ။ တဏှာနဲ့ မောဟသည် မန်ကျည်းပင်၏အမြစ်နှင့်တူ
၏။ မန်ကျည်းပင်သည် ခန္ဓာငါးပါးနှင့်တူ၏။ ကျွေလိုက် နှုလိုက်
နဲ့ နေခြင်းသည် တဘဝပြီးတဘဝဖြစ်နေသည်နှင့်တူ၏ ဤကား
မူလဘရား ၂-ပါးအစ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်ကိုပြုခြင်းတည်း။

အကြင်အခါ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့် တွေ့၍ တရား
တော်မြတ်ကို နာကြားရလေရာ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပြီး တရားတော်
၌လာသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့ယင် ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီး၏ဖြစ်ပျက်ပျက်ပျက်သနစ်စုံကို အမှန်အတိုင်း သိလာပါလိမ့်
မယ်။ ထိုအခါ အမှန်သိက မောဟပျောက်၍ တဏှာခြောက်ပါ
လိမ့်မယ်။ တဏှာ၊ မောဟ ၂-ပါးချုပ်ယင် ဘဝခန္ဓာ အပင်
ချုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘဝခန္ဓာအပင် ဘယ်တော်မှမဖြစ်ယင် ဇာတိ
ဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ ပိယေဟိဝိပ္ပယောဂ

ဒုက္ခ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂ ဒုက္ခ-ဟု ဆိုအပ်သော ခန္ဓစနဲ့ စပ်သမျှ ဒုက္ခတို့သည် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်လာတော့ချေ၊ ဒုက္ခ မှန်သမျှ မဖြစ်ယင် သုခတရားတခုသာ အမြဲတန်း ရှိ၍ နေ ပေလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ၊ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးသူတိုင်း နိရောဓ သစ္စာကို တွေ့ကြရပေသည် (ဤကား နိရောဓသစ္စာကို အကျဉ်း မျှ ဖြေခန်းပြီး၏)

ဗမာကုန်မြူနစ် အဆို (၃)

ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် သတ္တဝါတို့၏ အသက် ဘယ်ကစသလဲ ဆို တဲပုစ္ဆာကိုစိုးစဉ်းမျှဖြေရှင်းခြင်းငှါ လုံ့လမပြုသည့်ပြင် သတ္တဝါ တို့၏ အစကိုပင် မရှာဖွေရန် တားမြစ်ထားသည်ကို တွေ့ရပေ သည်၊ သတ္တဝါတို့၏ အစကို ရှာဖွေခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်လမ်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဟု ဆိုထားပေသည်၊ သတ္တဝါတို့၏ အစကို လူတို့ ရှာဖွေ၍ တွေ့ရှိ သွားပါက နိရောဓသစ္စာ၏ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို တွေ့ရှိသွားမည့် စိုးသောကြောင့် တားမြစ်ထားဟန် လက္ခဏာ ရှိပေသည်၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ အနုပဋ္ဌိလောမ ရုပ်ဝါဒသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ပေသည်။

အဖြေ

သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် မရှိဟု ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ဆိုထား သည်၊ ခန္ဓာ၊ ငါးပါး နာမ် ရုပ်တရားက လွဲ၍ အသက် ဆိုသည် မှာ မရှိပါ၊ ရှိတယ်လို့ ထင်ခြင်းသည် အထင်မှားမှုမျှသာ ဖြစ် သည်၊ အကယ်၍ အသက်လိပ်ပြာ ရှိခဲ့သော် ထိုအသက် လိပ်ပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အစိုးရသင့်ပေသည်၊ အစိုးရယင် မအိုတန်ရာ၊ မနာတန်ရာ၊ မသေတန်ရာ၊ အလို့မရှိအပ်တဲ့ အိုမ

နာမ သေမှုကို လက်ငင်းတွေ့နေရသဖြင့် အသက်လိပ်ပြာ မရှိ
 ကြောင်းမှာ ထင်ရှားပေသည်။ သို့သော် သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်
 ဝယ် အမြင်မှားမှု ဒီဋ္ဌိရှိနေသဖြင့် မရှိကို အရှိထင်၍ ရှိဒါကိုမသိ
 မြင်ချေ။ ကိုးပေါက်သောဒွါရမှ ရှံဘွယ်လိလိ စက်ဆုပ်ဘွယ်
 အဘိတို့ အမြဲထွက်နေသည်ကို နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ တွေ့ရပါလျက်
 အနှစ်သာရ ရှိသယောင် ထင်မှားနေသည်မှာ ဥာဏ်ရှိသူတိုင်း
 ဝန်ခံရပေမည်။ ထို့ကြောင့်လဲ ပုထုစဉ်တို့ကို အကန်းတွေ့လို့
 မြတ်စွာဘုရားက ဆိုပေသည်။ ‘နဇီဝေါ-အသက်လိပ်ပြာမရှိ’
 လို့ ဟောတော်မူတဲ့ စကားသည်ပင် အဖြေမဟုတ်ပါလော။
 ဥာဏ်မရှိ၍သာ အဖြေကို အဖြေမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြ၏။

အစဆိုသည်ကိုလဲ “သံသာရပုဗ္ဗကောဋ္ဌိ နပညာယတိ” လို့
 ဖြေထားပြီးဖြစ်သည်။ သံသာရ၏ အစသည် မရှိချေ။ မရှိပုံကို ဖြေ
 ဆိုဦးအံ့။ သစ်ပင်သည် မျိုးစေ့ မရှိဘဲ မပေါက်နိုင်သောကြောင့်
 အပင်လဲအစမဟုတ်။ အစလဲ အပင်မရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်သော
 ကြောင့် အစေ့သည်လည်း အစမဟုတ် (ဝါ) အစမရှိသလို
 ခန္ဓာသည် ကံကြမ္မာမရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ခန္ဓာကလဲ
 အစမဟုတ်ချေ။ ခန္ဓာမရှိဘဲ ကံကြမ္မာမဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကံ
 ကြမ္မာကလဲ အစမဟုတ်ချေ။ ခန္ဓာကြောင့် ကံကြမ္မာဖြစ်၍ ကံ
 ကြမ္မာကြောင့် ခန္ဓာဖြစ်ကာ နိယာမ သဘောအတိုင်းဖြစ်ကာ
 ပျက်ကာ နေကြရလေ၏။

သတ္တဝါတို့၏ အစကို မရှာဖွေရန် တားမြစ်ခဲ့ပေသည်။ ဆို
 သည်မှာ မဟုတ်ချေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သူ၏ စကား
 ကိုမဆို မစဉ်းမစား မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောတိုင်းမယုံရန် ကာလာမ
 ပုဏ္ဏားအား ဟောကြားခဲ့ပေသည်။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရား

သည် အကျိုးရှိတဲ့တရားကိုသာ ဆင်ခြင်ခိုင်းပေသည်။ ဥပမာ-
 “ယုန်ချို၊ လိပ်မေး၊ ဗုဇွန်သွေး” ကို ရအောင် ရှာခိုင်းခြင်းဖြင့်
 အကျိုးမရှိသလို မရှိတဲ့တရားကို အရှာခိုင်းဘဲ မရှိဒါကို မရှိမှန်း
 သိအောင်သာ ဟောကြားတော်မူပေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏
 တရားတော်သည် သန္တိဋ္ဌိက ဂုဏ်မြောက်သဖြင့် တာကိုမှ
 ကြောက်စရာမလိုပေ။ အကလိကဂုဏ်မြောက်သဖြင့် မည်သူ
 အားမျှ မလိမ်ချေ။

အနုပဋ္ဌိလောမ ရုပ်ဝါဒနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်နေပေ
 သည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ပညာရှိ၏အမြင်နဲ့ ပညာမဲ့၏အမြင်
 သည် ဆန့်ကျင်ရပေမည်။ ပညာမဲ့၏ အမြင်နဲ့ မဆန့်ကျင်က
 ပညာရှိမဟုတ်ပေ။ အနုပဋ္ဌိလောမ ရုပ်ဝါဒကို ကြံဆတဲ့ ကား
 လိနာ့(ကံစိ)လီနင်၊ စတာလင်၊ အိန်ဂျလ်တို့သည် အစိန္တေယျ
 လေးပါး၏ အရှင်မဟုတ်ချေ။ ငါတို့၏ဘုရားကား အစိန္တေယျ
 လေးပါး၏ အရှင်ဖြစ်ပေသည်။ အတိတ် အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်
 ကာလ သုံးပါးစလုံးကို သိမြင်ပေသည်။ လီနင်၊ စတာလင်တို့
 ကား သတ္တဝါပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခဲပေသည်။
 ငါတို့ဘုရားကား သတ္တဝါပေါင်းများစွာကို ချမ်းသာသုခကိုသာ
 ပေးခဲ့၍ မည်သူ့အားမျှ မနှိပ်စက်ချေ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ကျသော
 အရာတို့မှာ ရေး၍မကုန်အောင် များပြားလှပေသည်။

ဗမဒက္ခန်မြူနစ်တို့၏ အဆို (၃)

ဘာသာရေးသည် ပြည်သူလူထုကို မိုင်းတိုက်ပေးတဲ့ ဘိန်းနဲ့
 တူသည်ဟု မာ့(ကံစိ)နဲ့ အိန်ဂျလ်တို့က ပြောဆို ခဲ့ကြပေ
 သည်။

အဖြေ

ကုန်မြူနစ်များသည် ရုပ်ဝါဒ ဖြစ်သည့်အတိုင်း “သေယင် မြေကြီးဖြစ်၏ ၊ နောက်ဘဝမရှိ” ဟု ဥစ္ဆေဒအယူရှိကြလေသည်။ သို့အတွက် ဆိုလိုရင်းမှာ ဘိန်းစားများသည် ဘိန်းမူးတဲ့အခါ သူဌေးသူကြွယ်ဖြစ်၍ စိတ်ကူးယဉ်သော်လဲ ဘိန်းမူးပြေတဲ့အခါ အဝတ်အစား အစုပ်အနပ်နဲ့သာ နေရသလို ဘာသာရေးသမားတို့လဲ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးကို မြှော်တေး၍ ကောင်းမှုကိုလုပ်ပေမဲ့ နောက်ဘဝ မရှိသောကြောင့် ဘိန်းစားနဲ့သာ တူလေသည်ဟု ဆိုလေသည်။

နောက်ဘဝ ရှိမရှိကို လက်တွေ့ပြရယင် လှုပ်စားများကို ပြရပေမည်။ လောက၌ လှုပ်စားများကို ရံခါ တွေ့ရပေသည်။ ထိုသူတို့သည် လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝက နေခဲ့ရပုံ၊ တိုင်ခဲ့ရပုံ ကို အစုံအလင် ပြောနိုင်ကြပေသည်။ သဘာဝစကားနဲ့ ပြောရယင် နောက်ဘဝမရှိဟု ယူယင် ကံကြမ္မာမရှိဟုလည်း ယူရပေမည်။ အကယ်၍ ကံကြမ္မာမရှိခဲ့သော် 'ယောက်ျား အချင်းချင်း တူသင့်ပေသည်။ မိန်းမအချင်းချင်းလဲ တူသင့်ပေသည်။ ယခုမှာယောက်ျား အချင်းချင်းကို မဆိုထားဘိ တမိတဘတည်းမှ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ညီအစ်ကို အရင်း ညီအစ်မ အရင်းပင် တယောက်နဲ့ တယောက် မတူကြချေ။ ဤကဲ့တို့ မတူကြသည်မှာ ကံရှိ၍ပင် မဟုတ်ပါလောကံရှိယင်လဲ နောက်ဘဝ ရှိရတော့မည်မှာ သေချာလှပေသည်။ နောက်ဘဝ ရှိပါက ဘာသာရေးသည် ဘိန်းနဲ့ မတူနိုင်ချေ။

အကြောင်းတရားရှိယင် အကျိုးတရားသည် ဆီးမရ တားမရ ဖြစ်လာမည်ကား သေချာပေသည်။ ဥပမာ-မနုဿိသက်ဘွယ်

ကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကို မည်သူမျှ မမြင်လိုပေ ဒါပေမဲ့ မနှစ်သက်
 ဘွယ် ရူပါရုံနဲ့ မျက်စိတိုက်ဆိုင်မိယင် မမြင်လိုသော်လဲ မြင်ရပေ
 သည်။ မနှစ်သက်ဘွယ်ကောင်းတဲ့ အသံနဲ့ နား တိုက်ဆိုင်မိယင်
 မကြားလိုသော်လဲ ကြားရပေသည်။ 'မနှစ်လိုဘွယ် ကောင်းတဲ့
 အနံ့နဲ့ နှာခေါင်းတွေ့ဆုံယင် မနံလိုသော်လည်း နံကြရပေ
 သည်။ တို့အတူ လူနဲ့ လူချင်း မတူကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
 သတ္တဝါတို့၏ အကြောင်းကံ ရှိကြောင်းကို မငြင်းနိုင်ပေ။
 အကြောင်းကံ ရှိသည့်အတွက် ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက်၊ တို့
 မဖြစ်လိုသော်လဲ ဖြစ်ကြရပေသည်။ စိတ်ကောင်းသူ နဲ့၍ စိတ်
 မကောင်းသူများခြင်းကြောင့် အကျိုးပေးကောင်းဆူနဲ့၍ အကျိုး
 ပေးမကောင်းသူ ပေါများရပေသည်။ ဤသည်ကို ငြင်း၍ မရပေ
 ပေ။ ဤကဲ့သို့ ကံတရားရှိခြင်းကြောင့် ဘာသာရေးသည် ဘိန်း
 နှင့်မတူချေ။

ဗမာကုန်မြူနစ် အဆို (၅)

ခေတ်မှီတဲ့ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားစုများ တိုးတက် လာခြင်းကို
 ချုပ်ချယ်ထားတဲ့ အရင်းရှင် နယ်ချဲ့စနစ်ကို တွန်းလှန် ဖြိုဖျက်
 လိုက်မှသာလျှင် ခေတ်မှီတဲ့ ရုပ်ပတ်စနစ်ကျင် အခြေအနေများ
 ပေါ်ပေါက်လာကာ ဘာသာရေးသည်လည်း တဖြေးဖြေး တိမ်
 ကော သွားရပေမည်။

အဖြေ

သံသရာမှာ အမြဲတန်းရှိနေတဲ့ ဘာသာရေးသည် ၂-မျိုးရှိ
 ပေသည်။ ၎င်းတို့ကား ဥစ္စေဒနဲ့ သဿတတို့ ပေတည်း။ ပုထုဇဉ်
 မှန်ယင် ၎င်း ၂-မျိုးတို့တွင် တချိုးမျိုးတော့ရှိရပေမည်။ ကုန်မြူ

နစ်တို့ကား ဥစ္ဆေဒ ဝါဒသမားများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ခရစ်ယန် မဟာမေဒင်၊ ပြာဟ္မဏဘာသာ၊ ဟိန္ဒူ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမည်ခံ ပုထုဇဉ်များ၊ နတ်ကိုးကွယ်သူ ၎င်းတို့ အားလုံးသည် ကေစွ သဿ ဘဝါဒသမားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ယခုအခါ ဥစ္ဆေဒ ဝါဒသမားတို့သည် ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသွင် ပြောင်းအောင် အားထုတ်ကာ ၎င်းကို အကြောင်းပြုလျက် သဿတ ဝါဒကို တိုက်ဖျက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ တိုက်ဖျက်ပုံမှာ တရုပ်တို့ သည် ကြေးစံနိနတ်ကို ကိုးကွယ်ကြပေသည်။ ဥစ္ဆေဒ ဝါဒ သမားများသည် ခနရှင်တို့၏ ပစ္စည်းများကို အဓမ္မသိမ်းယူပြီး လျှင် ဆင်းရဲသွားအား စေပေးကြလေသည်။ ၎င်းနောက်ကြေး စံနိ နတ်ရုပ်ရှိရာသို့ ပစ္စည်းရသူအပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်လျက် မေးမြန်းလေသည်။ “မင်းတို့ ရှေးတုန်းက ဆင်းရဲမဲ့တေလျက် နေကြရသည် ယခုပစ္စည်းဥစ္စာများ ရှိလာကြသည်။ ၎င်းပစ္စည်း တွေကို ဘယ်သူပေးသလဲ” လို့ မေးပါသည်။ ပစ္စည်းရသူအပေါင်း က “ကုန်မြူနစ်ပါတီက ပေးပါသည်” ဟု ဖြေကြရပါသည်။ “ဒီနတ်ကြီးကို ကိုးကွယ်ဒါ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု မေးပါ သည်။ ‘မေးကတဲက ကိုးကွယ်လာခဲ့ပါသည်’ ဟု ဖြေကြရပါသည်။ ‘ဘာပေးဘူးသလဲ’ ဟု မေးပါသည်။ ‘ဘာမှမပေးဘူးပါ’ ဟုဖြေကြ ရပါသည်။ ‘ဘာမှ ပေးဘော်မရဘဲ လူ့တူထံက ပစ္စည်းကို ယူ ဘော်ရတဲ့အရုပ်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိ ရိုက်ချိုးရမည်’ ဟု ဆိုကာရိုက်ချိုးစေသည်။ ဤနည်းဖြင့် တိုက်ဖျက်ကြောင်းကို ကျော်လင်း စာပေဖြန့်ချိရေးမှထုတ်ဝေတဲ့ မော်စီတုန်း၏ လက် ရွေးစဉ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာပါပေသည်။ သတိပြုရန်မှာ..... အကယ် ၍ ငါတို့၏ ပမာပြည်ကို ဥစ္ဆေဒဝါဒသမားများ လွှမ်းမိုးလာ

သာသနံဒုရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

ယင်လဲ တရုပ်ပြည်မှ ကြေးစံနီ နတ်ရုပ် အချိုးခံရသလို စေတီ
ရုပ်ပွားတို့ တေးသင့် ကုန်မည်ကား မလှပေ၊ ဓမ္မန္တရာယ် စာအုပ်
အတွင်းရှိ ရုပ်ပွားအချို့ကို ကြည့်ကြကုန်လော့။

ဘာသာရေးသည် တိမ်ကောသွားရပေမည် ဆိုသည်မှာ....
သူတို့သည် ဥစ္စေဒဖြစ်နေမှုန်းကို ဓသိတဲ့အတွက် သဿတများ
ကိုသာ ဘာသာရေးဟု အောက်မေ့၍ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည် စင်
စစ်မှာ ကုန်မြူနစ် လှမ်းမိုးတဲ့နယ်တို့မှာ ဥစ္စေဒဝါဒ ကြီးစိုးထွန်း
ကား၍ ကုန်မြူနစ်မရှိတဲ့နယ်တို့မှာ သဿတဝါဒ ထွန်းကားနေ
ပေသည်။ ဤဥစ္စေဒနဲ့ သဿတဝါဒသည် “ကမ္ဘာနဲ့ မြေဇာ”
ဆိုသလို သံသရာမှာ အမြဲရှိနေပေသည်။ ဥစ္စေဒကို လွတ်ယင်
သဿတဖြစ်သည်။ သဿတကိုလွတ်ယင် ဥစ္စေဒဖြစ်သည်။ ထို
ဝါဒ ၂-ခုမှ လွတ်မြောက်ရန်မှာ သောတာပန်ဖြစ်မှ လွတ်ကြ
လေသည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ဥစ္စေဒလဲမဟုတ် သဿတလဲ မဟုတ်ချေ၊
၎င်း ၂-ပါးကလွတ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာအစစ်ဖြစ်သည်။ သောတာပန်
တည်မှလဲ လွတ်ပေသည်။ ဥစ္စေဒကား “သေဟင် မြေကြီးဖြစ်
သည်။ နောက်ဘဝမရှိ” ဟု ယူသည်။ ဧကစ္စသဿတကား “ရုပ်
တရားသာ ပုပ်ဆွေး၍ နာမ်တရားသည် တဘဝမှ တဘဝသို့
ကူးပြောင်းကာ သွားလာလှည့်ပတ်၍နေသည်” ဟု ယူပေသည်။
ဗုဒ္ဓ ဝါဒကား နောက်ဘဝ ရှိသည်ကား မှန်ပေ၏။ သို့သော်
သဿတ ငမားတို့ ထင်သလို နာမ်တရားသည် တဘဝမှ တဘဝ
သို့ ကူးပြောင်းသည် မဟုတ်။ ရုပ်သစ် နာမ်သစ် ဖြစ်ခြင်းသာ
တည်း” ဟု ယူပေသည်။ ရှင်းဦးအံ့...လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စပါး

ပင်သည် ယခုနှစ် စပါးပင် မဟုတ်ချေ၊ ယခုနှစ် စပါးပင်သည် လာမည့်နှစ်မှာပေါက်မည့် စပါးပင်မဟုတ်ချေ၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စပါးသီးကြောင့် ယခုနှစ်စပါးပင်ပေါက်ရသည် ယခုနှစ် သီးတဲ့ စပါးစေ့ကြောင့် လာမည့်နှစ်မှာ စပါးပင် ပေါက်ရပေမည်။ ထိုနည်းတူစွာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝက ရုပ်နာမ်သည် ယခုရုပ်နာမ် မဟုတ်ချေ၊ ယခုရုပ်နာမ်သည် အနာဂတ်ဘဝမှာ ဖြစ်မည့် ရုပ်နာမ် မဟုတ်ချေ၊ သူ့ဘဝနဲ့ သူ့ရုပ်နာမ် အသီးသီး ဖြစ်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝက ရုပ်နာမ်ဖြင့် ကံကြမ္မာအသီးကို သီးခဲ့သည်။ ၎င်းအတိတ်ကံကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် ရုပ်နာမ် ဖြစ်ရသည် ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်နာမ်မှ တဖန် ကံကြမ္မာ အသီးကို သီးရပြန်လေသည် ၎င်းကံကြောင့် အနာဂတ် ရုပ်နာမ် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် အဆုံးမရှိသော သံသရာ၌ ကျင်လည်ကြသည်ဟု ယူသည်ကား ပုဒ္ဓေါဒ အစစ်ပေတည်း။

သံသရာ ပြတ်ပုံကို ပြဦးအံ့ ... စပါးစေ့ကြောင့် စပါးပင် ပေါက်သည်ကား မှန်ပေသည်။ ဒါပေမဲ့ မြေရေ ၂-ပါးနဲ့ မထိယင် စပါးစေ့သည် စပါးပင်မပေါက်နိုင်ချေ၊ ထိုနည်းတူစွာ ကံကြမ္မာကြောင့် ခန္ဓာ ဖြစ်ရသည်ကား မှန်ပေသည်။ သို့သော် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်သည့် အဝိဇ္ဇာခေါ် မောဟတည်းဟူသောမြေ ဖုံးကွယ်၍ အပြစ်ကိုမမြင်တဲ့ အတွက် ထိုထိုဘဝကို တွယ်တာတဲ့ တဏှာတည်းဟူသောရေ- ၎င်း ၂-ပါးနဲ့ မတွေ့ရပါက ကံကြမ္မာသည် ခန္ဓာအပင်ကို မပေါက်စေနိုင်တော့ပါ။ ခန္ဓာအပင် မပေါက်ယင် ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့ ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာသည့် နိဗ္ဗာန်ကို ရပါတော့သည် သို့အတွက် သံသရာပြတ်ချင်ယင် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား

သာသနံဒုရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

ကိုသာ သိအောင်လုပ်ပါ။ သစ္စာကိုသိယင် တဏှာအတွယ်မှာ အလိုလို ပြတ်တော့သည်။ အတွယ်ပြတ်ယင် ခန္ဓာဇာတ် သိမ်းတော့သည်။

ဗမာကုန်မြူနစ်အဆို (၆)

ဗမာနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် တဦးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဝိဇ္ဇာပညာက ထောက်ခံသည့် အချက်အလက်များကို ရှာဖွေကာ မာ(က်စ်) ဝါဒက ထောက်ခံအောင် ကြိုးစားခဲ့ဘူးသည်။ ထိုကိစ္စ မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ငါတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်က ဤသို့ သတိပေးဘူးသည်။ ဝိဇ္ဇာပညာ၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ပြီး ပြည့်စုံအောင် လုပ်ထားတဲ့ ဘာသာ ရေးသည် ခေတ်မမှီတဲ့ ရိုးရိုး ဘာသာဟောင်းများနဲ့ စာသော် ပို၍ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ကြောင့် ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားအား ဖို၍ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေသည်။ ထိုဘာသာရေးကို ပို၍သတိထားရမည်။

အဖြေ

ကုန်မြူနစ်တို့၏ အခြေခံမှာ လောကဓါတ် သိပ္ပံပညာဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းပညာရပ်က ဗုဒ္ဓဝါဒကို ထောက်ခံလိုက်ယင် ကုန်မြူနစ်တို့မှာ “အမိမဲသား ရေနဲ့ ငါး” တို့ကဲ့သို့ခိုကိုးရာမမြင် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ရမည်ကြောင့် အထက်ပါ စကားကို ပြောဆိုပေသည်။ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်သည် အချို့နေရာမှာ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ထောက်ခံရပေသည်။ ဤသည်ကို ကုန်မြူနစ် တို့သည် အလန့်ကြီးလန့်ကာ လူထုအား ခြောက်လှန့်တဲ့စကားကို ပြောကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ဝိဇ္ဇာပညာက မထောက်ခံသော်လဲ ကမ္ဘာ့ အလယ်မှာ ထယ်ထယ် ဝါဝါနဲ့ ဘယ်သူ၏ စွပ်စွဲချက်

ကို မဆို အဖြေပေးနိုင်တဲ့ ဘာသာကြီး ဖြစ်လေသည်။ လောက ဓါတ်သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာ ပညာကိုလဲ ငါတို့ ဗုဒ္ဓ ဝါဒက အထင်မကြီး ချေ။ သူတို့၏ ပညာကို အမှန်ဘဲလို့ ဗုဒ္ဓဝါဒက မထောက်ခံပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုသော် လောကဓါတ် သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာ ပညာရပ်သည် မျက်စိအမြင်ကိုသာ ပဓါနထား၍ ပြောဆိုယူဆတဲ့ပညာ ဖြစ် သည်။ ငါတို့ဗုဒ္ဓဝါဒကား ဥာဏ်ပညာကိုသာ အဓိကထား၍ ယူဆ ပေသည်။ မျက်စိ အမြင်အားဖြင့် မိုးကောင်းကင်သည် ခုံး၍ နေပေသည်။ သို့အတွက် မြေလဲလုံးရပေမည်ဟု ယူဆကာ မြေလုံးကြောင်းကို သင်္ဘောခေါင်းတိုင် ဥပမာဖြင့် ပြဆိုပေသည်။ ငါတို့ဗုဒ္ဓဝါဒကား မျက်စိ အားကုန်ခြင်းကြောင့်သာ မိုးခုံး သကဲ့သို့ ထင်ရပေသည်။ ဥပမာ... အလွန်ဖြောင့်တဲ့ မီးရထား သံလမ်း၏အလယ်တွင် ရပ်ကာ ကြည့်ပါ။ သံလမ်းသည် အမြင် အားဖြင့် အဖျားမှာ ပူးသွားသယောင် ထင်မြင်ရပေသည်။ စင် စစ်ကား သံလမ်းသည် မပူးချေ။ မျက်စိ အားကုန်ခြင်းကြောင့် သာ ပူးသယောင်ထင်ရသည်ဟု ဥာဏ်ကို အဓိကထားပေသည်။ လောကဓါတ်ဆရာက မြေကြီးမှာဆွဲအားရှိသည်။ သို့အတွက် အပေါ်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲသည် ပြန်ကျ လာရ ပေသည်။ ပြီးတော့ မြေပေါ်တွင် ၁-ပိဿာရှိ သံလုံးကို ပေ ၅၀၀-ခန့် နက်တဲ့ တွင်းထဲမှာချိန်ယင် ပို့၍လေးပေသည်ဟု ဆို လေသည်။

ငါတို့ဗုဒ္ဓဝါဒကားအပေါ်သို့ ပစ်လိုက်တဲ့ကျောက်ခဲပြန်၍ကျ လာခြင်းမှာ-မြေကြီး၏ ဆွဲအားကြောင့် မဟုတ်၊ ကျောက်ခဲမှာ ရှိတဲ့ အလေးအားကြောင့် ပြန်ကျခဲ့ပေသည်။ ကျောက်ခဲတလုံး နဲ့ ဝါဂွမ်း တဆုပ်ကို ပြိုင်ပစ်ကြည့်ပါ။ လေးတဲ့ ကျောက်ခဲက

သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

အရင်ကျ၍ ပေါ့တဲ့ဝါဂွမ်းက နောက်မှမြေသို့ ရောက်ရပေမည်၊
 မြေကြီး၏ ဆွဲအားကြောင့် ကျခဲရိုးမှန်ယင်ပြိုင်တူကျခဲရပေမည်။
 မြေပေါ်တွင် ၁-ပိဿာရှိ သံလုံးသည် ပေ ၅၀၀- နက်တဲ့
 တွင်းထဲမှာချိန်က ပို၍လေးသည် ဆိုရာဝယ်....မြေပေါ်မှာ ရှိစဉ်
 သံလုံး၏ ကလာပ်ကြားသို့ လေဝင်သဖြင့် ၁-ပိဿာ ရှိသော်လဲ
 ပေ ၅၀၀-ရှိ တွင်းထဲ၌ကား သံလုံး၏ကလာပ်ကြားသို့ လေမဝင်
 ရသဖြင့် ပို၍လေးပေသည်။ သို့အတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ ဆွဲ
 အား မရှိဟု ငါတို့သည် ရဲဝံ့စွာ ယုံကြည်သဖြင့် ဝိဇ္ဇာပညာကို
 သော်မှ အထင်မကြီးတဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒကြီးသည် လောကအလယ်မှာ
 ထယ်ဝါစွာ နေနိုင်ပါသည်။

သူခိုးသည် အလင်းရောင်ကို ကြောက်သလို မမှန်ကန်သော
 ဝါဒသည် နေမင်းကြီးကဲ့သို့ အသိဉာဏ်အလင်းရောင်ကို ပေး
 နိုင်တဲ့ မှန်ကန်တဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ကြောက်သည်မှာ ဘဝကပေးတဲ့
 အသိဉာဏ်ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတဲ့
 ဝါဒဟု ဆိုသည်မှာ သူခိုးက လူဟစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

လောကကြီး၌ သတ္တဝါတို့သည် သူ့အယူကို သူမှန်သည်
 ထင်၍ ငါ့အယူကို ငါမှန်သည်ဟုထင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်ပေ
 သည်။ သို့သော် ရွှေစစ်မစစ်ကို မှတ်ကျောက်ကသက်သေခံသလို
 အယူဝါဒ မှန်မမှန်ကိုကား အကြောင်းနဲ့ အကျိုးတရားများက
 သက်သေခံပေသည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒသည် အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကို
 စိစစ်၍ ယူသောဝါဒဖြစ်ရကား ဘယ်သူ၏ စွပ်စွဲခြင်းကိုမဆို စိတ်
 မဆိုးဘဲ ဖြေရှင်းနိုင်ပေသည်။ သို့အတွက် လောကဓါတ်သိပ္ပံ
 ပညာက သောက်ခံသည် ဖြစ်စေ၊ မထောက်ခံသည် ဖြစ်စေ
 လောကကြီးကို အလင်းရောင် အပေးနိုင်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ဗမာကွန်မြူနစ်အဆို (၇)

ဗုဒ္ဓဘာသာ စ-ပေါ်စဉ် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-
လောက်က လူ့လောကသည် ကျေးကျွန်စနစ် အဆင့်အတန်း၊
တွင် ဆိုက်ရောက်နေခဲ့၍ စံနစ်ကျတဲ့ (လောကဓါတ်) ပညာ
အရပ်ရပ်တို့လဲ မပေါ်ပေါက် သေးသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ
သည် စင်စစ်အားဖြင့် ရာဇဝင်ခရီးစခန်း မရင့်မာသေးသော
ကြောင့် (လောကီဒုက္ခအပေါင်းမှ) လွတ်လပ်ရေးကို မဖြစ်နိုင်တဲ့
နည်းနဲ့ တွေးတောကြံဆတဲ့နည်းဖြစ်ပေသည်။

အဖြေ

အထက်ပါ စကားသည် ရှေးကျသော အရာသည့် မမှန်၊
နောက်မှဖြစ်တဲ့ အရာသည်သာ မှန်၏ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပေသည်
ရှေးကျတဲ့အရာကကောင်း၍ နောက်မှပေါ်တဲ့အရာက ညံ့သည်
လည်းရှိ၏၊ နောက်ဖြစ်တဲ့အရာက ကောင်း၍ ရှေးကျတဲ့အရာက
ညံ့သည်လည်းရှိ၏ ထိုနေရာတွင် ကုန်ပစ္စည်းကို ပထမပြောပါ
မည်၊ ရှေးကလူတို့သည် ရိုးသားသူများဖြစ်ကြ၍ မခိုမကပ်ပါဘဲ
ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ခြင်းကြောင့် ပစ္စည်းတို့သည် ကောင်းမွန်ကြ
ပေသည်၊ နောက်လူတို့ကား လေဘာအရာ၌ မျက်စိကျယ်သဖြင့်
ခိုကပ်ပြီး လုပ်ထားသောကြောင့် လက်သစ်ဆိုယင်မကြိုက်ကြဘဲ
လက်ဟောင်းကိုမှ လူကြိုက် များလေသည်၊ ဤကား ရှေးက
ကောင်း၍ နောက်မကောင်းခြင်းတည်း။

ရှေးကလူတို့သည် မူလပထမကြံစည်ကြရသူဖြစ်၍ ပုံစံများ
သည် မလှပချေ၊ နောက်လူတို့သည် ရှေးကပုံစံကို မိုးပြီးကြံဆ

ရသဖြင့် နောက်ပေါ်ပုတို့သည် လှပ၍လာခဲ့လေသည်။ ဤကစား
ရှေးကမကောင်း ခုမှကောင်းသော အရာပေတည်း။

အတတ်ပညာတို့လဲ ဤနည်းနှင့်နှင်ဖြစ်ကြလေသည်။ ရှေးက
အတတ်ကို ယခုလူတို့ မမှီသည်ကို ပြောပါဦးမည်....။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မည်
သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်
ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဘုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၍ ချမ်းသာသဖြင့်
ဖွားမြင်လာတဲ့ ထိုဘုရားလောင်းအား အမည်မှည့်တဲ့ နေ့မှာ
“အသဒိသ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထို
နောင်မှ ဘုရားလောင်း၏ ရှေးရှုပြု ပြေး၍ သွားနိုင်သော ကာလ၌
တယောက်သော ဘုန်းရှိသော သတ္တဝါသည် မိဖုရား၏ ဝမ်း၌
ပဋိသန္ဓေကိုယူ၏။ ချမ်းသာသဖြင့် မွေးဖွားလာတဲ့ ထိုသတို့သား
အား အမည်ကို မှည့်သောနေ့၌ “ဗြဟ္မဒတ်” ဟူသော အမည်ကို
မှည့်ကြကုန်၏။ ထို ၂-ယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့တွင်
ဘုရားလောင်းသည် တဆဲ ခြောက်နှစ် မြောက်သော ကာလ၌
တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခအမည်ရှိသော ဆရာ
အထံ၌ ဗေဒင်သုံးပုကို၎င်း၊ တဆဲ ရှစ်ပါးကုန်သော အတတ်တို့
ကို၎င်း သင်၍ လေးအတတ်၌ အတုမရှိသည်ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီ
ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

မင်းသည် သေလွန်သည်ရှိသော် “အသဒိသ မင်းသားအား
မင်းအဖြစ်ကို ပေး၍ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသားအား အိမ်ရှေ့ မင်း
အဖြစ်ကို ပေးရန်ကြကုန်လော့” ဟုဆို၍ သေလေ၏။ မင်းကြီး
သေလွန်၍ ဘုရားလောင်းအား မင်းအဖြစ်ကို ပေးလတ်သော်

“ငါ့အား မင်းအဖြစ်ကိုအလိုမရှိ” ဟု ပယ်၏။ ပြဟ္မဒတ်မင်းသား ကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိဟု ပယ်သော်လဲ မင်း၏ အခြင်းအရာ ဖြင့်သာ နေလေ၏။

မင်း၏ ခြေရင်း၌ စောင်းကုန်းသော သူတို့သည် “အသဒိသ မင်းသားသည် မင်းအဖြစ်ကို တေခင့်တ၏” ဟု ညီဖြစ်သော ပြဟ္မဒတ်မင်းအား ကုန်းချောကြကုန်၏။ ညီငယ် ပြဟ္မဒတ်မင်း သည်လည်း ထိုကုန်းစကားကို ယုံကြည်သဖြင့် “ငါ၏ နောင် တော်ကို ဘမ်းကြကုန်လော့” ဟု လူတို့ နှိုစေ၏။ ထိုအခါ ဘုရား လောင်း၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော ယောက်ျားသည် ထိုအကြောင်းကို ဘုရားလောင်းအား ကြား၏။ ဘုရားလောင်း သည် ညီငယ်အား စိတ်ဆိုး၍ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ကာ တခြား သော မင်းအိမ်သို့သွား၍ မင်းအား ကြားစေသည်။ မင်းသည် “ဘယ်မျှသော လခရိက္ခာကို အလိုရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “တနှစ်ဖြင့် တသိန်းသောဥစ္စာကို အလိုရှိ၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ကောင်းပြီ လာစေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ လာ၍ အနီး၌ တည်သော ဘုရားလောင်းကို “သင်သည်လေးသမားလော” ဟု မေး၏။ “မင်းမြတ်—ဟုတ်၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “ကောင်းပြီ ငါ့အား ခစားလော့” ဟု ဆို၏။ အသဒိသမင်းသားသည် ထိုအ ခါ မင်းအား ခစားလေ၏။

လေးသမားဟောင်းတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ လခရိက္ခာကို မြင်၍ အလွန်များကုန်၏ ဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ တနေ့သ၌ မင်း သည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာအနီး၌ တင်းတိမ်

အရံကိုကာရံစေ၍သရက်ပင်၏အရင်းဖြစ်သော မြတ်သော အိပ်ရာ၌ လျောင်းလျက် အထက်သို့ ကြည့်လတ်သော် သရက်ပင်ဖျား၌ တခုသော သရက်သီးခိုင်ကို မြင်၍ ဤ သရက်သီးခိုင်ကို တက်၍ယူအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်းဟု လေးသမားတို့ကို ခေါ်စေ၍ “ဤသရက်သီးခိုင်ကို မြားဖြင့် ဖြတ်၍ ကျစ်မ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့လော ” ဟုဆို၏။ မင်းမြတ် ဤသရက်သီးခိုင်ကို ကျစေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားဝန်မလေး၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်ကား အကြိမ်များစွာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုကိုမြင်ဘူးပြီ။ ယခု ရောက်သစ်စ ဖြစ်သော လေးသမားတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထက် များစွာသောရိက္ခာ ကိုရပေ၏။ ထို့ကြောင့် “လေးသမားအသစ်ကိုသာခိုင်း တော်မူပါ” ဟုလျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍ “အမောင် ထိုသရက်ခိုင်ကို ကြွေစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့လော ” ဟု မေး၏။ “မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်တို့၏ နေရာတော်၏ အတွင်းအရပ်ကို ရသည်ရှိသော် စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့” ဟု ဘုရားလောင်းက လျှောက်၏။ မင်းသည် အိပ်ရာကို အခြားသို့ ဆောင်စေ၍ လေးပစ်ရာ အရပ်ကိုပြု၍ ဘုရားအလောင်း၏ လက်၌လေးသည်မရှိ၊ ဝတ်သော ပုဆိုး၏အတွင်း၌ လေးကိုဖွဲ့၍ သွား၏။ ထို့ကြောင့် “တင်းတိမ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏” ဟုဆို၏။ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု တင်းတိမ်ကိုဆောင်စေ၍ ရံစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တင်းတိမ် တွင်းသို့ ဝင်၍ အပေါ်၌အမြဲဝတ်သော ဖြူသောအဝတ်ကိုပယ်၍ တသည်သော နီသော အဝတ်ပုဆိုးကိုဝတ်၍ အောက်ပိုင်းကျိုက်၍

တထည့်သော နိသော ပုဆိုးကို ဝမ်းဗွဲဖွဲ့၍ အိမ်မှအစပ်နှင့် ယှဉ်သော သန်လျက်ကို ထုတ်၍ လက်ဝဲ နံပါးဖြင့် လွယ်၍ ရွှေသင်တိုင်းကို ဝတ်၍ လေးထဲ သော ကျည်ကို နောက်မှ လွယ်၍ အစပ်နှင့်ယှဉ်သော ဆိတ်ချိုလေးကိုယူကာ သန္တာ အဆင်းနဲ့ တူသော ညို... ကိုတင်၍ သင်းကျစ်ကို ဦးခေါင်း၌ စွပ်ပြီးလျှင်ထက်စွာသော စဉ်းသွားကိုလက်သဲတို့ဖြင့် ပွတ် လျက်တင်းတိမ်ကို နှစ်ဖြာလှစ်၍ မြေကိုခွဲ၍ ထွက်လာသော နဂါးလုလင် ကဲ့သို့ ထွက်လာ ပြီးလျှင် မြားပစ်ရာ အရပ်သို့ သွား၍ စဉ်းသွားကိုမြား၌ တပ်ကာ မင်းကို “မင်းမြတ် ထို သရက်ခိုင်ကို အထက်သို့ တက်သော မြားဖြင့် ကျစေရအံ့ လော၊ သို့မဟုတ် အောက်သို့ပြန်လာသော မြားဖြင့် ကျစေ ရအံ့လော” ဟုလျှောက်၏။

မင်းသည် “အမောင် တက်သောမြားဖြင့် ကျစေသည်ကို ငါမြင်ဘူး လေပြီ၊ အောက်သို့ သက်သော မြားဖြင့် ကျစေ သည်ကို ငါမမြင်ဘူးချေ၊ သို့အတွက် အောက်သို့သက်သော မြားဖြင့် ကျပါစေလော့” ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် “ မင်းမြတ် ဤ မြားသည် ဝေးသော အရပ်သို့ တက်လတ္တံ့ ၊ အကြင်မျှ လောက် စတု မဟာရာဇ် နတ်ပြည်သည်ရှိ၏ ၊ ထိုမျှလောက် သွားလေ၍ ညအခါ သက်လတ္တံ့ ၊ မြားပြန်လာသည်တိုင်အောင် အရှင် မင်းကြီး သည် သည်းခံခြင်းငှါ သင့်၏ ” ဟုဆို၏ ၊ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟုခန့်ခံ၏ ၊ ထို့နောင်မှ “မင်းမြတ် ဤမြားသည် တက်လတ်သည် ရှိသော် သရက်သီး ခိုင်အညှာကိုအလယ် တိုင်အောင် ဖြတ်လျက် တက်လတ္တံ့ ၊ သက်လတ်သော် ဆံ

ချည်ဖျားမှ ဤမှ၎င်း ထိုမှ၎င်း မရွေ့မူ၍ အပိုင်း အခြား၌ သာလျှင်ကျ၍ သရက်သီးခိုင်ကိုယူ၍သက်လတ္တံ့၊ မင်းမြတ် ရှုတော်မူလော့” ဟုဆို၍ အဟုန်ဖြင့်မြားကိုပစ်လေသည်။ ထိုမြားသည် သရက်သီးခိုင် အညှာကို အလယ် တိုင်အောင် ဖြတ်လျက်တက်၏ ဘုရားလောင်းသည် ယခုခါ၌ မြားသည် စတု မဟာရာဇ် နတ်ပြည်သို့ ရောက် ချိန်တန်ပြီ ဤသို့ သိ၍ ရှေးဦးစွာပစ်သော မြားထက် အထူးသဖြင့် အလွန်လျင်မြန်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ တစင်းသော မြားကိုပစ်၏။ ထိုမြားသည် သွားလေ၍ ရှေးဦးပစ်အပ်သော မြားကိုမြားလွှာမြားတောင့်ဖြင့်ပစ်ခတ်၍ မိမိသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ တက်လေ၏။ ထိုမြားကိုတာဝတိံသာနတ်တို့သည် ယူကုန်၏။

ပြန်လည်၍ လာသောမြား၏ လေထုကိုဖြတ်သော အသံသည် မိုးကြိုး သံကဲ့သို့ဖြစ်၍ လူတို့သည် ‘ဤအသံကားဘာ အသံနည်းဟု ဆိုကုန်လတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ‘ပြန်လာသောမြား၏ အသံတည်း’ ဟုဆို၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် မိမိကိုယ်၌ မြားကျ အံ့သည်မှ ကြောက် သောကြောင့် ပုန်းအောင်းကြကုန်သဖြင့် “မကြောက်ကြနှင့် မြားကိုမြေသို့မကျစေအံ့” ဟုနှစ်သိမ့်စေ၏။ မြားသည် သက်လာသည်ရှိသော် တဆံချည်ဖျားမှ ထိုမှဤမှ မရွေ့မူ၍ အပိုင်း အခြား၌ သာလျှင် ကျ၍ သရက်သီးခိုင်ကိုဖြတ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သရက်သီးခိုင်အား၎င်း၊ မြားအား၎င်း မြေသို့မကျစေမူ၍ ကောင်းကင်၌ သာလျှင်ခံလျက် လက် တဘက်ဖြင့် မြားကို လက်တဘက်ဖြင့် သရက်ခိုင်ကိုယူ၏။

လူတို့သည် ထိုကဲ့သို့သော အံ့ဘွယ်ကိုမြင်၍ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြကုန်၏။ ကြီးကျယ်စွာ ရယ်ရှင် ကြကုန်၏။

လက်ဖျားခါကြကုန်၏ လက်ခမောင်းခတ်ကြကုန်၏ မင်း၏ ပရိတ်သတ်တို့ သည်လည်း ရှင်လမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ဖြင့်ချီးမြှောက်ကြကုန်၏။ မင်းကြီးသည်လည်း အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်သောကြောင့် မိုးကြီးရွာသကဲ့သို့ ရွှေ ငွေ ဥစ္စာကို၎င်း၊ အခြံအရံကို၎င်း ပေး၏။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဘုရားလောင်း မရှိလတ်သော် ပြည်နိုးချင်း မင်းခုနစ်ပါးတို့သည် ဝိုင်းရံကုန်၍ “ပြည်ကိုတည်းပေးအံ့ပေးလော့၊ စစ်တည်းဖြိုင်မည်လော့” ဟု သဝဏ်စာကိုပို့ကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြောက်သောကြောင့် အမတ်တို့အား တိုင်ပင်ရာနောင်တော်ကို စုံစမ်းပြီးလျှင် ကန်တော့၍ ပင့်ပါမှ ဤဘေးရန်သည် ငြိမ်းပေမည်ဟု သံတော်ဦးတင်ကြကုန်၏။ မင်းလည်း အမတ်တို့ပေးသည့်အကြံအတိုင်း အမတ်တယောက်ကို နောင်တော်ထံလွှတ်၏။ နောင်တော်ဘုရားလောင်းသည် မင်းအားပန်ကြား၍ ပြန်လာပြီးလျှင်ရန်သူမင်းခုနစ်ယောက် စားပွဲထိုင်ချိန်၌ မြားဖျားတွင် “ငါအသဒိသလာပြီ အသက်ကို အလိုရှိက ပြေးကြလေ၊ နောက်မြားတစင်းလာလျှင် သင်တို့အသက်မရှိပြီ” ဟုစာဆွဲ၍ ပစ်လတ်သော် မြားသည် ရန်သူ မင်းခုနစ်ယောက် တို့၏ အလယ်စားပွဲ၌ စိုက်၍ကျ၏။ ရန်သူ မင်းတို့လည်း စာကို မြင့်သဖြင့် ပြေးကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရန်သူတို့ ပြေးလတ်သော် ညီငယ်အား “ပြည်တွင်း၌ ဤသို့ အုပ်ချုပ်လော့” ပြည်ပနှင့် ဤသို့ ဆက်ဆံလော့” စသည်ဖြင့် ဆုမ္မဩဝါဒကို ပေးကာ တောထွက်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားပေသတည်း။

သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

ဤကဲ့သို့သော အတတ်မျိုးသည် ယခုခေတ်တွင် ရှိပါ၏ လော ဆိုဗီယက် ဂြိုဟ်တုခေါ် ဒုံးပျံသည် လဗီမာန်သို့ ရောက်၏ဟု ဆိုသော်လည်း ကမ္ဘာသားတို့အားကြားခြင်း မျှသာဖြစ်သေးသည်။ အခိုင်အမာမပြနိုင်သေးပါ။ လ၊ သည် လောကဓါတ်ဆရာတို့ ထင်သလိုကမ္ဘာတခုမဟုတ်။ နတ် ဗိမာန်ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းသည်လျှင် မြန်လှစွာသော အဟုန်ဖြင့် ကမ္ဘာကိုပတ်၍နေ၏။ ဂြိုဟ်တုဒုံးပျံထက် အဆတထောင် မြန်ပေသည်။ ရပ်တည်နေသော အရာမဟုတ်။ ဤသို့ဖြစ်ရာ ဒုံးပျံမှ အလံကိုလဗီမာန်၌စိုက်ခဲ့၏ဟုဆိုခြင်းသည် အဘယ် မှာ ယုံကြည်စရာရှိအံ့နည်း။ ယုံကြည်သော သူတို့သည် အ လွန်တရာ “အ”သောသူတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ လဗီမာန်သို့ သွားဘို့ ကြံသော သူတို့သည် လည်း လူရှူးတို့သာ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။

ဘုရားရှင်လက်ထက်က သမားတော် ဇီဝကဆေးဆရာ သည်သူဌေးတယောက်၏ ပိုးစားသဖြင့် ဦးနှောက်ကုန်ခင်း သောရောဂါကို ဦးနှောက်တုလုပ်လျက် ဦးခေါင်း အခွံကို ခွါ၍ ပိုးကိုယူပြီးလျှင် ဦးနှောက်အတုကိုထည့်၍ ပင်ကိုယ် အတိုင်းထားကာ ချုပ်ပြီးလျှင် ကုသ နိုင်ခဲ့၏။ ယခုအခါ ဘယ်တိုင်းပြည်မှဒေါက်တာသည် ကုသနိုင်ပါသနည်း။

ယခုခေတ်ထက် သာလွန်သောပညာတို့သည် များစွာ ရှိကုန်သေး၏။ သို့သော် ရှေးအခါ က ပညာတို့သည် လူထု၏လက်သို့ မပြန့်သဖြင့် ကွယ်ပကုန်၏။ ယခုခေတ်၌ ပေါ်လာသော ပညာရပ်တို့ လည်း ရှေး၌ မရှိကုန်။ ရှေးကပညာတို့လည်း ယခုမရှိကုန်။ သို့သော် နှင့်သူ့ပညာ

ထွန်းကားကြကုန်၏။ လူ့ လောကရာဇဝင်သည်ဘော်လင်္ကာ မြစ်ဖျားမှ စခဲ့သည်မဟုတ်၊ ဘော်လင်္ကာ မြစ်ဖျားထက် ရှေးကျသော ရာဇဝင်တို့ များစွာရှိကုန်၏။ မည်သို့ဆိုစေ ယခုခေတ်ကား ရှေးခေတ်ကထက် လောကခါတ် ပညာ ထွန်းကားသည်မှာ မှန်ပေသည်။ သို့သော် လောကခါတ် သိပ္ပံပညာရပ်ဖြင့်ဘာသာဝါဒတခု၏ အမှားအမှန်ကိုမဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ။

ယခုခေတ်၌ ရုရှားပြည်နှင့် အမေရိကန် ပြည် သည် ဝိဇ္ဇာပညာရပ် အတောက်ပြောင်ဆုံးဟုဆိုကြပါစို့။ လောကခါတ်ပညာဖြင့် ဘာသာဝါဒ၏ အမှားအမှန်ကိုဆုံးဖြတ်နိုင်လျှင် ၎င်း နှစ်ပြည်ထောင်သည် ဘာသာချင်း တူရပေလိမ့်မည်။ ရုရှားပြည်ကာ ဥစ္ဆေဒဝါဒ ထွန်းကား၍ အမေရိကန်ပြည်ကား သဿဘဝါဒ ထွန်းကား၍ နေပေသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုငါမယုံငါ့ကိုသူမယုံဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့နှစ်ဦး မတုံ့သောကြောင့် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့မှာစိတ်ချ၍ အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ဘာသာဝါဒ တခု၏ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သော ပညာသည်အရဟတ္တမဂ်ဥာဏ်နှင့် သဗ္ဗညုတဥာဏ်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဥာဏ် ၂ ခုကို ရလျှင် ရှေးခေတ်မှာဖြစ်စေ နောက်ခေတ်မှာ ဖြစ်စေ ဘာသာမှန်ကို သိနိုင်တော့သည်သာတည်း။ ထိုဥာဏ်ကိုမရလျှင် လောကခါတ်ပညာသည် မိုးကိုထိုးအောင်တက်သော်လဲ ဘာသာဝါဒ၏အမှားအမှန်ကိုမသိချေ။ လောကခါတ်သိပ္ပံပညာကား လောကီဥာဏ်

တည်း။ အရဟတ္တမဂ် ဥာဏ်ကား လောကုတ္တရာ ဥာဏ်
တည်း၊ ပြဒါးတလမ်းသံတလမ်းစီဖြစ်၏။ သို့အတွက်သော
တာပန်တည်တိုင်း လေယာဉ်ပျံ မလုပ်နိုင်။ လေယာဉ်ပျံ
လုပ်နိုင်သော်လဲသောတာပန်မတည်နိုင်ချေ။

ဗမာကွန်မြူနစ် အဆို (၈)

စိတ်သည် ဘဝကို ဖန်တီးသည်မဟုတ်မူ၍ ဘဝကသာ
လျှင်စိတ်ကိုဖန်တီးသည်။ ဘဝကသာလျှင် တဏှာကိုဖန်တီး
သည် ဖြစ်သောကြောင့်သာတည်း။ ထို့ကြောင့် မူလတရား
၂, ပါးအစ, ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အလယ်, နိရောဓသစ္စာ အဆုံး
ရှိတဲ့နိဗ္ဗာန်ဝါဒသည် (ဒုက္ခအပေါင်းမှ) လွတ်မြောက်ရေး
လမ်းကို စိတ်ကူးယဉ်တကော့ စိတ်ကူးယဉ် အကျဆုံးသော
နည်းဖြင့်ဆင်ခြင်ရာရောက်ပေသည်။

အဖြေ

အကယ်၍ ရုပ်ကသာ စိတ်ကို ဖန်တီးရိုးမှန်ရင် သေ
ခါစလူသည် ဘယ်အင်္ဂါကြီးငယ်မှ မပျက်သေးပါ။ လူသေ
၏မျက်စိအနီးတွင်ဘယ်ရူပါရုံကိုဘဲပြုပြု မြင်စိတ်မပေါ်လာ
သည်မှာ ဘာကြောင့်လဲ။

လူသေ၏နားဝတွင်ကင်၍အော်ယင် ကြားပါမည်လား။
မကြားယင် ရုပ်ရှိပါလျက် ဘာကြောင့်မကြားပါသလဲ။

လူသေ၏ နှာခေါင်းဝတွင်ကင်၍ မကောင်းတဲ့ အနံ့ ကို
လွှတ်ယင်နံ့ပါမည်လား။ ရုပ်ရှိပါလျက် မနံ့ခြင်းသည် ဘာ
ကြောင့်ပါလဲ။

လူသေ၏လျှာပေါ်တွင် အလွန်တရာစပ်တဲ့ ငြုပ်သီးမှုန့်
ကိုပုံထားပါက စပ်မှန်း သိပါမည်လား။ စပ်မှန်း မသိယင်

၂၀၀ နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ရုပ်ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့်မသိသလဲ။

လူသေကောင်ကိုမီးနဲ့ရှို့သော် ပူမှန်းသိပါမည်လား။
မသိယင်ရုပ်ရှိပါလျက် ဘာကြောင့်မသိသလဲ။

စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ မျက်နှာမဲ၍လာခြင်းသည် မျက်နှာက
အရင်မဲသလား၊ စိတ်က အရင်ဆိုးသလား၊ မည်သူကအ
ကြောင်းပါသလဲ။

ရုပ်ကြောင့် စိတ်ဖြစ်သည်ဆိုရာ သစ်ပင်လည်း ရုပ်တရား
ပင်တည်း၊ သစ်ပင်ကိုလူတို့ ခုတ်လှဲတဲ့အခါ ဘာကြောင့်နာ
တဲ့ အသံကို မပြုသလဲ။

ဤမေးခွန်းကိုမေးယင် ရုပ်ဝါဒဆရာတို့သည် ဖြေနိုင်ကြ
မည်မဟုတ်ချေ၊ ဤထက်လဲအလွန်မေးနိုင်ပါသေးသည်။

မြတ်စွာဘုရားကား-

စိတ္တေန နိယတေလောကော၊ စိတ္တေန ပရိကဿတိ။
စိတ္တဿ ဧကဓမ္မဿ၊ သဗ္ဗေဝ ဝသ မန္တဂူ။

စိတ္တေန၊ စိတ်သည်။ လောကော၊ သတ္တောကာသ သင်္ခါရ
ဟု လောကသုံးရပ် ဘုသုံးထပ်ကို။ နိယတော၊ ဆောင်၏။
စိတ္တေနစိတ်သည်။ လောကံ၊ လောကသုံးပါးကို၊ ပရိဿတိ၊
ဆွဲငင်၏။ စိတ္တဿ၊ စိတ်ဟု ဆိုအပ်သော။ ဧကဓမ္မဿ၊ တခု
သောတရား၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသော သင်္ခါ
ရတရားတို့သည်သာလျှင်။ အန္တဂူ၊ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြရ
ကုန်၏။ အဲဒီလို ဟောတော်မူပါသည်။

သာဓကကိုပြပါအုန်းမယ်။ လူတယောက်သည် ခိုးလိုတဲ့စိတ်
ဖြစ်သဖြင့် ခိုးမှုကိုကျူးလွန်ပါတယ်။ ခိုးသောကြောင့် အစိုးရက
ဘမ်း၍ ထောင်ချထားပါတယ်။ ခိုးမှုကို ကျူးလွန်ခြင်းသည်

သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

သင်္ခါရလောကနဲ့ တူပါတယ်၊ အကျဉ်းသားဖြစ်သွားရခြင်း သည် သတ္တလောကနဲ့ တူပါတယ်၊ ထောင်ကြီးကား ဩ ကာသလောကနဲ့ တူပါတယ်။

ထို့အတူ မကောင်းမှုကို ပြုလိုတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဒုစရိုက် ၁၀-ပါးတို့တွင် တပါးပဲ ကိုကျူးလွန်တဲ့ သင်္ခါရလောက ဖြစ်ကြရပေသည်။ ၎င်းသင်္ခါရတရားကြောင့် ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ် ဟုဆိုအပ်သော အပါယ်ခန္ဓာ သတ္တ လောကကြီး ပေါ်လာရပေသည်။ အပါယ်ခန္ဓာကို ရခြင်း ကြောင့် အပါယ်ဘုံတည်းဟူသော ဩကာသလောကကြီး ဖြစ်ရပါသည်။ ဤလောက သုံးပါး ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အ ကြောင်းကိုရှာယင်စိတ်ကိုတွေ့ရပေသည်။

တဖန် ကောင်းမှုကို ပြုလိုတဲ့စိတ်ကြောင့် သုစရိုက် ၁၀ ပါးတို့တွင် တပါးပါးကို ပြုတဲ့ သင်္ခါရလောက ဖြစ်ရပေ သည်။ ၎င်းသင်္ခါရတရားကြောင့် “သင်္ခါရပစ္စယာဝိညာဏံ” ဟုဆိုသည့်အတိုင်း လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝကို ရကြကုန်၏။ လူ့ ဘဝ၊ နတ်ဘဝကို ရခြင်းကြောင့် လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၌ နေကြ ကုန်၏။ လူ့ဘုံ နယ်ဘုံ ကား ဩကာသလောက၊ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝကား သတ္တလောက၊ ထိုဘဝ၏ အကြောင်းဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်ကံကား သင်္ခါရ လောကဖြစ်၏။ ၎င်း လောကသုံး ပါး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကြရကုန်၏။

ရုပ်ဝါဒဆရာတို့က ဆိုစရာရှိပါသေး၏။ မျက်စိတည်း ဟူသောရုပ်၊ ရူပါရုံတည်းဟူသောရုပ် ၎င်းရုပ် ၂-ခုကြောင့် မြင်စိတ်ခေါ် နာမ်ဖြစ်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

နားတည် ဟူသောရုပ်, အသံတည်းဟူသောရုပ် ၎င်း ၂ ခုကြောင့် ကြားစိတ်တည်းဟူသော နာမ်ဖြစ်ရသည်မဟုတ် ပါလား။

ခြောက်ဒွါရတည်းဟူသောရုပ်, ခြောက်အာရုံတည်းဟူ သောရုပ် ၎င်းတို့ကြောင့် ခြောက်ဝိညာဉ် တည်းဟူသော နာမ် ဖြစ်ရ သည် မဟုတ်ပါလား ဟု ဆိုစရာ ရှိပါသည်။ ခြောက်ဝိညာဉ်သည် ခြောက်ဒွါရ, ခြောက်အာရုံ သက် သက်ဖြင့်ဖြစ်လာသည်မဟုတ်။ မနုဿိကာရခေါ် နာမ်တရား ပါမှ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါကြောင့် စက္ခုဝိညာဉ်ခေါ် မြင်စိတ် စိတ်၏အကြောင်းကို မျက်စိ, အဆင်း, အလင်း မနုဿိကာရ ဟုလေးပါးပြုပေသည်။

လူသေကောင်၌ ခြောက်ဒွါရခြောက်အာရုံရှိငြားသော် လဲ မနုဿိကာရခေါ် နာမ်မရှိတဲ့အတွက် ခြောက်ဝိညာဉ်မ ပေါ်နိုင်သည်မှာ အထင်အရှားမဟုတ်ပါလား။

ရုပ်ကြောင့် နာမ်ဖြစ်ကြောင်းကို ဂေါတမဘုရားဟော သည်မဟုတ်ပါလားဟု အတ္ထုနိတက်စရာရှိပါသည်။ မှန်ပါ ၏။ ၎င်းရုပ်သည် သူ့ချည်းသက်သက်ဖြင့် နာမ်ကိုမဖြစ်စေ နိုင်ပါ။ နာမ်၏ အကူ အညီကို ရပါမှ ဖြစ်စေနိုင်ပါသည် စက္ခုဝိညာဉ် သောတဝိညာဉ် ဃာနဝိညာဉ် ဇိဝှါဝိညာဉ် ကာယဝိညာဉ် တို့ကို ဖြစ်စေရာ၌ ရုပ်တရားသည် အားကြီး တဲ့ အကြောင်းရပ်မို့ ရုပ်က နာမ်ကို ကျေးဇူးပြုပါသည်ဟု ဟောပါသည်။ မနုဿိကာရခေါ် နာမ်မပါဘဲ ရုပ်ချည်းသက် သက်က နာမ်ကိုကျေးဇူးမပြုပါ။ မီးခြစ်ဆံ ယမ်းနဲ့ မီးခြစ် အခွံ ယမ်းကြောင့် မီးတောက်၏ ဟု ဆိုရာဝယ် အဓိက

အကြောင်းရပ်မို့ မှန်သော်လဲ ယမ်းစိုယင် မီးမတောက်နိုင်
ဘဲ ယမ်းခြောက်ပါမှ မီးတောက်သည်ကို သတိပြုရသည်။

ဗမာကွန်မြူနစ်တို့၏အဆို(၉)

နိရောဓသစ္စာကို ငါတို့ ပါတီဝင်များ လက်မခံနိုင်ကြပါ
ပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် သတ္တဝါတို့၏ အသက် ဘယ်ကစသ
နည်းဆိုသည့် ပုစ္ဆာကို စိုးစဉ်းမျှ ဖြေရှင်းခြင်းငှါ လုံ့လ
မပြုသည့်ပြင် သတ္တဝါတို့၏အစကိုပင် မရှာဖွေရန်တားမြစ်
ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သတ္တဝါတို့၏ အစကိုရှာဖွေ
ခြင်းသည်နိဗ္ဗာန်လမ်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဟုပင်ဆိုထားပေသည်။
သတ္တဝါတို့၏အစကို လူတို့ရှာဖွေ၍ တွေ့ရှိလာပါကနိရော
ဓသစ္စာ၏ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို တွေ့ရှိ သွားမည် စိုးသော
ကြောင့်တားမြစ်ထားဟန် လက္ခဏာရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့်
ငါတို့၏ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်
ကျင်ပေသည်။

အဖြေ

နိရောဓသစ္စာကိုကွန်မြူနစ်များလက်မခံသည်မှာ အံ့ဩ
စရာမဟုတ်ပါပေ။ ငရဲသားတို့သည်၎င်း၊ တိရစ္ဆာန်သည်
၎င်း၊ ပြိတ္တာသည်၎င်း၊ အသုရကာယ်သည်၎င်း၊ လက်မခံနိုင်
ကြပါ။ အပါယ်လေးဘုံသားကို မပြောနဲ့ လူအန္တ၊ နတ်
အန္တ၊ ဗြဟ္မာအန္တတို့လဲ လက်မခံပါ ထို့ကြောင့် “လူမိုက်
တိရစ္ဆာန်၊ နိဗ္ဗာန်စကား၊ အလွန်ခါး၏” ဟု ဆိုရပေသည်။

ဘာကြောင့် အန္တပုထုဇဉ်ဟု ဆိုရပါသနည်း ကန်းသော
ကြောင့် အန္တဟုခေါ်ပါသည်။ ဘာကိုမပြင်၍ အကန်းခေါ်
ပါသနည်း၊ နိဗ္ဗာန်သည် ပရမတ္ထတရားဖြစ်၍ အထင်အရှား

ရှိပါလျက် မမြင်ကြပေ။ သို့အတွက် အကန်းဟု ခေါ်ရပေ သည်။

မွေးကထဲကမျက်စိမပါခဲ့တဲ့သူသည် ရွှေမန်းတင်မောင် ၏ အကကောင်းသည်ကို၎င်း၊ ဗျိုင်းသည်ဖြူ၏။ ကျီးကန်း သည် မဲ၏။ ရွှေသည် ဝါ၏။ ကျွဲသည် ဦးချိုရှိ၏။ ယုန်သည် နားပန်းရှည်၏ဟု ပြောဆိုခြင်းကို၎င်း လက်ခံလိမ့်မည် မ ဟုတ်ချေ။ ထို ဝမ်းတွင်းကန်းက လက်မခံသော်လည်း ရွှေ မန်းတင်မောင် အကကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဗျိုင်းဖြူ ခြင်းကျီးကန်းမဲခြင်း ရွှေသည်ဝါခြင်း ကျွဲသည် ဦးချို ရှိခြင်း ယုန်သည်နားပန်းရှည်ခြင်းတို့ကား အမှန်ပင်တည်း။

ထိုအတူကွန်မြူနစ်တို့ ပညာမျက်စိမရှိ၍ မမြင်သော်လဲ နိဗ္ဗာန်သည်ကား ရှိဒါအမှန်ပင်။ အနာပေါက်၍ ပြည်ကိုက် သဖြင့် မအိပ်နိုင်အောင် ဆင်းရဲနေတဲ့သူသည် ဆေးဆရာ ကောင်းကိုပင့်၍ ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသရာ အနာပျောက် သဖြင့် အနာ၏ ဒုက္ခချုပ်၍ ငြိမ်းချမ်းမှုကို တွေ့ရသည်မှာ အထင်အရှား မဟုတ်ပါလား။ ထိုအတူ ခန္ဓာသည် အနာ နှင့်တူ၏။ ကိလေသာသည် ပြည်နဲ့တူ၏။ ဆေးဆရာသည် သပ္ပုရိသနဲ့တူ၏။ ဆေးသည် တရားတော်နှင့်တူ၏။ အနာ ပျောက်၍ ဒုက္ခ ချုပ်ကာ သက်သာ ရာကို ရသည် ကား နိဗ္ဗာန်သုခနဲ့တူ၏။

သို့သော်သတ္တဝါတို့သည် ပညာမျက်စိကန်းသဖြင့်ခန္ဓာ ကိုအနာကဲ့သို့မအောက်မေ့နိုင်ဘဲ ငါဟုထင်မှား၏။ ကိလေ သာကို မန်းပြည်ဟု မအောက်မေ့နိုင်ဘဲ ငါဟုထင်မှား၏။

သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မနာယ

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အား မငြီးငွေ့ချေ၊ မငြီးငွေ့သော
ကြောင့် အတွယ်မပြတ်ချေ၊ အတွယ်မပြတ်သောကြောင့်
အအေးသုခကိုမတွေ့ရဘဲ ဆင်းရဲပြီးနေကြရကုန်၏။

ဘာကြောင့် ပညာမျက်စိကန်းရသလဲ၊ ဝိပလ္လာသ တရား
ကြောင့် ကန်းရပေသည်။ ဝိပလ္လာသဆိုသည်မှာ အမြင်မမှန်
ဘဲ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို ခေါ်သည်။ ၎င်းဝိပလ္လာသ သည် အ
မှတ်အသား ဖောက်ပြန်ခြင်းဟုဆိုအပ်တဲ့ သညာဝိပလ္လာသ
တပါး၊ စိတ်အထင် ဖောက်ပြန်မှု စွဲမြဲနေခြင်းဆိုတဲ့ စိတ္တ
ဝိပလ္လာသတပါး၊ အယူဖောက်ပြန်ခြင်းဟု ဆိုအပ်တဲ့ ဒိဋ္ဌိ
ဝိပလ္လာသတပါးဟု သုံးပါးရှိပေသည်။

သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသဟုဆိုအပ်
သော ဝိပလ္လာသ သုံးပါးတို့တွင် အမှားယွင်းဆုံးကတော့
ဒိဋ္ဌိပါဘဲ။ “အမှောင်တွင် အဝိဇ္ဇာ အမှားတွင် မိစ္ဆာ” ဆိုတဲ့
အတိုင်း ထင်မြင်ယူဆပုံ မှောက်မှားတဲ့ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိကြီးဟာ
ဝိပလ္လာသအရာမှာ အချုပ်အချာကြီးပေဘဲ။ သညာဝိပလ္လာ
သ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ ဆိုဒါက ဒိဋ္ဌိရဲ့ အခြေခံများသာ ဖြစ်ကြ
တယ်။ သစ္စာလေးပါးကို မမြင်သမျှ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေ
ဟာ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့နှောင်ကြီးဖြင့် အမျိုးမျိုးရစ်ပတ်၍ အထပ်ထပ်
တုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံနေကြရတယ် ဒိဋ္ဌိဖြင့်မလှုပ်နိုင်အောင်
အတုပ်အနှောင် ခံနေရတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ တဏှာဆိုတဲ့
ရေယဉ်ကြောမှာ အတောမသတ်အောင်မျောနေကြရတယ်
သံသရာ ရေယဉ် ကြောမှာ မျောနေသမျှ ကာလပတ်လုံး
ဘယ်အခါမှ အဆင်းရဲမဆုံးနိုင်ဘဲ အအေးသုခ နိဗ္ဗာန်ကို
တွေ့ကြရမည် မဟုတ်။

မြန်မာပြည် ဧရာဝတီ၊ သလ္လာဝတီမြစ်ကြီးတွေမှာ မိုးဦးကျ အခါ မိုးကြီးတွေရွာလာတော့ ချောင်းကြီးမြောင်းကြား ယမားအပေါင်းတို့က အဟုန်နှင့်တကွ ရေတွေ စီးကျ လာပြီ ဆိုမှဖြင့် အဆိုးအကောင်း သောင်းပြောင်းရောရာ သစ်တုံး ထင်းတုံး ဝါးလုံး ကျူးရိုးမှစ၍ အမျိုးမျိုး မျောလာကြတယ်။ မျောလာသမျှတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာ တင်မယ်လို့ ကန့်သတ်ချက် မရှိဘူးအချို့လဲ အလွဲ သင့်ရာမှာ တင်နေရစ်ကြတယ်။ အချို့လဲ ပင်လယ်ဝတိုင်အောင် မျောသွားကြတယ်။ အချို့လဲ ထင်းဘဝသို့ ရောက်ကြတယ်။ အချို့လဲ သဲသောင်ပြင်မှာ နစ်မြုပ်၍ မြေဖြစ်ကြတယ်။

အဲဒီ ဥပမာအတိုင်း တဏှာရေယဉ်ကြောမှာ မျောလာတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာ တင်မယ်လို့ ကန့်သတ်ချက်မရှိဘဲ ဘဝပေါင်းများစွာ တင်ချင်ရာမှာတင် နစ်ချင်ရာမှာ နစ်ပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ စင်စစ်မှာတော့ ဆင်းရဲဘို့ ချည်းပေါ့။ ဘယ် နေရာ မှာမှ ချမ်းသာ သုခ ကို အတည်တကျ ရနိုင်တယ်လို့ မရှိဘူး။ သို့ကလို့ ဒုက္ခစင်စစ်ကို သုခအမှန်ဖြစ်ပေတယ်လို့ အမှတ်အသားဖော်ပြန်ခြင်း၊ စိတ်အစွဲဖော်ပြန်ခြင်း၊ အယူဖော်ပြန်ခြင်းဆိုတဲ့ အမှောက်အမှားကြီး သုံးမျိုးက လွမ်းမိုး အုပ်စီး၍ အချုပ်ကြီးချုပ်နှောင်ထားတဲ့ အတွက် အမျိုးမျိုး လမ်းလွဲသဖြင့် ဆင်းရဲတယ်လို့ပင် မမှတ်မထင်နိုင်ဘဲ ပျော်ရွှင်ဘွယ်ကြီးလိုပင် အသင်တမျိုးကြားပြီး ငါတကားရယ်လို့ ကြိမ်းဝါးလို့ များပင် နေကြသေးတယ်။

သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်

ဝိပလ္လာသ သုံးပါးဖြင့် မှောက်မှားနေတဲ့ သတ္တဝါတွေကို တဏှာဆိုတဲ့ အချော့ သမားက ပြောသွားအောင် ချော့ပြန်တယ်။ အချော့ကောင်းတဲ့ ဘဝမှာ တဏှာသည် ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကြီးပါဘဲ။ တဏှာကမြူယင် ဘယ်သူမှ မပြော့ဘဲ မနေနိုင်။ တဏှာက ဖြေဖျော်ယင် ဘယ်သူမှ မပျော်ဘဲမနေနိုင်။ တဏှာက ပျော်အောင်သိင်ယင် ဘယ်သူမှ မအိပ်ဘဲ မနေနိုင်။ အဲ သို့အတွက်ကြောင့် တဏှာတည်းဟူသော ရေယဉ်ကြောမှာသတ္တဝါတွေ မျောနေကြတယ်လို့ ပြောဆိုဒါပေ။။

တဏှာက မြောက်ယင် ခြေဖျားထောက်တတ်တဲ့ မာနတရားကလဲ သူ့အလို အလျောက် ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါရော။ မာနဝင်လာပြီဆိုမှာဖြင့် အထင်အမြင်တွေမြောက်၍ မောက်ချင်တိုင်း မောက် မော်ချင်တိုင်း မော်ကုန် ပြန်ရော။ အဲသို့ကလို တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ အရက်မူးကြသဖြင့် ပျော်လဲပျော် မောက်လဲမောက် ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ဖြစ်နေတဲ့ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေဟာ ဆေးလွန်၍သွေးမွန်ကုန်ကြတယ်။ သူတော်ကောင်းတရား တည်းဟူသော ဆေးဝါးခတ်စာတို့ဖြင့် သာမန်ကုစားရုံမျှနဲ့ တော့ ကိလေသာရောဂါကင်း၍ သန့်ရှင်းခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ချေ။

ဝိပလ္လာသ မူရင်းတရား သုံးပါးရှိခဲ့ရာတွင် တပါးတပါးမှာ လေးပါးစီပွားလာပြန်တယ်။ လေးသုံးလီဆိုတော့ ဝိပလ္လာသတရား ၁၂-ပါး ရှိသွားတာပေ။ လေးပါးစီ ပွားပုံကတော့ ဒီလိုတဲ့ ...။

(၁) မတင့်တယ်ပါဘဲ တင့်တယ်ပါတယ်လို့ ဖောက်ပြန်ခြင်းက တမျိုး။

(၂) မမြဲပါဘဲ မြဲပါတယ်လို့ ဖောက်ပြန်ခြင်းကတမျိုး။

(၃) ဆင်းရဲပါလျက် ချမ်းသာတယ်လို့ ဖောက်ပြန်ခြင်းက တမျိုး။

(၄) အစိုး မရပါဘဲ အစိုးရတယ်လို့ ဖောက်ပြန်ခြင်းက တမျိုး။

အဲဒီလို သညာမှာ လေးမျိုး၊ စိတ်မှာလေးမျိုး၊ ဒိဋ္ဌိမှာလေးမျိုး ပြားတော့တဆဲ နှစ်ပါးဖြစ်သွားဒါပေ။

အဲဒီလိုတိမ်သလာလေးမျိုး စွဲကပ်နေခြင်းကြောင့် ပုထုဇဉ်တို့မှာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အလင်းရောင်ကိုမမြင်ကြတော့ဘဲ လက္ခယံနေ့ သန်ကောင်အချိန်တွင် တိမ်ပုံးနေတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ သွားရသလို ဖြစ်ကြသဖြင့် မဖြစ်ချင်၊ မရောက်ချင်တဲ့ ငရဲ 'တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်ဘုံ'သို့ ရောက်ကုန်ကြရမဟုတ်ပါလား။ ထိုကဲ့သို့သော အကန်းတို့သည် အဘယ်မှာ နိရောဓသစ္စာ ခေါ် နိဗ္ဗာန်ကို လက်ခံနိုင်ကြမှာလဲ။ မခံနိုင်သည်မှာ အံ့စရာမဟုတ်ပေ။

ပြီးပါပြီ။

ရတနာသုံးပါး ဘုရားရှိခိုး

(၁) ယောဘဂဝါ - အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္ထိ - ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ - ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန - ဤသို့ တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာမာန် ကိုယ်တွင်းရန်ကို ဆရာမထား ကိုယ်တော်အားဖြင့် ပိုင်းခြားသတ်ဖြတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ အရဟံ-အရဟ မည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ-ထိုအရဟံ ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည် လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၂) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန - ဤသို့ သင်္ခါရဝိကာရ၊ လက္ခဏ၊ နိဗ္ဗာန်ပညတ်ဟု ဆိုအပ်သောဥပ္ပယုဓံ တရားငါးပါး တို့ကို ဆရာမရှိ ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူခြင်း အကြောင်းရင်းကြောင့်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ မည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ - ထိုသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည် လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၃) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္ထိ - ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန - ဤသို့ဝိဇ္ဇာ

သုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံပေ
တတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-ဝိဇ္ဇာစရ
ဏသမ္ပန္န မည်တော်မူပါပေ၏။ တံဘဂဝဇ္ဇံ-ထိုဝိဇ္ဇာစရဏ
သမ္ပန္နဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ် သည်၊
နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရစသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုး
ခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၄) ယောဘဂဝါ - အကြင် နိဗ္ဗာန် ကြွသွား ဂေါတမ
ဘုရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏။ သောဘဂဝါ - ထိုနိဗ္ဗာန်
ကြွဝင်ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့
ကောင်းသောစကားကိုသာ ပြောဆိုပေတတ် ဂုဏ်သကတ်
ကြောင့်၊ သုဂတော - သုဂတမည်တော်မူပါပေ၏။ တံဘဂ
ဝဇ္ဇံ - ထိုသုဂတဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်
သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရစသည်လွတ်ကင်း
မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၅) ယောဘဂဝါ = အကြင် နိဗ္ဗာန် ကြွသွား ဂေါတမ
ဘုရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏။ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်
ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့
သတ္တော ကာသ သင်္ခါရဟု လောကသုံးရပ် ဘုံသုံးထပ်ကို
နှစ်စပ်ကုန်စင် သိမြင်ပေတတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ လော
ကဝိဒူ-လောကဝိဒူ မည်တော်မူပါပေ၏။ တံဘဂဝဇ္ဇံ-ထိုသု
ဂတဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ
ဘယလာဘ ကုလာစာရစသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်
ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၆) ယောဘဂဝါ-အကြင် နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရား
သည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏။ သောဘဂဝါ - ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင်

ရတနာသုံးပါး ဘုရားရှိခိုး

ဘုရားရှင်သည်။ ဣတိပိဏ္ဍမိနာစ ကာရဏေန=ဤသို့ မယဉ်
 ကျေးသော လူယောက်ျား၊ နတ်ယောက်ျား၊ တိရစ္ဆာန်
 ယောက်ျား တို့အား ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပေတတ် ဂုဏ်
 သကတ်ကြောင့်။ အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ - အနုတ္တ
 ရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ မည်တော်မူပါပေ၏ ၊ တံဘဂဝန္တံ-
 ထို အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊
 အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်။ နမာမိ - ဘယလာဘ ကုလာစာရ
 စသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏
 ဘုရား။

(၇) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရား
 သည်။ အတ္ထိ - ရှိတော်မူ၏။ သောဘဂဝါ- ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင်
 ဘုရားရှင်သည် ဣတိပိဏ္ဍမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ လူ၊ နတ်
 ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်တော်မူတတ် ဂုဏ်သ
 ကတ်ကြောင့်။ သတ္တာ ဒေဝ မနုဿာနံ - သတ္တာ ဒေဝ
 မနုဿာန မည်တော်မူပါပေ၏။ တံဘဂဝန္တံ ထိုသတ္တာ ဒေဝ
 မနုဿာန ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်။
 နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုး
 ခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၈) ယောဘဂဝါ အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွားဂေါတမဘုရား
 သည်။ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏။ သောဘဂဝါ ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင်ဘုရား
 ရှင်သည်။ ဣတိပိဏ္ဍမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့သစ္စာလေးပါး
 မြတ် တရားကို ပိုင်းခြား သိတတ် ဂုဏ်သ ကတ် ကြောင့်။
 ဗုဒ္ဓေါ- ဗုဒ္ဓမည်တော်မူပါပေ၏။ တံဘဂဝန္တံ-ထိုဗုဒ္ဓဂုဏ်ရှင်
 ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ=အကျွန်ုပ်သည်။ နမာမိ ဘယလာဘ

ကုလာစာရ စသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်း သဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၉) ယောဘဂဝါ အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွားဂေါတမဘုရား သည်၊ အတ္တိ ရှိတော်မူ၏၊ သောဂဝါ ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရား ရှင်သည်၊ ဣတိမိ ဣမိနာစ ကာရဏေန ဤသို့ ဣဿရိယ၊ ဓမ္မ၊ ယသ၊ သိရီ၊ ကာမ၊ ပယတ္တဟုဆိုအပ်သော ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံပေတတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ ဘဂဝါ ဘဂဝါ မည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ-ထိုဘဂဝါ ဂုဏ် ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ—အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ—ဘ ယလာဘ ကုလာစာရ စသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ဘုရားရှိခိုးပြီး၏။

တရားတော်ကို ရှိခိုးရန်

ဘဂဝတာ-ဣဿရိယ စသည်ခြောက်ဖြာ ဘုန်းသမ္ဘာနှင့် ပြည့်စုံပေငြား မြတ်ဘုရားသည်၊ ဓမ္မော မဂ်လေးရပ် ဖိုလ် လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ်ဆယ်တန်သော တရားတော်မြတ် ကို၊ သွာက္ခာတော မက္ခေ မထောင့် ဖြောင့် ဖြောင့် တန်း တန်း နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ပြညွှန်း၍သာ ဟောတော်မူခဲ့ပါသတည်း သန္တိဋ္ဌိကော မျက်မှောက် ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော တရား တော်ကြီး ပါပေတည်း၊ အကာလိကော မဂ်ဇောပြီးလျှင် ဖိုလ်ဇောဝင်သဖြင့် အခါမလင့် အကျိုး ပေးတတ်သော

ရတနာသုံးပါး ဘုရားရှိခိုး

တရားတော်ကြီးပါပေတည်း။ ဧဟိပဿိကော · တသံသရာ
 လုံးတွင်ဘယ်တုန်းကမှမတွေ့ဘူးသဖြင့် အထူးအဆန်းဖြစ်၍
 လာလှည့်ရှုလှည့်ဟု ခေါ်၍ပြခြင်းငှါ ထိုက်တော်မူပါပေ၏။
 သြပါနေယျိကော-ခပ်သိမ်း အန္တရာယ် ကာကွယ်ပေတတ်
 တရား မြတ်ကြောင့် ကိုယ်၌ မြစ္စာ ဆောင်ထားခြင်းငှါ သင့်
 သော တရားတော်ကြီးပါပေတည်း။ ဝိညူဟိ · နိဗ္ဗာန်မြင်သိ
 ပညာရှိတို့သည်သာ၊ ပစ္စတ္တံ · အသီးအသီး ကိုယ်စီကိုယ်ငှါ
 ဝေဒိတဗ္ဗော - သိအပ် သိထိုက်သော တရားမို့ ကိုယ်ပိုင်
 ပစ္စည်းမှန်လှပေသော တရားတော်ကြီးပါပေတည်း။ တံဓမ္မံ
 ထိုဂုဏ်တော်ခြောက်ဝ ပြည့်စုံလှသော တရားတော်မြတ်ကို
 အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ မနာမိ ဘယလာဘ ကုလာစာရစသည်
 လွတ်ကင်းမြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

သံဃာတော်ကို ရှိခိုးရန်

ဘဂဝတော မြတ်စွာဘုရား၏၊ သာဝကသံဃော တပည့်
 သံဃာတော်သည်၊ သုပ္ပဋိပန္နော နိဗ္ဗာန်အလို ငှါ ကောင်း
 စွာကျင့်တော်မူပါပေ၏။ ဥဇုပ္ပဋိပန္နော နိဗ္ဗာန်နှင့်ဖြောင့်စွာ
 ကျင့်တော်မူပါပေ၏။ ဥာယပ္ပဋိပန္နော နိဗ္ဗာန်နန်းနှင့် အသင့်
 ညီစွာကျင့်တော်မူပါပေ၏။ သာမိစိပ္ပဋိပန္နော လူနတ်ဗြဟ္မာ
 သတ္တဝါတို့၏ အရိုအသေကို ခံထိုက်အောင် ကျင့်တော်မူ
 ပါပေ၏။ စတ္တာရိ မဂ်ဖိုလ်နှစ်ပါး အစုံအားဖြင့် လေးပါး
 ကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယာနိ ဣမာနိ ပုရိသယုဂါနိ - အကြင်
 ယောကျ်ား အစုံတို့သည်၊ အဋ္ဌ-အသီးအခြားခွဲသောအား
 ဖြင့် ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ယဒိဒံယေဣမေ ပုရိသပုဂ္ဂလာ-

အကြင် ပုရိသပုဂ္ဂလ ခေါ်ကြထိုထို မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်
 တို့သည်၊ သန္တိ - စင်စစ်မသွေ ထင်ရှားရှိကြပါပေကုန်၏၊
 ဘဂဝတော- ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏၊
 ဒေသ-ဒေသော သာဝကသံဃော- ဤသံဃာတော်အပေါင်း
 အရိယာသူတော်ကောင်းသည်၊ အာဟုနေယျော- တုံ့ပြန်
 ကြီးလေး အကျိုးပေးသဖြင့် အဝေးရပ်မှ ဆောင်အပ်သယ်
 ယူ ပစ္စည်းဟူသမျှကို ခံထိုက်ပါပေ၏၊ ပါဟုနေယျော
 ဝေးရပ်မျိုးနွယ် များဧည့်သယ်တို့ ရည်ရွယ်မှန်းထားပစ္စည်း
 များကို ဘုရားတဆူပွင့်တော်မူမှ ပေါ်လာကြသည့် ကမ္ဘာ
 ဧည့်ကောင်း သူတော်ပေါင်းမို့ အကြောင်းထိုက်စွာ ပေးလှူ
 ခြင်းငှါလည်း ထိုက်တန်တော်မူပါပေ၏၊ ဒက္ခိဏေယျော-
 တမလွန်စခန်း ကြီးပွားလမ်းမို့ မြော်မှန်းရည်ရွယ် ပေးလှူ
 ဘွယ်ကို ရည်ရွယ်သမျှ အကျိုးရသဖြင့် တစမချန် အလှူခံ
 ခြင်းငှါလည်း ထိုက်တော်မူပါပေ၏၊ အဇ္ဇလီကရဏီယော-
 တလောကလုံး ကိုင်းညွတ်ရုံးလျက် ရှင်ပြုံးကြည်ညို ရိုသေ
 မြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးခြင်းငှါလည်း ထိုက်တော်မူပါ
 ပေ၏၊ လောကဿ - လူနတ်ပြဟွာ သတ္တဝါ အပေါင်း၏၊
 အနုတ္တရံ - အတုမရှိ မြတ်ခေါင်ထိသော၊ ပုညဓေတ္တံ - ကု
 သိုလ်ကောင်းမှု မျိုးစေ့စု၏ ကြီးထွ်မြင့်မား စွင့်စွင့်ကား
 လျက် ဖွံ့ထွားဘွယ်ရာ လယ်ယာမြေကောင်း အတူဖြစ်
 တော်မူပါပေ၏၊ တံသံဃာ - ထိုကိုးဂုဏ်သခင် သံဃာ
 တော်အရှင်သူမြတ်ကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-
 ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည်လွတ်ကင်းမြတ်နိုးခြင်းဖြင့်
 ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

နိဂုံး

လောက၌ တရားသူကြီးသည် အဂတိတရား လေးပါးသို့ မလိုက်စားပါဘဲ ရှုံးသင့်သူကို ရှုံးစေလျက် နိုင်သင့်သူကို နိုင်စေပါမှ တရားသည် ဟုဆိုရပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် လည်း သဘာဝကိုမလှမ်းစေဘဲ ကဲ့ရဲ့သင့်သည်ကို ကဲ့ရဲ့လျက် နှိမ်နင်းသင့်သည်ကို နှိမ်နင်းလျက် ချီးမြှင့်သင့်သူကို ချီးမြှောက်ကာ ဟောတော်မူပါပေသည်။ တရားတော်မှာ လည်း ယူရမည့် သမ္မဒါနိတရား၊ ပယ်ရမည့် အပါဒါနိတရားဟု ၂ မျိုး ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပယ်သင့်သော အရာကို ပယ်ပစ်ကာ ဟောပါမှ၊ ယူရမည့် အရာကို ယူဘို့ ဟောပါမှ တရားတော် စစ်ပေသည်။ လောကကြီး ကဲ့ရဲ့မှာကို ကြောက်ပြီး ပယ်ရမည့် တရားကို မပြတ် ယူရမည့် တရားကို ချည်းသာ ဟောပါက သတ္တဝါတို့မှာ မိဿက သရဏဂုံ ဖြစ်ကာ မိဿက တရားတွေဖြစ်၍ ဘယ်တော့မှ စင်ကြယ်သော မဂ်ဥာဏ်ကို ရမည် မဟုတ်တော့ပါ။ သို့အတွက် ဤစာအုပ် အရှင်သည် ကောင်းမြတ်သော ကရုဏာဖြင့် ပယ်ရမည့်အရာကို ပယ်ချင်အောင်ပြုလျက်၊ ယူရမည့် အရာကို ယူချင်အောင် ရေးသား ထားပေသည်။ သို့သော်လဲ ဘယ်သူအားမှ ဣဿာ၊ မစ္ဆေရဖြင့် စောင်းချိတ်ခြင်းမရှိပါ။ စေတနာရိုးဖြင့်သာ ရေးသားပါသည်။ သို့အတွက် အမြင်ချင်း မတူခဲ့သော်စာအုပ်ရှင်ထံ အကြောင်းကြားပါက ကောင်းမြတ်သော စေတနာဖြင့် ပြန်ဖြေပါမည် 'အေးစေလို၍ တရားနာ ပူဇာစနင့်ငြား' ဆိုဒါလိုမဖြစ်ကြဘဲ

၂၉၆

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဥာဏ်ရထား

ဘုရားသားတော်ချင်း အတူတူ မေတ္တာ မပျက်ကြဘဲတိုင်ပင်
ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာ သာသနာ တော်ကြီး ကြီးပွားရာကို
ရှက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ပုံ = အသျှင် ဥာဏ
သီရိမင်္ဂလာ မြို့မကျောင်း
နမ္ဘားမြို့၊

၆.၁.၀၀